CIPI
ACEST
PITIC
URIAŞ

HARTA PĂDURII
LUCEAFĂRUL DE SEARĂ
DEALUL
BRADUL
COPACUL URIAȘ
COLȚ DE STÎNCĂ
O PARTE DE LUME
BRÎNDUȘA
LUMINIȘUL PĂDURII
MULȚI, MULȚI COPACI
PÎRÎU
TUFIȘ
CĂRARE
PIATRA MARE
PÎRÎU
CEALALTĂ PARTE DE LUME

FODOR SÁNDOR

CIPI ACEST PITIC URIAȘ

Ediția a IV-a

Copertă și ilustrații de
Livia Rusz

EDITURA ION CREANGĂ — BUCUREȘTI, 1983

Traducere din limba maghiară de
Angela și D. R. Popescu

**Lucrare distinsă cu premiul
UNIUNII SCRIITORILOR**

Titlul în original:
CSIPIKE, AZ ÓRIÁS TÖRPE
Editura Ion Creangă
1970

PITICUL CEL FIOROS

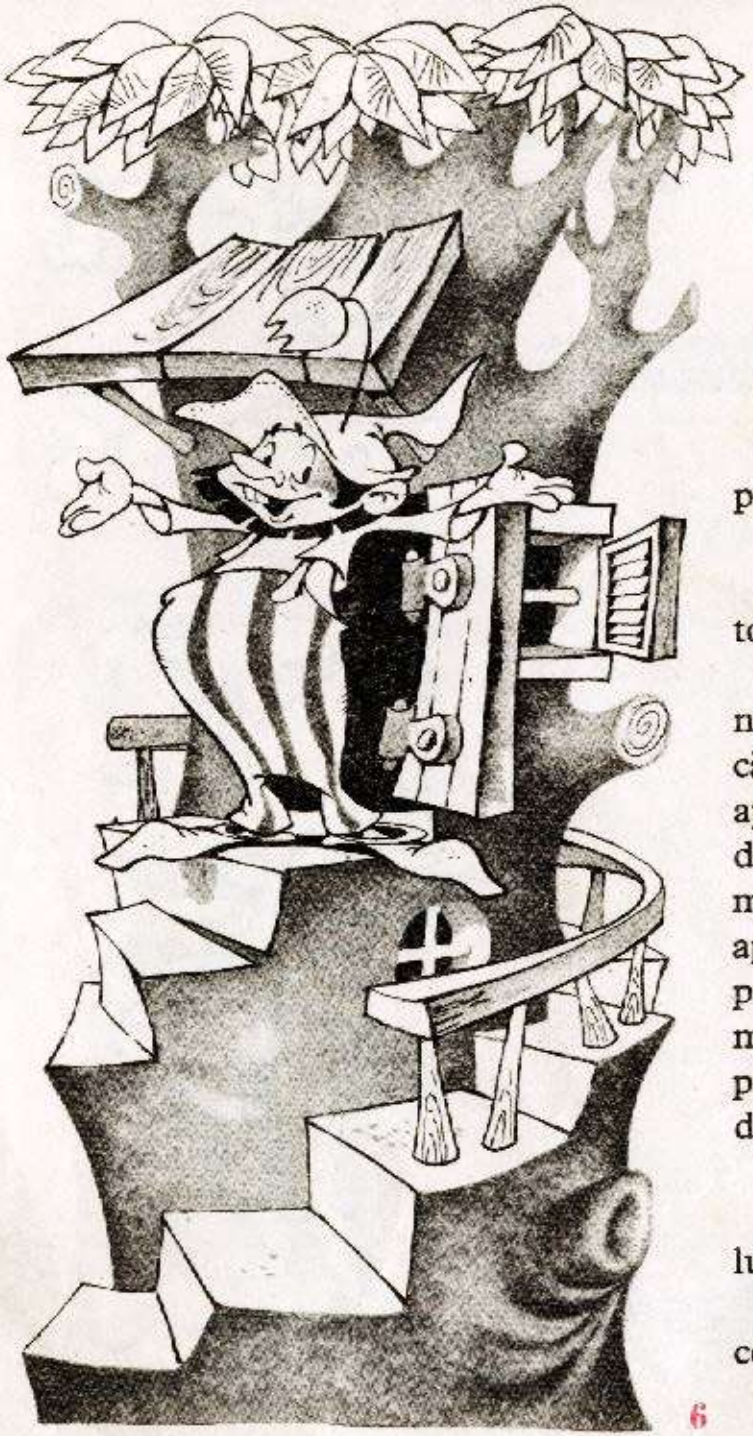

I

CIPI

Cipi trăia în pădure.

Era mare cît degetul meu cel mic și purta la pălărie o floare de lăcrămioară.

Căci avea și pălărie.

Locuia în scorbura Fagului Uriaș și toți îl iubeau.

Un pitic atît de drăgălaș și de harnic n-ai fi găsit în toată lumea, oricît ai fi căutat. Se scula dis-de-dimineață. În apa Izvorului se spăla, făcea un rînd de exerciții de gimnastică, sau mai multe rînduri, ca nu cumva să se îngrașe, apoi își începea munca. Proaspăt. Supraveghea florile, să fie destul de parfumate; ștergea de pe frunze și petale polenul adus de vînt, apoi, cu un fir de iarbă, gîdila ciocul Păsării:

— Un cîntec putem s-auzim?

Pasărea se trezea și își începea trilurile.

De la ea mergea direct la Bradul cel Bătrîn și putred pe dinăuntru,

unde locuia familia Albinelor sălbatice:

— Hei, suratelor, scularea!

Albinele bîzîiau, mulțumindu-i, și plecau grăbite în căutarea mierei. Familia Veveriței era deja trează. Cu toții făceau gimnastică pe o ramură mai groasă a Bradului cel Bătrîn, iar Cipi, ca un bun cunoscător, îi privea o vreme, dînd din cap mulțumit.

Mergea apoi mai departe, ivindu-se tăcut la familia Ariciului, unde toți dormeau duși; nu de alta, dar fuseseră în tură de noapte prin pădure. Cipi le aranja păturile, apoi se grăbea să ajungă la timp să-l alunge pe Ticălosul de purcel Mistreț de lîngă Ciuperca otrăvitoare:

— Nu cumva s-o mănînci, Ticălosule, că nu-i bună la gust! Dacă totuși ai s-o înfuleci, ai să dai de dracu'! Fii atent numai la exemplul îngrozitor pe care ți-l dau!

Și Cipi a mînat de cîteva ori niște muște cenușii și fără personalitate spre Ciuperca otrăvitoare, să-i arate purcelului că el, Cipi, nu vorbește în vînt. Numai că mistrețul, Ticălosul, cum era încăpățînat, chiar de-a doua zi dimineața dădea tîrcoale Ciupercii otrăvitoare. În fiecare zi.

Și a treia dimineață, Cipi începu să se necăjească.

— Tare mă tem că ești un prost fără pereche, Mistrețule, răbufnea răbdătorul pitic, nemaiștiind ce pilde îngrozitoare să-i dea. Prin împrejurimi, de-abia de mai găsea muște cenușii cu care să-l sperie.

Dar îndată ce purcelul mistreț, Ticălosul, se înspăimînta și pleca de

lîngă Ciuperca otrăvitoare, Cipi dădea fuga pînă la Luminișul din Pădure unde Cucuci Afonul (pe numele lui adevărat Jupîn Cîrtiță) se îngrijea de noile sale descoperiri arheologice. Cipi îi număra grămăjoarele de pămînt, proaspăt făcute, le examina, dacă-s destul de pufoase, apoi trecea pe la Furnicile roșii, să afle buletinul meteorologic. Furnicile roșii știau precis dacă pentru ziua aceea se anunță timp frumos sau timp noros și pe alocuri cu averse locale. La ele Cipi nu prea zăbovea, se necăjea doar pentru faptul că nu le putea deosebi între ele. Pe toate le vedea la fel.

În fiecare dimineață i se cerea mult efort fizic și spiritual.

Pornea apoi la domnul Iepure, spre Tufă.

— Nu te speria! Nu te speria! striga el cu mult înainte de a ajunge la Tufă. Eu sînt. Cipi! Haide la dejun!

Și împreună se întorceau, ca într-o plimbare, la Fagul cel Uriaș, unde erau așteptați de Pasăre. De cele mai multe ori aveau la dejun măcriș păsăresc și rădăcini dulci, scoase prin mun-

ca voluntară a Mistreţului Ticălos. Ca delicatese, serveau două-trei boabe de ienupăr, apoi răsuflau mulţumiţi. Hotărau ce să servească la masa de prînz şi Cipi se întorcea în Pădure. Trebuia să mai repartizeze Meşterului Ciocănitoare copacii bolnavi şi asta nu era o muncă uşoară. Cipi nu avea timp să mănînce ca lumea la ora zece. În picioare, în grabă, ciugulea două, trei boabe de fragă, apoi îl poftea pe Cerb să fie mai modest. Îi arăta că dacă cineva are asemenea coarne ca el, e drept, neasemuit de frumoase, nu trebuie să fie totuşi încrezut, fiindcă nu-i frumos. Îi dădea ca exemplu pe cineva care are nişte coarne cel puţin tot atît de mari şi de frumoase ca ale lui, dar care nu se laudă cu ele, nu de alta, dar fiindcă e modest. «Nu-i spun numele şi prenumele ca nu cumva tu, Cerb frumos ce te afli, să crăpi de necaz, aflînd cine este!»

Cerbul îi mulţumea pentru sfaturile sale părinteşti şi toată ziua păştea mult mai modest.

Cam aşa trecea timpul înainte de masă.

Cipi s-a întors apoi la Iepure.

— Nu te speria, eu sînt! Nu te alarma! i-a strigat cînd s-a apropiat îndeajuns de Tufă. Era absolut nevoie să-i atragă atenţia, deoarece, dacă din întîmplare, Iepurele ar fi tresărit din moţăit, să nu-i zicem somn, ca să nu-l insultăm, ar fi luat-o la fugă de nici pînă seara Cipi nu l-ar fi găsit.

Împreună cu Iepurele au mers din nou agale pînă la Fagul cel Uriaş, unde Pasărea îi aştepta cu masa pusă. De obicei puteau alege: alune de anul trecut, măceşe, morcovi sau cireşe sălbatice. După-amiaza, Cipi trase un pui de somn afară, la aer curat, pentru că piticii aşa obişnuiesc, iar cînd s-a trezit, Melc-Codobelc îl aştepta cu planul unei case noi. Niciodată nu începea vreo construcţie pînă cînd Cipi nu-i aproba planul. Noul plan, e adevărat, nu se deosebea cu nimic de cel vechi. Totuşi, Cipi îl întorcea pe toate părţile, cu multă atenţie, fiindcă: «nu se ştie, greşeala se poate strecura», spunea Cipi. La sfîrşit, dădea din cap mulţumit, iar Melc-Codobelc, suspinînd uşurat, îşi începea tacticos munca.

Se făcuse după-amiază tîrziu, cînd Cipi a luat-o încet spre Pîrîu. Acum porneau Păstrăvii la vînătoare de fluturi și el trebuia să le coordoneze circulația prin apă și pe deasupra, ca nu cumva peștii să se ciocnească în zborul lor iute și în zig-zaguri. Urcat pe Piatra-Mare, le arăta încotro e drumul liber și unde sînt mai mulți fluturi. Dar și așa se întîmpla uneori cîte un accident, cum, bunăoară, doi pești, sărind amîndoi după o molie mai grasă, n-a prins-o nici unul. Atunci Cipi rîdea, spunîndu-le: «Vedeți, dacă nu sînteți atenți la mine, ce pățiți?»

Pe cînd Păstrăvii se săturau, lui Cipi începea să-i fie foame. Mergea într-o plimbare mai grăbită pînă la Bradul cel Bătrîn și putred pe dinăuntru și întreba:

— Gata, treaba, neamurilor?

Albinele sălbatice îi mulțumeau de întrebare și picurînd trei picături de miere pe o frunză de fag îl rugau să-și spună părerea asupra calității mierei. Era bună. Excelentă.

Dar el trebuia să se grăbească ca nu cumva Pasărea să-și piardă timpul prin vecini și să uite să-i spună soarelui ce asfințea: «Cu bine, pe mîine dimineață!» ca la toate despărțirile.

Se mai îngrijea de bîzîitul țînțarilor, în amurgul serii, și-l trezea pe doctorul Ciuhurez, spunîndu-i: «Ești drăguț, doctore, să treci pe la bolnavi?»

Poporul pădurii, peste zi, hoinărea în cele patru puncte cardinale ale ei, și printre atîtea suflete, cîte erau, nici chiar cele bolnave nu ședeau locului; de aceea doctorul Bufniță, ca și familia Ariceștilor, era obligat să lucreze în schimb de noapte. Cipi mai trebuia să dea o raită pe la onor familia Arici, să-i atragă atenția ca înainte de plecare să lase casa în ordine. Căci, nu e așa, ce bine e la întoarcerea de la muncă să găsești un cămin curat, luminat și ordonat!...

Cînd s-a înserat bine, Cipi, după ce l-a făcut atent, ca de obicei, a intrat la Iepure. Obișnuit, la cină aveau pere sălbatice, dulci. Iepurele degeaba îi explica lui Cipi să nu le cojească, fiindcă în coajă stă toată bunătatea lor, el tot așa făcea, cum voia. Pasărea îi alinta cu cîteva boabe de zmeură, sau

cu mure și, după cină, simpaticul Pitic le dorea tuturor din inimă vise frumoase. Mai trebăluind cîte ceva în scorbură, nu uita să se învelească bine și să se culce.

Cam așa își petrecea zilele Cipi, nepunîndu-i la socoteală lunile de iarnă, cînd dormea. Dacă era timp ploios, se cuibărea sub bălării, și-i distra pe Iepure și Pasăre cu povești minunate sau hazlii, iar duminica, dacă veneau excursioniști prin pădure, se arăta mai puțin, și nu-i părea rău, fiindcă Pasărea îi aducea fărîmiturile delicioase, rămase din merindele acestora.

Un singur lucru îl necăjea pe Cipi nițel. Ar fi vrut, cît de cît, măcar cu o jumătate de deget, să fie mai înalt. Nu cu mai mult, fiindcă el știa din cărțile scrise pentru copii că un pitic e pitic atîta vreme cît e pitic. Oricum, puțin mai înalt nu i-ar fi stat rău, și spera să mai crească. Așa că, în fiecare seară, se măsura. Ceea ce în Pădure e un lucru greu, pentru că iarba, copacii, tufele întotdeauna cresc și față de ele zadarnic s-ar fi măsurat.

Dealtfel, nici nu avea centimetru.

Găsind într-o zi o clanță, la o căsuță de pădurar dărîmată, a legat-o cu un lujer de mure și cu ajutorul Iepurelui au adus-o pînă acasă. Cu chiu, cu vai au tîrît-o în scorbură, proptind-o de un perete. Și s-a gîndit Cipi că o clanță nu poate să crească. Cu ea se măsura în fiecare zi. Din păcate, n-a observat însă nici o creștere și-a început să fie supărat pe clanță. În gînd o învinuia de prefăcătorie. Își zicea că ea cu toate că: «e o simplă clanță, uite cum crește, numai să-mi facă mie în ciudă!»

Cînd era prea mîniat din această cauză, Pasărea și Iepurele îl potoleau:

— Nu fi trist, Cipi. Ești mic, e adevărat, dar ești tare chipeș și isteț.

— Ce e-al meu e-al meu, și-i pus deoparte, aproba el grav, dînd din cap mulțumit, căci avea o deosebită grijă pentru păstrarea siluetei sale.

Și nici un necaz nu s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi fost să se întîlnească cu Broasca.

Da, da, cu Broasca, cu doamna Broască.

II

CIPI E CUPRINS DE ÎNDOIELI

Într-o după-amiază, după ce a îndrumat Păstrăvii de pe Piatra Mare, Cipi a observat mirat că, nu departe de el, cineva stătea cam pitulat. Nu era cine știe ce frumusețe, mai degrabă o pocitanie; nu era nici iscusit, ba, mai mult, era neîndemînatic. Și cu toate astea prindea țînțarii și mușteie cu o iuțeală fulgerătoare.

— Dar tu cine ești? l-a întrebat Cipi.

— Eu sînt Broasca. Ce-ți pasă?

Așa ceva nu-i spusese încă nimeni lui Cipi.

— Ba-mi pasă! pentru că aici, în Pădure, eu am căderea să rezolv toate pricinile dintre animale. Toți mă ascultă. Chiar și Cerbul.

— Nu mai spune! Dar pentru ce ascultă toate de tine?

— Pentru că-s bun și drept!

Broasca cea urîtă a început să rîdă cu hohote.

— Fugi de-aici, măi jumară — oac-oac-oac. Ce rezolvi tu? Cine ascultă de tine? Toți rîd de tine! Peste tot

îți bagi nasul, faci pe grozavul. Cui îi pasă de tine, Buricu-Pămîntului!

Asta n-ar fi trebuit s-o spună. Lui Cipi i-a căzut greu, dar i-a răspuns cu răbdare și cu temei:

— Întîi și întîi, în Pădure nu am auzit pe nimeni rîzînd așa: oac! Și în al doilea rînd, poți să știi că toți ascultă de mine. Mi se supun!

Broasca continuă să rîdă de el.

— Ascultă de tine?! Ți se supun! Ce crezi, se teme cineva de tine?

— Dar chiar asta e! Nu le e frică și totuși mă ascultă. Fără mine, Pădurea nici nu ar fi Pădure, ci Crîng, un Desiș. Doar eu trezesc Pădurea și Albinele sălbatice, da. Purcelul sălbatic, Ticălosul, de mult s-ar fi prăpădit de dureri de burtă, dacă n-aș fi fost eu! Întreabă-l pe Cucuci-Afonul, ce-ar fi dacă nu i-aș controla săpăturile? Dar ai grijă să nu-l numești Cucuci și nici Afonul, fiindcă se supără, căci tu ești străină pe-aici. Pentru tine e Jupîn Cîrtiță. Și întreabă-l pe Melc-Codobelc, cine îi aprobă planul de construcții? Ce crezi, țînțarii ar începe să bîziie în fiecare seară, dacă eu nu le-aș face semn: «Începeți!» Așa stau lucrurile — a încheiat Cipi, dar nu s-a putut stăpîni să nu-i pună «o pilă»: Pe mine mă ascultă pentru că sînt bun, frumos, și mai ales foarte deștept, nu așa o arătare pistruiată și cheală, un biet vierme neîndemînatic ca tine!

Broasca a rînjit:

— Ei, aici ai scrîntit-o! Broască mai frumoasă ca mine nu există, iar dacă ar exista, ar fi pur și simplu o scamatorie. Iartă-mă, asta, într-adevăr, n-am știut-o, că fără tine Pădurea ar fi un Desiș încîlcit... Spune-mi, te rog frumos, soarele nu cumva tot tu îl trezești?

Asta era prea mult! Cipi a ridicat o pietricică să dea în Broască, dar ea, bîldîbîc! a sărit în pîrîu.

Apoi, pe neașteptate, a apărut iar lîngă Piatra-Mare:

— De-ai crăpa, oac-oac! Și din nou a dispărut.

La acestea, Cipi a spus ceva îngrozitor, că s-au cutremurat florile auzind, și ierburile. Copacii însă au rămas neclintiți. Cîte de-astea n-or fi auzit ei de-a lungul anilor!

De fapt, Cipi nu zisese decît:

— Ia te uită!...

De-abia a pronunțat groaznica mitocănie că i-a și părut rău, dar nu mai avea ce face. Și nu e de mirare dacă s-a înfuriat, auzind atîtea nerozii și prostii jignitoare. Copleșit de supărare, a și

uitat că trebuie să treacă pe la doctorul Cucuvea, să nu mai vorbim de Arici, care, fără anunțul lui, nici nu putea pleca în schimbul de noapte sau la Albine.

Tîrziu de tot a luat-o spre casă. Nici la cină nu s-a dus. Necazul i-a tăiat pofta de orice. Ajungînd la rădăcina Fagului Uriaș a auzit un fîșîit înăbușit.

«Ce să fie?»

Ariceștii treceau într-un singur rînd: în față, bătrînul, iar după el cei șase mititei, apoi venea mama. Cipi i-a privit surprins: «Au plecat fără să-i anunț?!»

L-au cuprins bănuieli groaznice. Să fi avut dreptate viermele acela scîrbos?

Să fie drept, oare, că Pădurea se poate descurca și fără el?!

Toată noaptea n-a închis un ochi. Munca lui neobosită să fie cu adevărat

fără rost? Albinele, și ele și-ar lua oare zborul din scorbură dacă nu le-ar anunța? Ar pregăti ele pentru iarnă mierea, fără ca el s-o guste? Și Pădurea — ar fi pădure fără el? Nu. Imposibil!

În zori abia a adormit. S-a trezit tîrziu. Cînd a ieșit din scorbura Faguului, soarele era sus, iar Pasărea își curăța penele pe o creangă.

— Pasăre! Mă auzi? Ai cîntat azi-dimineață?

— Sigur că am cîntat!

— Cine te-a trezit?

— Nimeni! M-am trezit singură.

Cipi a luat-o la goană spre Bîrdul cel Bătrîn. Albinele intrau și ieșeau sîrguincioase din scorbură.

A plecat în grabă spre Iepure.

A avut norocul să-l găsească acasă.

— Ai luat micul dejun?

— Da. Am crezut că nu vii. Nici la cină n-ai fost. M-am gîndit că ai plecat în vreo vizită.

— Și ai putut mînca fără mine?!

— De ce să nu fi putut?

Cipi, zdrobit, a pornit încet spre Fagul cel Uriaș.

Prin urmare, așa stăm! Toată lumea își vede de treabă, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Dar ia stai! Oare ce s-a întîmplat cu Purcelușul mistreț? A mîncat Ciuperca? Da' de unde! Ciuperca otrăvitoare stătea la locul ei, întreagă, sănătoasă, obraznică.

Asta era prea mult.

III

CIPI HOTĂRĂȘTE: «ASTA-I CULMEA!»

Cipi, toată ziua, n-a ieșit din scorbură. Era furios.

Era supărat pe Pasăre, pe Iepure, pe Aricești, pe Albinele sălbatice, pe Purcelul mistreț, era supărat pe Lăcrămioară, că avea îndrăzneala să răspîndească parfum fără învoirea lui. Era supărat pe toată Pădurea.

Pur și simplu.

«Așa pățesc cei ce sînt buni și drăguți. Mi-am primit partea. Ei, dar va fi și altfel. Pînă aici, gata! Destul! Am zis. Destul! Asta-i culmea!»

Aceste vorbe îi plăceau nespus lui Cipi, simțea că-i dau personalitate. Numai că încă nu știa ce-o să urmeze după ele.

Stătea-stătea și-și sfărîma capul.

Deodată s-a lovit peste frunte, căci avea și frunte, și-a strigat:

«Am găsit! După «asta-i culmea!», voi fi rău. Fără pereche de rău.

Îngrozitor de rău. Atunci voi sfinți aici puterea fricii. Toată lumea va tremura în fața mea. Și-mi vor îndeplini poruncile. Și vor fi îngroziți. Și numai eu o să rîd. Așa: ha-ha-ha! Dar nu, mai bine așa: oac-oac-oac! Ce idee minunată, minunată, minunată!... Sînt deștept, ăsta-i norocul!... Tiii... ce rău voi fi!»

Și mulțumit, și-a aruncat Lăcrămioara de la pălărie, cu un gest energic, a ieșit din scorbură și atît a căutat pînă a găsit o frunză de urzică pe care și-a pus-o la pălărie. A încruntat sprîncenele, așa cum se cuvine unui pitic hain, și-a pornit înspre Pîrîu. Nici nu i-a luat în seamă pe Păstrăvi! «Și ei sînt niște nerecunoscători, uite-i, vezi cum sar în sus după fluturi, fără să mai asculte, să mă vadă?!...»

O căută pe Broască.

A găsit-o.

Și-a pus mîinile în șold:

— Și zici că nimeni nu se teme de mine, da?

— Așa zic!

— Nici tu?

— Fugi, că te scuip!

Cipi nu s-a repezit să ia vreo piatră. Nu. Era hotărît s-o îngrozească pe Broască.

— Ascultă-mă, spurcăciune! Știi tu cine-s eu?

— Un prost!...

— Greșești! Tocmai pentru că-s deștept fără pereche, ține-te bine, sînt hain!

Hain! Și fioros!

— Să-ți fie de bine!

— Dar eu te distrug!

— Ți-am mai spus: dacă nu pleci, te scuip! Oac-oac!

În această grea împrejurare lui Cipi i-a venit o idee înfiorătoare.

— Să știi că ți-a sunat ceasul, a anunțat-o el sărbătorește. Te aranjează prietenul meu!

Broasca clipea spre el neîncrezătoare.

— Care prieten?

— Teribilul domn Barbă Cloanță Cotoroanță, dacă chiar vrei să știi! Pînă număr la trei va fi aici. Unu...

Broasca n-a mai așteptat să spună doi. Nu știa de fapt cine era teribilul Barbă Cloanță Cotoroanță, dar credea că numai un fel de barză poate fi. Cipi zîmbea satisfăcut. E adevărat că acest zîmbet nu era cel din zilele trecute, nu era un zîmbet senin, drăguț, nu era zîmbetul cunoscut al piticului. Era un zîmbet hain, răutăcios.

A început să se plimbe pe mal, vrînd să vadă unde mai apare Broasca, s-o sperie și mai tare. Însă, deodată, a observat că pe unde trece el, Păstrăvii dispar, cu toate că peste Pîrîu zburau molii atît de mari cît capul lui (adică al lui Cipi), dar nici un pește nu sărea după ele.

«Iată-i și pe ăștia cum se tem! a observat satisfăcut Cipi. Se tem de Barbă Cloanță Cotoroanță! De mine le e frică!»

Un nou fel de bucurie îl cuprindea: se simțea mare și tare, ce nu s-a pomenit. În drum spre casă s-a hotărît să dea cu piciorul, curajos, în Licurici. Biata gînganie fugea disperată, neștiind ce să creadă. N-a mai trecut nici pe la doctorul Cucuvea, nici pe la Aricești. A mîncat cîteva boabe de zmeură, apoi s-a vîrît în scorbura Fagului Uriaș și a adormit fericit.

Dimineața s-a trezit la ora cînd obișnuia să se trezească, fix, dar nici prin gînd nu i-a trecut să îndemne Pasărea să cînte. N-a șters nici polenul de pe firele de iarbă. Cu mîinile în șold, stătea în fața Fagului. Iar cînd pasărea

a început să cînte, a țipat la ea:

— Liniște!

Pasărea s-a mirat:

— Ce-i cu tine, Cipi?

— Taci, pînă-ți merge bine! Teribilul Barbă Cloanță Cotoroanță doarme.

— Cine e ăsta?!

— Să-l chem? Așteaptă, o să vezi imediat! Domnule...

Pasărea însă n-a așteptat să apară teribilul domn, care probabil trebuie să fi arătat ca Jderul, iute ca fulgerul și veșnic însetat de sînge. S-a ridicat și a zburat departe, să nu i se întîmple cumva ceva.

Cipi a rînjit răutăcios, uitîndu-se după ea, apoi s-a plimbat pînă la Bradul cel Bătrîn și putred pe dinăuntru.

— Azi nu mergeți nicăieri! a strigat

Albinelor care se sculau. Rămîneți acasă!

— Ce e, ce s-a întîmplat? întrebau Albinele.

— Nu s-a întîmplat nimic. Dar dacă nu vă supuneți, se întîmplă. Vine Barbă Cotoroanță și vă înghite pe toate. Rămîneți acasă. Pînă la noi ordine!

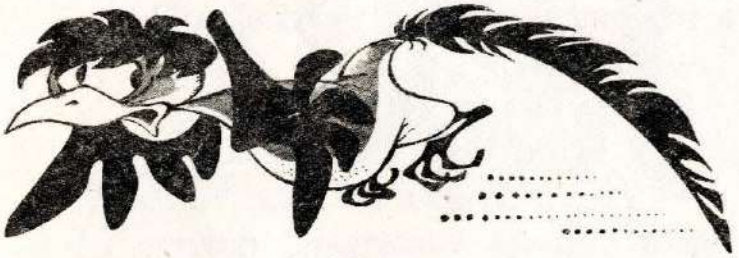

Albinele s-au speriat grozav. Au înfundat repede cu ceară toate crăpăturile Bătrînului Brad. N-au întrebat cine e acel Barbă Cloanță Cotoroanță, au crezut că poate să fie cineva care seamănă cu Ursul ce le fură mierea din casă, dacă le găsește scorbura. Dar trebuie să fie cu mult mai deștept decît Ursul, pentru că vezi, Cipi le-a zis: «pînă la noi ordine». Așa ceva Ursului nu i-ar trece prin cap niciodată.

Toate au hotărît să rămînă împreună și să se pregătească de luptă. Chiar dacă ar pieri toate, să nu se lase!

Purcelul mistreț n-a apărut lîngă Ciuperca otrăvitoare. Pasărea l-a avertizat să aibă grijă, să nu îndrăznească să-l deranjeze pe Cipi, pentru că prin împrejurimi există o putere înspăimîntătoare, care distruge totul și înghite totul.

I-a spus asta și Iepurelui, dar acesta, bleg, n-a înțeles cum stau lucrurile și-a plecat să-l întrebe pe Cipi:

— În definitiv, ce s-a întîmplat?

— Ai noroc că mi-ai spus «în definitiv». S-a întîmplat că trebuie să ai grijă, dacă vrei să-ți meargă bine! Dă încoace micul dejun! Și de acum înainte mie să-mi aduci morcovi proaspeți, nu atît de veștejiți și prăfuiți. Iar acum, șterge-o!

— Dar cu ce ți-am greșit, Cipi?

— Cu aceea că ești îngrozitor de prost. Dacă nu dispari imediat îl chem pe Domnul Cotoroanță Barbă Cloanță și...

N-a mai așteptat Iepurele să-i repete. Cu siguranță că acel domn Cotoroanță Barbă Cloanță are și pușcă. Iar de-i așa, s-a terminat cu blana «sa personală».

Așa că a rupt-o la fugă, de parcă nici n-ar fi fost acolo vreodată.

Pe meșterul Ciocănitoare degeaba l-a căutat Cipi, să bage frica în el. Auzind de la Pasăre și Iepure ce pericol îngrozitor s-a abătut asupra Pădurii, a zburat peste șapte hotare. Cucuci Afonul a fost înștiințat despre starea lucrurilor de Iepurilă, după care a început imediat să sape cît mai adînc pămîntul. Pe el poate să-l tot caute domnul Barbă Cloanță Cotoroanță. Cerbul se prefăcea că nu-l interesează, ca și cum nu i-ar fi păsat de vestea pe care i-o adusese Iepurele, îngrozit de moarte. Totuși, pentru orice eventualitate, s-a tras spre marginea luminișului, iar cînd a ajuns la poteca din Pădure, unde Iepurele nu-l mai putea vedea, a dat bir cu fugiții. A pornit-o în goană și numai după o fugă de o jumătate de oră a îndrăznit să se uite înapoi. La auzul veștilor, la Furnicile Roșii a început o forfotă teribilă: evacuau, duceau cît mai în adîncul mușuroiului, sub pămînt, nevinovatele lor ouă de furnici roșii.

Cipi a început să savureze liniștea și singurătatea care-l înconjura.

«Se tem de mine. Toată Pădurea se teme de mine! Și ție să-ți fie frică, Fagule Uriaș, auzi? Să tremuri cînd îți vorbesc!»

Însă Fagul cel Uriaș nu tremura. Nici măcar o singură frunză nu i s-a mișcat. Cipi a dat din mînă:

«Dar nu știu de ce stau de vorbă cu tine. Doar ești atît de prost că nu înțelegi și nu poți prinde ceea ce inteligența mea glăsuiește. Nu degeaba se spune despre cei foarte proști că au cap de lemn! Ei, la asta răspunde ceva, dacă ai curajul!»

Fagul cel Uriaș n-a răspuns nimic. Ca înghețat stătea. Cipi a constatat satisfăcut că și pe Fag a reușit să-l înspăimînte, așa cum scrie la carte, căci tăcînd, și cuvintele au înghețat în el.

Din cauză că Iepurele a fugit departe, Cipi a mîncat singur la prînz ce mai prisosise din morcovul de la micul dejun. S-a culcat puțin și a visat că nu numai animalele și plantele se tem de el, ci însuși Muntele, chiar și Stînca din vîrful Muntelui îl pîndește, tremurînd la poruncile lui. Pîrîul va seca de frică. S-a și hotărît: «După ce mă scol, în cursul zilei de azi, numaidecît voi pune

la punct Pîrîul, ba chiar și pe tăcutul Munte!»

A început cu Pîrîul. S-a oprit pe mal și și-a pus mîinile în șold:

— Ce-i gîlgîitul, clipocitul ăsta zgomotos? Pînă dimineață, te rog, să-mi curgi încet și nu în partea asta, ci înapoi. Fiindcă, mă rog, de unde atîta libertate ca un simplu Pîrîu să-și facă de cap?! Dacă nu mă asculți, te spun Îngrozitorului...

Și știi ce? Nici nu-ți spun bine numele, c-ai să seci de spaimă. Numai din asta ai putea vedea și trage concluzia că îți vreau binele!

Apoi s-a întors spre munte.

— Ia ascultă aici, Munte! Pe mîine dimineață, așa cum ești, cu Pădurea și cu toate din jur, te muți mata pe malul celălalt al Pîrîului, împreună cu Stînca pe care o porți pe pălărie. Dacă nu, te trece Barbă Cotoroanță Cloanță. Însuși el!

A răsuflat o dată, pentru că o asemenea răutate fără pereche e totuși obositoare apoi a amenințat Muntele cu arătătorul:

— Ai grijă, că te urmăresc!

Mama Veveriță a ascultat îngrozită totul, pînă la sfîrșit, pitită între crengile unui stejar. A luat-o năucită de tot ce-auzise la goană, să dea de știre tuturor cetățenilor din Pădure că se apropie sfîrșitul lumii.

Cipi, satisfăcut, a plecat să se odihnească. Culcat pe partea dreaptă se uita pe geam — căci avea o crăpătură mică în scorbură — spre Pîrîul ce se afla la sud de locul unde medita el profund.

«Dimineață mă voi trezi și Muntele va fi la nord de locul acesta, căci Muntele se mută pe malul celălalt al Pîrîului. Dar ce va fi dacă nu se mută?»

Acest gînd, care-l înspăimînta, Cipi îl alungă suspinînd:

«Voi face eu ordine aici!»

Și adormi buștean.

IV

PURCELUL SĂLBATIC — TICĂLOSUL

Dimineața, totul era așa cum dorise Cipi. El s-a trezit din somn, lungit, cît era el de «lung», pe partea stîngă. Mai privi o dată în jur. Și Muntele se mutase.

— Bine, Munte. Te-ai mutat fără zgomot, cumsecade, spuse în timp ce-și lua papucii.

Nici prin gînd nu-i trecuse că în

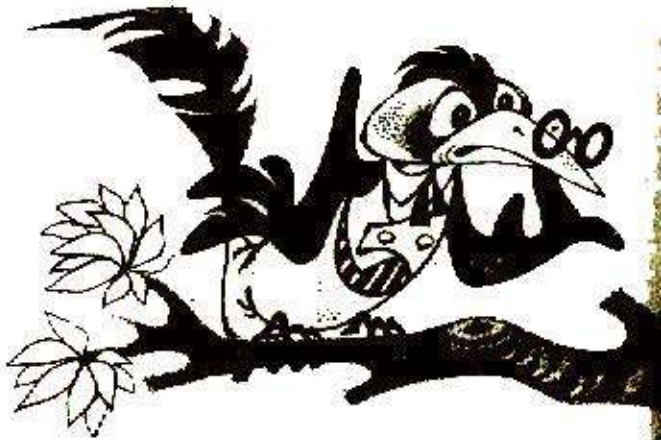

timpul somnului s-ar fi putut întoarce de pe partea dreaptă pe partea stîngă.

«Ia să vedem Pîrîul cum s-a achitat de porunca primită?...»

Pîrîul curgea în aceeași direcție, ca și ieri, dar Cipi l-a privit surprins, vădit mulțumit.

«Din moment ce Muntele s-a mutat, sigur că așa trebuie să fie. Pîrîul ar curge în direcția obișnuită, dar acum e clar, el curge invers.

— Bine, Pîrîule, văd că m-ai ascultat, și curgi înapoi, dar fii drăguț și ia-o mai încet. Nu ți-am spus și ieri? Ai grijă, nu mă supăra, pentru că n-o să se termine cu bine, l-a amenințat, ca nu cumva Pîrîul să se încreadă.

Simțea nevoia să se laude în fața

cuiva. Căci, oricît am fi de modești, succesele trebuie evidențiate. Ele ne dau imbolduri, nu? Dar Cipi n-avea cui să-și arate aceste succese, fiindcă toate animalele dispăruseră din preajma lui. Ceea ce era o greșeală grosolană din partea lor. Așa că Cipi a hotărît ca pe Pasăre și Iepure să-i recheme, prin poruncă, la curtea lui.

A avut noroc cu meștera Ciocănitoare: în marea ei spaimă, la plecarea din Pădure, și-a uitat ochelarii și-a trebuit să se întoarcă după ei la Fagul cel Uriaș.

— Hai, tu, maestră Ciocănitoare! Vino încoace, nu te teme! Am o poruncă pentru tine!

Supusă, Ciocănitoarea s-a apropiat, dîrdîind și degeaba-i spunea Cipi să nu-i fie frică, ea totuși tremura.

— N-am făcut nimic rău, zicea ea, zău nimic...

— Mergi imediat și-i caută pe Pasăre și pe Iepure. De mine să nu se ascundă; una-două să fie aici, altfel Îngrozitorul Barbă Cotoroanță Cloanță îi găsește oriunde și îi așteaptă un sfîrșit!... Ai înțeles?

— Am înțeles, să trăiți!

Şi Ciocănitoarea şi-a luat zborul. Între timp, Cipi se uita cu coada ochiului spre Bătrînul Brad cu mijlocul putrezit: intrarea în scorbura Albinelor sălbatice era încă astupată cu ceară.

N-a trebuit să aştepte mult după Pasăre şi Iepure. Au apărut în grabă. Pe chipurile amîndurora se vedea cît le era de frică.

— Aici să veniţi! Mai aproape! Mai aproape, derbedeilor! le-a poruncit Cipi mitocăneşte, smulgînd o pană din aripa Păsării... Apoi, făcîndu-i semn şi Iepurelui să se aplece, îl trase de ureche.

— Asta pentru că ai luat-o razna, chiulangiule! Dacă se mai întîmplă încă o dată, vă calc în picioare! De acum înainte mă veţi servi cu mîncărurile cele mai bune. Pe ziua de azi, Iepurele va aduce bunătăţi alese, iar Pasărea îmi va cînta un cîntec de recunoştinţă, poate un psalm. Mîine va fi invers. Pasărea va face aprovizionarea, iar Iepurele va cînta! Iepure, vreau să te aud cîntînd frumos, nu pe nas! Ai înţeles?

Iepurele şi Pasărea au dat din cap speriaţi.

— Ei, vedeţi ce puternic este Domnul şi Stăpînul vostru binevoitor? Pentru că de acum înainte aşa va trebui să-mi spuneţi: Domnul şi Stăpînul nostru binevoitor. Azi-noapte am mutat Muntele pe malul celălalt al Pîriului. Iar Pîrîul curge invers, la porunca mea. Nu v-aţi mirat cînd aţi observat?

Iepurele şi Pasărea s-au privit îngroziţi.

— Iartă-ne, Domnul şi Stăpînul nostru binevoitor, dar n-am observat, deşi Veverita ne-a spus ceva ascară. Cu siguranţă că sîntem proşti fără pereche de n-am văzut nimic.

Cipi a dat din cap înţelegător.

— Da, ce e-al vostru e al vostru, vă înţeleg prostia. Dar acuma, căraţi-vă, mergeţi şi vestiţi marea mea putere, faptul că sînt Domnul şi Stăpînul vostru binevoitor, mergeţi, nătărăilor, iar la amiază amîndoi să fiţi aici.

De-abia a plecat Iepurele şi Pasărea, ca să ducă în lume minunea, ştirea marelui triumf, cînd Cipi a auzit între tufe un zgomot înăbuşit.

Purcelul sălbatic, Ticălosul, nicicum nu voia să dea crezare zvonurilor ce circulau pe seama piticului. De teribilul

Barbă Cotoroanță Cloanță nici nu voia să audă. «Ce fel de Barbă?» zicea el. Dar degeaba a încercat să dea o raită pe la Cipi, părinții lui l-au alungat înapoi înspăimîntați. Însă pînă la urmă tot a reușit să fugă. Și direct la Ciuperca otrăvitoare s-a dus. Știa că nu peste mult timp și Cipi va fi acolo.

— Aha! l-a observat Cipi. Dar tu unde ai fost ieri?

— Nu mi-au dat voie. Babacii se tem îngrozitor de tine. Se tem și pentru mine. Îngrozitor, ăsta e cuvîntul.

— Bine, a dat din cap Cipi. Dar acum de ce ai venit?

— Am fugit.

În ochii lui Cipi a lucit o luminiță haină.

— Ascultă, aici, Purcelule. Eu, Domnul și Stăpînul tău binevoitor, îți dau poruncă, înțelegi, ca acum, imediat, să înghiți Ciuperca otrăvitoare.

— Eu?! Nici prin gînd nu-mi trece!

— Cum nu?! Ochii lui Cipi luceau îngrozitor. Și de ce nu?

— Așa, că pișcă la limbă.

— Ei, al dracului Purcel ești! Atunci de ce veneai aici în fiecare dimineață?

— Îmi plăcea să-ți ascult predica de dimineață. Azi n-o să predici nimic, ești răcit cumva?

Cipi și-a pus mîinile în șold. În poziția asta arăta cum nu se poate mai înfricoșător.

— Măi fiu de porc sălbatic! Tu nu știi cît de puternic sînt eu?

— Nu știu. Cît?

— Ce crezi, Muntele cine l-a mutat dincolo? Fiindcă noi sîntem pe partea cealaltă a Pîriului. Dar cursul Pîriului cine l-a schimbat?

— Nimeni. Azi-dimineață am băut din el, curgea în aceeași parte ca și ieri.

— Ei, purcelule, purcelule, tu chiar nu te temi de mine, de Domnul și Stăpînul tău binevoitor?!

— De ce m-aș teme? Și de ce îmi ești domn binevoitor și așa mai departe?

— Ascultă, neam de troacă! Dacă acum, imediat, nu-ți ceri iertare de la mine plîngînd, și stînd în genunchi, îl chem pe teribilul Barbă Cloanță Cotoroanță.

Cipi a crezut că din moment ce va pronunța teribilul nume, Purcelul va

începe să țipe și va fugi. Dar s-a înșelat. Purcelul sălbatic căsca ochii la el, mirat.

— Și?!

— Și atunci ți-a sunat sfîrșitul, nefericitule!... Ei, te pocăiești? Ce faci?

— Ce să fac?

nata sa odraslă în mijlocul pericolului de moarte...

— Cară-te de-acolo! Pleacă imediat acasă!

Nevăzut s-a făcut Purcelul.

De Cipi și de Barbă Cotoroanță

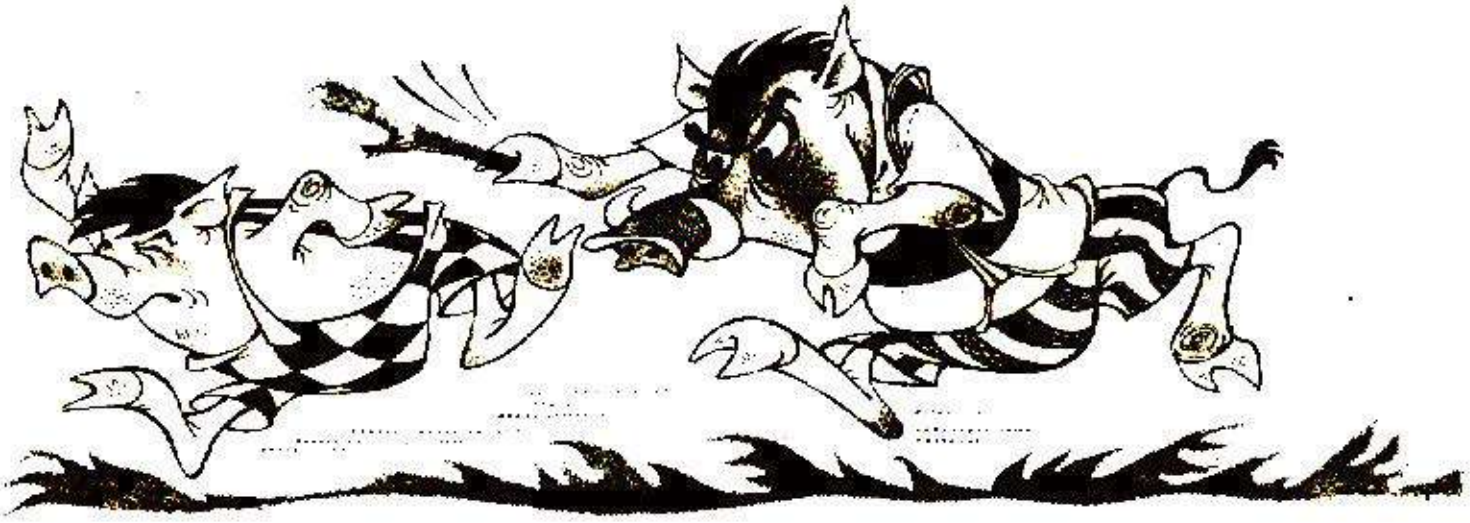

— Să-l chem sau nu?

— Cheamă-l.

Din fericire, n-a avut timp să cheme pe cine voia. Porcul Mistreț, bulibașa turmei, l-a căutat pe Purcel în toată Pădurea și nu l-a găsit nicăieri. Gîndindu-se la rău, s-a furișat sub Fagul lui Cipi. Și îngrozit, și-a zărit unica, minu-

Cloanță nu îi era frică nici un pic, dar cu colții ascuțiți ai bătrînului nu era de glumit. Fugea guițînd. Mistrețul a luat-o după el, la goană, de-i săreau scîntei din copite.

Cipi a răsuflat ușurat:

— A avut noroc!...

V

CIPI, SPAIMA PĂDURII

— Dacă n-aș avea o inimă atît de bună... le explica Cipi la amiază Iepurelui și Păsării. L-am iertat pe prostuțul acela de Purcel. Pur și simplu mi-a fost milă de el. Dar acum s-a terminat cu mila. De acum încolo voi pedepsi! Năprasnic! Chiar pentru cea mai mică greșeală! Pe toată lumea! Eu sînt Cipi, Domnul și binevoitorul vostru Stăpîn și Spaima Pădurii! Să nu vă treacă prin minte să...

— Nu ne trece nouă prin minte nimic, Stăpîne binevoitor și Spaima Pădurii, pentru că nouă ne este grozav de frică de tine... s-a bîlbîit Iepurele.

Cipi s-a uitat sever la el.

— N-ai învățat buna-cuviință? Cum îndrăznești să mă întrerupi?

— Vai, ai milă, îndură-te! N-am învățat buna-cuviință, dar am să o învăț. Nu-mi trebuie mult timp.

— Nici o milă și nici o îndurare. Apropie-ți urechea.

Iepurele s-a apropiat și Cipi, săltîndu-se pe vîrfurile degetelor, l-a prins

de ureche și așa l-a tras de tare, că s-a desprins cu picioarele de pămînt și-a rămas agățat de urechea Iepurelui, legănîndu-se. Și-a dat apoi drumul pe pămînt, și, furios, că a căzut strîmb, i-a mai dat Iepurelui și cîteva picioare. Pasărea nici n-a apucat să scoată un cuvînt de teamă. Aprins, îngîna doar cîntecul de mulțumire și slavă...

— Ajunge cu tărăboiul, s-a încruntat Cipi. Acum am treabă cu Melcul-Codobelc. Apoi să-mi cîntați un cîntec de leagăn, căci după muncă e dulce odihna.

Melc-Codobelc de două zile stătea ghemuit la rădăcina Fagului Uriaș, dar nu îndrăznea să iasă din căsuță.

«Melc, Melc, Codobelc,
Scoate coarne boureşti!»
Nimic.
«Melc, Melc, Codobelc,
Şi te du la Dunăre,
Şi bea apă tulbure».

Liniște și pace. Melcul nu se mișca.

Cipi a rînjit cu răutate:

— Îți arde casa!

Melcul a apărut.

— Ei, ce se aude cu planurile de construcție?

— Aici sînt, dragă preacinstite și prealuminate, de două zile sînt gata, preaînălțate, numai fii drăguț și nu te supăra!

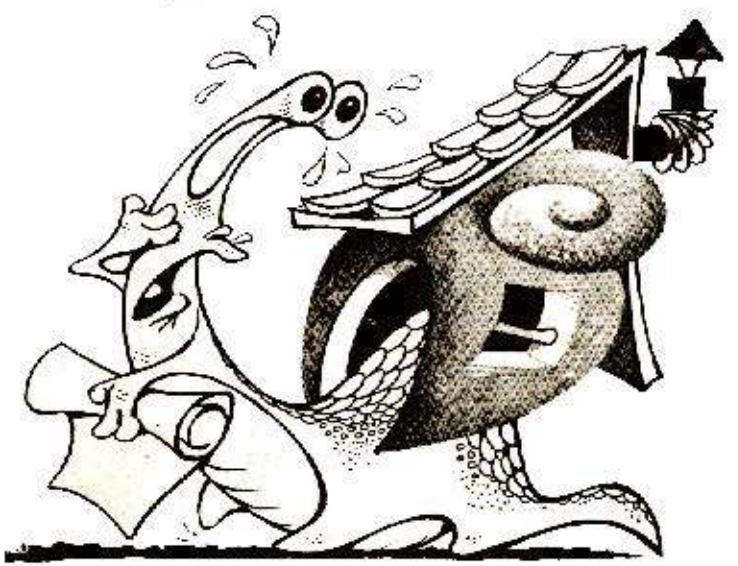

Cipi, scîrbit, s-a uitat la frunză.

— Ce să-ți spun, sînt rele!

— Dar... asta... a... cum să spun... pînă acum erau bune...

— Au trecut vremurile alea! De acum nu va mai fi ca altă dată. Schimbăm foaia! Dacă pînă deseară nu pregătești o casă pătrată, ai pus-o de mămăligă! Planuri nu mă interesează, înțelegi?

— Așa ceva nu știu! Îndură-te, Cipi!

— Nici o îndurare, nici un Cipi. Ce-i îndrăzneala asta? Îți sînt Domn și Stăpîn binevoitor. De altfel, mă plictisești. Așa că, domnule Melc, Melc, Codobelc,

Scoate coarne boureşti,
Şi te du la Dunăre,
Şi bea apă tulbure.

Ia-o din loc!

Săracul Melc-Codobelc nu avea ce face. A plecat plîngînd, gîndindu-se la zilele fericite cînd Cipi mai era încă binevoitor. Iată, ăsta îi e sfîrșitul. Dacă îl ciocănești tare în cap, moare. S-a hotărît să se evacueze departe, atît de departe, cît poate. Simțea însă că e zadarnic, pentru că pînă seara nu

putea parcurge o distanță atît de mare și mai știa că Cipi poate să-i dea ușor de urmă — doar el lasă pe pămînt o dungă strălucitoare, oriunde se duce. Acum îi era totuna. Altă posibilitate nu avea. Trebuia deci să încerce.

Pasărea începuse cîntecul ei de leagăn. Cipi era trîntit pe mușchi și iarbă, cînd s-a întîmplat un lucru îngrozitor.

Ceva a bîzîit. Cipi și-a deschis ochii.

O albină sălbatică trecea.

Dar înainte ca el să fi avut timp să strige după ea, Albina a zburat departe. Din nou, alt bîzîit. Apoi altul. Și altul. Zburau Albinele de parcă el nici nu le-ar fi poruncit să nu mai zboare. Furios, s-a ridicat și a alergat la Bradul cel Bătrîn.

— Cum îndrăzniți să zburați fără știrea mea?

O albină cu acul puternic s-a oprit înaintea lui:

— Ascultă-mă, Cipi. Dacă nu adunăm miere, murim de foame. Dacă ieșim din scorbură, vine Barbă, ăla... Ne-am hotărît: mai bine ne luptăm cu el, chiar dacă pierim toate. Asta poți să i-o spui și lui.

Numai atît i-a spus Albina și a zburat și ea după miere. Cipi se uită după dînsa cu furie neputincioasă. Cînd s-a înapoiat la Iepurele ce tremura, și la Pasărea înspăimîntată, Cipi turba de mînie.

— Las' că și-o primesc ele! Domnul Barbă Cotoroanță Cloanță? Nu, nu! Doar n-o să-l supăr pe Îngrozitorul cu asemenea mărunțișuri!? Seara, cînd ele se culcă, voi porunci Bradului să se întoarcă cu rădăcinile în sus. Atunci au să-l vadă ele pe dracu'!

— Vai, Spaima Pădurii, Domnul și binevoitorul nostru Stăpîn, îndură-te de micile albine! Mai bine smulge o pană din aripa mea, ori, poftim, loveste-mă cu picioarele, dar iartă-le, sărăcuțele, ciripea deznădăjduită Pasărea.

— Și pe mine mă poți lovi cu picioarele, și poftim, trage-mă de ureche, a adăugat Iepurele.

Spaima Pădurii și-a pus iar mîinile în șold:

— Oho, oho! Ce e asta? Revoltă? Bine. Nu smulg pene, nu trag de urechi, nici nu vă lovesc cu picioarele.

— Atunci le ierți? s-a aprins o luminiță de speranță în ochii Iepurelui.

— Nu. Meditez. Cuget. Nu se vede?

— Se vede, Prealuminate.

Dar el n-a meditat prea mult. Iepurele și Pasărea așteptau tremurînd cum se va sfîrși.

— Astă-seară organizez o masă mare, zise Cipi mai răutăcios ca niciodată. Sînteți musafirii mei. Ce credeți că va fi la masă?

— Cu-cu-cu siguranță morcovi, s-a bîlbîit speriat Iepurele.

— Nă-nă-nă-ut, a ciripit cu speranță Pasărea.

— Mare greșeală! a strigat Cipi. La cină, asta veți păpa: Ciuperca cea mare și otrăvitoare. Dacă îndrăzniți să vă opuneți, ori să fugiți, vă va ajunge și-n gaură de șarpe grozava pedeapsă. Am terminat.

Zicînd acestea, le-a întors spatele și a intrat în scorbura Fagului Uriaș.

Niciodată Cipi n-a fost atît de puternic. Totuși simțea că-i lipsește ceva. Ceva ce altădată avea, deși n-ar fi știut să spună ce anume. Nu putea să adoarmă, se învîrtea în pat. Apoi s-a uitat prin ferestruica scorburii. Nimeni nu era prin împrejurimi. Furișîndu-se, a mers pînă la Ciuperca otrăvitoare:

— Astă-seară să nu fii otrăvitoare, auzi?! Numai puțin.

Ciuperca se prefăcea surdă.

— Nu uita! Ți-am poruncit! Nu cumva să otrăvești pe cineva astă-seară!

Otrăvitoarea nici nu se sinchisea.

— Tu, dacă nu mă respecți, auzi, nemernico, vine Domnul Barbă Cotoroanță Cloanță și... și... te mănîncă.

— Și crapă! a rînjit Ciuperca otrăvitoare.

VI

UNDE ESTE DOMNUL BARBĂ CLOANȚĂ COTOROANȚĂ?

Pasărea și Iepurele plîngeau amărîți. Dacă mănîncă Ciuperca otrăvitoare mor. Dacă refuză, supărarea teribilă, cu fulgere și trăsnete a Domnului Barbă Cloanță Cotoroanță îi va găsi. Oricum, sînt sfîrșiți. Moartea îi păștea. O auzeau deja.

Primele au aflat Albinele ce soartă groaznică le-a pregătit Cipi, Spaima Pădurii, Iepurelui și Păsării. Au împrăștiat repede știrea în pădure. Cu mare repeziciune s-au adunat în jurul celor doi condamnați la moarte: Veverița, cu toată familia, toate Albinele, chiar și Melc-Codobelc s-a întors din pribegie, ca să-i consoleze. Cerbul își legăna cu simpatie și compătimire minunatele sale coarne, cînd a auzit vestea cea îngrozitoare, dar nu scotea un cuvînt. Cît era de mare și puternic, poate el se temea cel mai tare de Barbă Cloanță Cotoroanță. Deși își ascundea frica, la fel ca și Mistrețul Bulibașă. Acesta, e drept, și-a mărturisit teama îngrozitoare, dar susținea că el se teme numai pentru Purcel, pentru Ticălosul cel mic, încolo, nu.

Purcelul Mistreț era extrem de bucuros, auzind ce soartă le-a hotărît Cipi Păsării și Iepurelui.

— Neapărat mă duc. O asemenea moarte încă n-am văzut, se bucura el.

— Îți dau eu ție! Bucură-te mai bine că trăiești, Mizerabile! N-o să mergi nicăieri! s-a răstit la el Mistrețul. La care Purcelul, obraznic, a început să fluiere, ceea ce la ei, la neamul porcesc, e o raritate. Trebuie s-o recunoaștem.

— Ce faci, Ticălosule? a grohăit la el bătrînul.

— Mă bucur că mai trăiesc! a răspuns plin de respect Purcelul. Dar pentru Mistreț se umpluse paharul, căci și la ei răbdarea tot cu paharul se măsoară. Și a urmat o bătaie grozavă. Purcelul simțea însă că suferă pentru o cauză dreaptă. Și asta, întrucîtva, îi alina durerea. Și-l făcea fericit. Și-l mai ruga pe Mistreț:

— Mai dă, n-avea milă, dă cît poftești!

Meșterul Ciocănitoare ciocănea trist copacii. S-a hotărît ca de acum încolo să se mute departe de Pădure. Și poate pentru totdeauna. Și se va face fîntînar, pentru că, în tinerețe, mai practicase această meserie.

Cipi a stat ghemuit toată după-masa în scorbură. Uneori mai pîndea ce-i pe afară. A dat din cap cînd a văzut că pînă și Lăcrimioara plînge. Toată Pădurea plîngea. Se însera cînd a apărut Ariciul Tată. Toată familia și-o trimisese înapoi să aștepte liniștită pînă cînd vede el despre ce este vorba. S-a apropiat de Iepurele disperat. I-a ascultat tristețea, a văzut pe creangă Pasărea strivită de durere, a văzut animalele posomorîte, a suspinat tare și și-a ridicat nasul mic și negru.

— N-am putea face ceva? a întrebat el. Apoi, mai curajos, a adăugat: Să nu ne lăsăm!

Mama Veveriță, mai îndrăzneață, strigă și ea:

— Să mergem la Barbă Cloanță Cotoroanță și să-l înduplecăm!

— Cioc! Cioc! Foarte bine, a adăugat Meșterul Ciocănitoare. Toți au fost

de acord cu propunerea Mamei Veverițe.

— Să pornim atunci! a dat poruncă Ariciul Tată.

S-au înșiruit frumos. Chiar în față, douăsprezece Albine; după ele, toată familia Veveriței; apoi Ariciul, cu Melc, Melc-Codobelc după el.

În spatele lor, Meșterul Ciocănitoare călca tacticos, fiind sigur că în Luminiș i se va alătura categoric și Cucuci Afonul. Cele două victime — Pasărea și Iepurele — nenorocite — de-abia mergeau, ultimele, în coada convoiului. Așa pășeau de triste, de parcă mergeau la spînzurătoare. De-abia au pornit și după cîțiva pași Albinele s-au și oprit:

— Bzzz! Unde este Barbă Cloanță Cotoroanță? au întrebat. Nimeni nu le-a putut răspunde.

— Haideți să-l căutăm! zise una zburînd în sus. Dacă ne împrăștiem toți, îl găsim iute. Aici trebuie să fie, în Pădure sau în Luminiș.

Bine gîndeau ele. Albinele și-au luat zborul în toate părțile. Veverițele, cîte erau, căutau copacii cu scorburi; căci se putea ca Teribilul să-și fi așezat reședința de vară în vreo scorbură. Meșterul Ciocănitoare a zburat pînă-n Luminiș, ca să-l roage pe Cucuci Afonul, pe vrednicul și cinstitul Jupîn Cîrțiță, să-i dea de urmă domnului Barbă Cloanță pe sub pămînt. Dacă-și făcea cumva siesta la umbră, în țărîna străbună?! Numai cei doi condamnați n-au îndrăznit să se miște din apropierea Fagului cel Mare. Așteptau ce-o să fie.

N-a fost nimic.

Primele s-au întors Albinele. Au umblat de-a lungul și de-a latul Pădurii, au căutat prin pomi, pe sub pomi, între tufe, au căutat în Luminișul plin cu flori, în Valea Pîrîului gălăgios. Nu l-au găsit pe Domnul Barbă Cloanță.

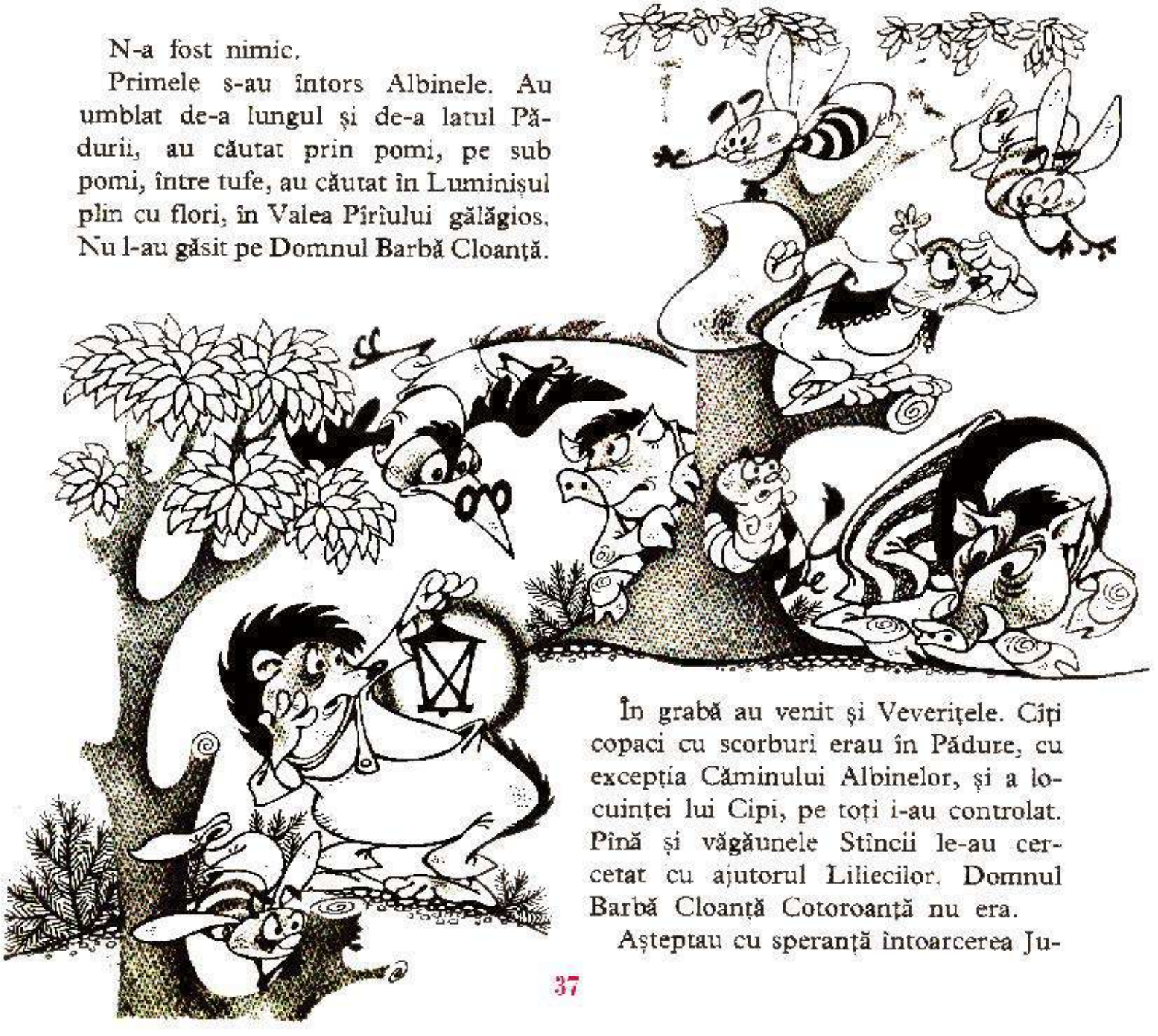

În grabă au venit și Veveriţele. Cîţi copaci cu scorburi erau în Pădure, cu excepţia Căminului Albinelor, și a locuinţei lui Cipi, pe toţi i-au controlat. Pînă și văgăunele Stîncii le-au cercetat cu ajutorul Liliecilor. Domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă nu era.

Așteptau cu speranţă întoarcerea Ju-

pînului Cîrtiță. Nu peste mult a sosit și vestea de la el: pe sub pămînt să nu-l caute pe Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță, fiindcă îl caută zadarnic. Nu e.

Unde poate fi Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță?

Oare se ascunde acolo sus, în înălțimi, dincolo de norii dantelați? Nu e posibil, pentru că norii se împrăștie, iar dacă Domnul Barbă Cotoroanță Cloanță ar fi acolo, toți l-ar vedea pe cerul senin.

Un singur loc a rămas, unde nici unul n-a îndrăznit să caute:

Locuința lui Cipi. Scorbura încăpătoare a Fagului cel Uriaș.

Acolo să fie oare?

VII

CINE ESTE DOMNUL BARBĂ CLOANȚĂ COTOROANȚĂ?

Sclipea pe cer luceafărul de seară. Nu peste mult avea să apară luna. Iar cînd luna va apărea, o, vai, Pasărea și Iepurele vor trebui să mănînce Ciuperca veninoasă! Ariciul Tată a avut o nouă idee:

— În definitiv, cine este acest Domn Barbă Cloanță Cotoroanță?

Nimeni n-a știut să-i răspundă o bună bucată de vreme, pînă cînd, în sfîrșit, o Albină a bîzîit:

— E așa, precum Cumătrul Urs. Numai că e mai mare. Cu mult mai mare.

— Da' de unde, a plîns Pasărea; atunci nu ne-am teme de el. Mai repede seamănă cu Jderul.

— Și are pușcă, a hohotit Iepurele. Cu alice. Dac-ar fi cu glonț, n-ar fi mare scofală, de glonț mai scapi. Dar de alice nu, alicele sînt alice.

Ariciul Tată clipea fără să înțeleagă.

— Ce trăncăniți aici vrute și nevrute? Dacă e așa precum Cumătrul Urs, atunci nu poate fi ca Jderul. Și nu poate avea pușcă. Care din voi l-a văzut? Nimeni n-a mai spus nimic.

— Eu așa zic, după umila mea părere, că totuși ar trebui să-l vedem. Numai în scorbura lui Cipi poate fi. Iar dacă locuiește acolo, atunci nu poate fi atît cît Cumătrul Urs. Dacă ar fi atît de

mare, n-ar încăpea. Şi nici puşcă nu poate avea, pentru că eu odată am văzut o puşcă la un vînător. Şi drăcia aia nu încape pe gaura prin care Cipi intră şi iese din scorbură. Asta e părerea mea modestă.

— Tii, ce deştept mai poţi fi! a clipit spre el, plin de speranţă, Iepurele.

— Ai dreptate, zum-zum, au bîzîit Albinele. Dacă e mai mic decît Cumătrul Urs, atunci nu avem de ce să ne temem. Să nu-i lăsăm pe Pasăre şi Iepure. Să-l înţepăm pe Domnul Barbă Cloanţă!

Acestea erau, orice s-ar zice, vorbe mult prea curajoase. Şi inimile Veveriţelor au început să bată mai tare, dar n-au îndrăznit să aprobe. Chiar şi preaînţeleptul Arici Tată numai atît a spus: că mai întîi trebuie să-l vadă pe Domnul Barbă. Atît. El nu s-a gîndit să-l şi înţepe. Nu. Să-l vadă a zis. Atît.

— Dar cine să-l vadă?

Pasărea a inspirat adînc:

— O viaţă şi o moarte am, o să mă uit pe furiş în casa lui Cipi, a ciripit. Apoi fie ce-o fi. Zarurile au fost aruncate!

Zicînd astea, a zburat întins la scorbura lui Cipi. Era gata să-şi vîre capul înăuntru, cînd s-a şi întors în fugă:

— Vai... chiar acum discută! a anunţat ea tremurînd.

Ariciul Tată, Veveriţele, Albinele, Iepurele, Meşterul Ciocănitoare — toţi s-au strîns în jurul ei, stînd aproape, lîngă ea. Şi Melcul-Codobelc s-a tîrît mai aproape. Pasărea i-a privit pe toţi încă o dată. Puteai crede că-şi ia rămas-bun de la ei: Cine ştie, îi va mai vedea? Toţi o priveau cu frică şi îngrijorare. Pasărea a tras destul aer în pieptul ei de pasăre, şi dînd dovadă de un curaj nepăsăresc a intrat în scorbură. A dis-

părut toată în locuința lui Cipi.

Cipi stătea cu spatele la intrare.

— Sînt foarte trist, Domnule Barbă Cloanță Cotoroanță. Sînt foarte mîhnit... Pentru că am fost prost. Vezi, cu puterea mea pot să-l fac pe Iepure și pe Pasăre să mănînce Ciuperca otrăvitoare, dar aș vrea să îmblînzesc puțin Ciuperca, pentru ocazia asta. Deși, mare lucru e puterea! Degeaba am încercat să fiu Spaima Pădurii. Ciuperca otrăvitoare nu se teme de mine... Numai asupra acelora pe care îi iubesc am putere, iar rău tot numai lor le pot face. Domnule Barbă Cloanță Cotoroanță, eu nu vreau ca Pasărea și Iepurele să mănînce Ciuperca otrăvitoare! Spune-mi ce să fac? Spune-mi un cuvînt!

Ochii Păsării s-au obișnuit cu întunericul scorburii. Și-a întins gîtul să vadă, în sfîrșit, cu cine vorbește Cipi. Cînd a văzut, repede s-a întors și a ieșit din scorbură, ca nu cumva să nu-și poată stăpîni rîsul.

— Copii! strigă ea bucuroasă celor care au înconjurat-o. Cipi nu vrea să mîncăm Ciuperca otrăvitoare!

— Și Barbă Cloanță Cotoroanță?! a întrebat Tata Arici. L-ai văzut?

— L-am văzut! Barbă Cotoroanță Cloanță e o clanță!

VIII

CIPI, POVESTITORUL...

Cînd a apărut luna plină, toată Pădurea răsuna de voie bună, de rîsete. Păstrăvii săreau în sus din apă și se dădeau peste cap, iar Broasca dansa twist pe mal, de parcă toată viața n-ar fi făcut altceva. Cerbul, dîndu-și aere, anunța că știuse de la început că totul nu fusese decît o farsă.

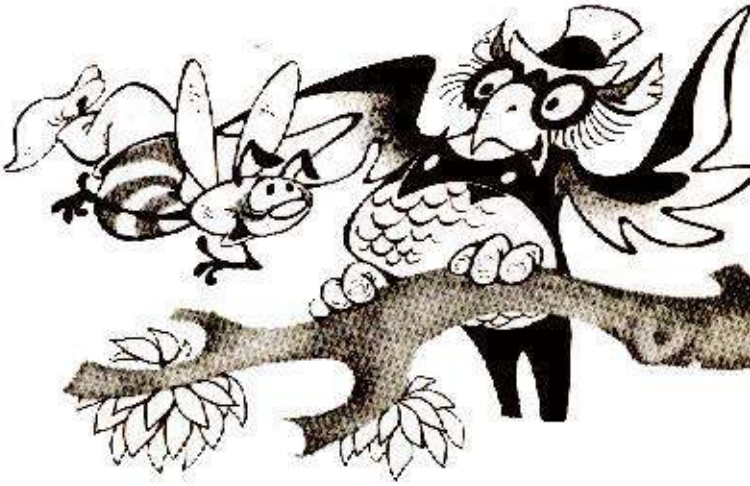

Dar atunci cînd socotea că nu-l vede nimeni, și el sărea în sus de bucurie. Și Mistrețul avea un aer de sărbătoare. Numai Purcelul era trist, pentru că rămăseseră baltă atîtea lucruri interesante de văzut.

Albinele, bîzîind bucuroase, scoteau ceara de la intrările de rezervă, iar meșterul Ciocănitoare era fericit că nu mai trebuia să se facă fîntînar. Fiindcă, oricum, la vîrsta lui nu e ușor să începi o viață nouă, chiar dacă nu-ți este străină meseria.

Ariceștii au plecat voioși în tura de noapte. Cînd Doctorul Bufniță a auzit cum stau lucrurile, a început să rîdă atît de tare, încît și ochelarii a trebuit să și-i scoată.

— Degeaba, spuse el, mare șmecher e și Cipi ăsta!

Cei mai fericiți din întreaga Pădure, ba poate de pe tot Pămîntul, erau Pasărea și Iepurele. Dansau și se zbenguiau în tot Luminișul Pădurii.

Cu toții s-au întors apoi la Fagul cel Uriaș.

— Cipi... auzi, Cipi, au bătut ei strigînd la intrarea în scorbură.

Nici un răspuns.

— Cipi... auzi? Numai asta vrem să-ți spunem că noi nu sîntem supărați, a ciripit Pasărea, că noi te iubim mult, și știm că totul a fost numai o glumă. Chiar Doctorul Bufniță a zis că ești un mare șmecher!

Cipi, zdrobit, stătea ghemuit în scorbură. Dintr-o dată toată puterea lui îngrozitoare s-a topit în vînt, iar acum, cu siguranță, toată lumea rîde de el. Cînd a auzit ciripitul încurajator al Păsării, o lacrimă mare i-a pornit în

jos pe obraz. Dar n-a ieșit din scorbură, tare îi era rușine.

S-a liniștit Pădurea.

Cei ce se veseleau s-au dus la odihnă, și Cipi s-a culcat. Înainte de a adormi, zise încet:

— Și tu iartă-mă, Munte. Și roagă-l și pe Pîriu... Dacă voi credeți, mutați-vă înapoi, iar Pîriul să curgă pe unde-i place!

S-a culcat pe partea stîngă, cu spatele la Pîriu, iar cînd s-a trezit s-a uitat pe geam.

Valea Pîriului era acolo, în fața lui. Muntele îl iertase deci.

Dimineața, la timpul obișnuit, a ieșit din scorbură. A fugit la Izvor, s-a spălat și a făcut gimnastică. Dar cu trei mișcări mai mult ca de obicei, pentru că, în ultimul timp, de la «asta e culmea!», a neglijat educația fizică și-a început să facă burtă. Apoi a aruncat de la pălărie frunza de urzică, ce începuse să se ofilească, și și-a pus Lăcrimioară parfumată. A lăudat floricelele ce începeau să înflorească frumos, a șters de pe frunze polenul adus de vînt, apoi s-a apropiat de Pasăre, și, de-abia

îndrăznind, i-a gidilat ciocul:

— Păsărică, fii drăguță... te rugăm un cîntec!

Pasărea s-a trezit, i-a zîmbit lui Cipi și a început să cînte.

Cu conștiința încărcată, Cipi a pornit-o spre Bradul cel Bătrîn.

— Scularea, neamurilor!... Vreau să zic, să vă sculați, nu vă supărați, e dimineață...

— Mulțumim, Cipi, a ieșit zîmbind o Albină. După-masă vino neapărat să faci controlul de calitate.

— Voi fi aici! s-a bucurat Cipi.

Veveriţele, zîmbind, îi făceau semne de pe crengi.

Le-a privit și le-a lăudat figurile de gimnastică.

A aranjat pătura pe Arici, iar Purcelului Sălbatic, care-l aștepta lîngă Ciuperca otrăvitoare, i-a spus așa:

— Iartă-mă, Purcelule Mistreț, dar nu mai ești atît de prostuț ca atunci cînd erai mititel. E fără rost să-ți mai dau un exemplu groaznic. Pe mîine o să găsim altceva. Bine? A fost bine.

În drum însă, cînd nu l-a văzut nimeni, s-a întors către Ciupercă: Sîc-Sîc! i-a strigat.

L-a lăudat pe Meșterul Cîrtiță.

Furnicile roșii i-au atras atenția că peste o oră încep ploile abundente, pe alocuri cu furtună.

Cipi a pornit la Iepure, ca după micul dejun să se grăbească să se ascundă sub bălării.

Oriîncotro mergea, peste tot îl salutau ori îi răspundeau la salut, zîmbind, locuitorii Pădurii.

De-abia atunci și-a dat seama Cipi de ceva.

Cît timp a fost rău, fără pereche de hain și Spaima Pădurii, fioros, nimeni nu i-a zîmbit. Și asta era acel ceva ce de la «asta e culmea!» îi lipsea atît de mult.

Era hotărît: dacă vor începe ploile lungi, pe alocuri cu furtună, să spună o poveste nouă Păsării și Iepurelui. Despre ce îngrozitor este să nu-ți zîmbească nimeni. Și această poveste, fără asemănare, nouă-nouță, o va începe așa cum încă nimeni, nicăieri în lume și niciodată n-a mai început o poveste. Cu aceste cuvinte noi-nouțe:

— A fost odată ca niciodată..

PITICUL ȘI SURZILA

I

A SOSIT UN MUSAFIR

După o îndelungată meditație, Cipi s-a hotărît să transforme Pădurea într-o Țară a Dragostei. Nici un animal să nu mai facă vreodată vreun rău vecinilor săi; deci să nu mai fie animal! Să nu mai fie ins, căruia să-i poți spune: «Animalule, ești prost ca noaptea!» Căci, bineînțeles, prostia este de nepătruns ca o noapte neagră, de catran. Să fie deci Pădurea o Țară a Dragostei. Cerbul să nu se bată cu Cerbul de peste deal, Viespile să nu le mai înțepe pe Albinele sălbatice, iar dacă o furnică neagră se rătăcește printre Furnicile roșii, acestea să n-o mănînce, ci s-o ocrotească pline de dragoste.

Într-o seară, Cipi i-a spus o poveste minunată Iepurelui și Păsării, poveste al cărei sfîrșit suna astfel: «Și agrișul sălbatic trebuie îndrăgit». Apoi, Cipi, obosit de atîta efort intelectual, a zis:

— Acum să ne rezervăm energia pentru sfinta zi de mîine, căci după

muncă, odihna e răsplata cea mai dulce.

Pasărea și Iepurele l-au privit plini de admirație, crucindu-se de lucrurile nemaipomenit de inteligente pe care el le spusese căscînd. Căci, oricum, să casti cînd filozofezi, asta înseamnă că ești un filozof nemaipomenit. Apoi Pasărea și Iepurele și-au spus:

— Noapte bună! Și a plecat fiecare spre căsuța unde locuia.

Cipi a intrat în scorbura Fagului Uriaș și s-a tolănit pe patul așternut cu mușchi. Și-a recapitulat programul ce trebuia înfăptuit a doua zi: «Întîi: După dejun, trebuie să merg în luminișul din Pădure, la Brîndușa de toamnă, s-o înștiințez că, dacă vrea, pe la amiază poate să-și deschidă larg petalele. Doi: Imediat după aceea, am ora de pian cu Cerbul. Adică, eu la pian, și el, solo-voce. Lecția: „A boncălui armonios, pașnic vesel și duios". Apoi mai trebuie să... mai trebuie să...» Și Cipi a adormit buștean. Și a început să sforăie, dar asta n-are nici o importanță filozofică.

Și deodată a început să viseze ceva straniu, fapt care i-a deranjat somnul, și mai ales sforăitul. Se făcea că se afla într-un vîrf de copac, pe o creangă groasă ca paiul, și vîntul îl legăna îngrozitor. Încoace-încolo, încoace-încolo. Și el se ținea cu amîndouă mîinile de creanga subțirică și tremura ca varga; sau chiar mai tare, disperat, și mai ales transpira. Și s-a trezit rostogolindu-se în prăpastie urlînd; dar adevărul e că s-a trezit cînd s-a ciocnit de Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță. S-a agățat cu mîinile de el.

— Cred că se cutremură pămîntul sau e rupere de nori, uragan, nu? Cred că-s plin de cucuie în cap, că am oasele zdrobite, nu? a întrebat și s-a uitat împrejur speriat.

Dar se pare că greșea.

— N-am scuipat un sîmbure de mură și probabil de aceea visez așa urît — a bolborosit Cipi. Apoi, în mod festiv, și-a cerut iertare de la Domnul Barbă Cotoroanță, pentru deranj, și și-a luat în mod solemn angajamentul ca de acum înainte, în fiecare seară, să scuipe fiecare sîmbure de mură... Ca să nu mai aibă noaptea vise groaznice din cauza tulburărilor stomacale. Căci,

după cum se știe, a zis Cipi, înțelept și citit, visele rele vin atunci cînd seara mănînci ca un animal și te culci imediat, ca un animal, fără să ții cont de sfatul medicului. Da, aste e, a mai zis Cipi, plin de înțelepciune și s-a urcat în patul său așternut cu mușchi.

Dar Cipi nici nu și-a închis bine ochii și patul s-a mișcat din nou.

«Nu cred să fi visat iarăși — a constatat Cipi și s-a așezat pe marginea patului. Rămîn așa, șezînd, și sigur n-o să adorm. Și atunci sigur descopăr care e situația» — s-a gîndit el cu voce tare. Dar numai pînă aici a ajuns cu gîndul, pînă la: «care e situația» — că din nou s-a mișcat patul sub el. Partea dinspre picioare a început să se ridice

văzînd cu ochii, zvîcnind, zvîcnind de parcă o zguduia Satana. Dar cum Cipi nu credea în existența Satanei, nici în alte povești bătrînești se gîndi profund: «Ce ar putea să fie? E cutremur, sigur, nu e uragan», a remarcat

Cipi, care întotdeauna în situațiile grele își păstra calmul. Atît cît poate fi păstrat calmul în asemenea situații. «Și, ca să nu mai fac alte cucuie în cap, își zise el, o să fiu atent și n-o să mă mai rostogolesc din nou pînă la Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță. Căci de mă ciocnesc iarăși cu el e jale.»

Patul a continuat să se ridice înspăimîntător. Și Cipi a coborît din pat, ca să evite marea ciocnire. Ceea ce i-a și reușit. Cu strîngere de inimă privea patul. Vreo ciupercă întîrziată să fi crescut cu atîta viteză sub el? A privit sub pat, cerînd ajutor, un sfat dat de Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță. Însă Domnul Cotoroanță cucăia atît de leneș și naiv în întuneric, încît Cipi s-a înfuriat:

— Se poate, Domnule Barbă Cloanță Cotoroanță? Dumneata, care ești fără pereche de înțelept, să nu te îngrijorezi de situația patului meu? Se poate să dormi ca un animal?... Pardon... adică, da, se poate să fii și foarte prost... Dar de-abia acum Cipi și-a dat seama că a spus ceva jignitor. A adăugat repede: Totuși, înclin să cred că ești nemaipomenit de curajos... un tip eroic... un titan!

Patul stătea deja oblic. De sub el mici bucățele de pămînt se împrăștiau în jur.

— Cineva desfășoară o activitate dubioasă sub patul meu, a constatat

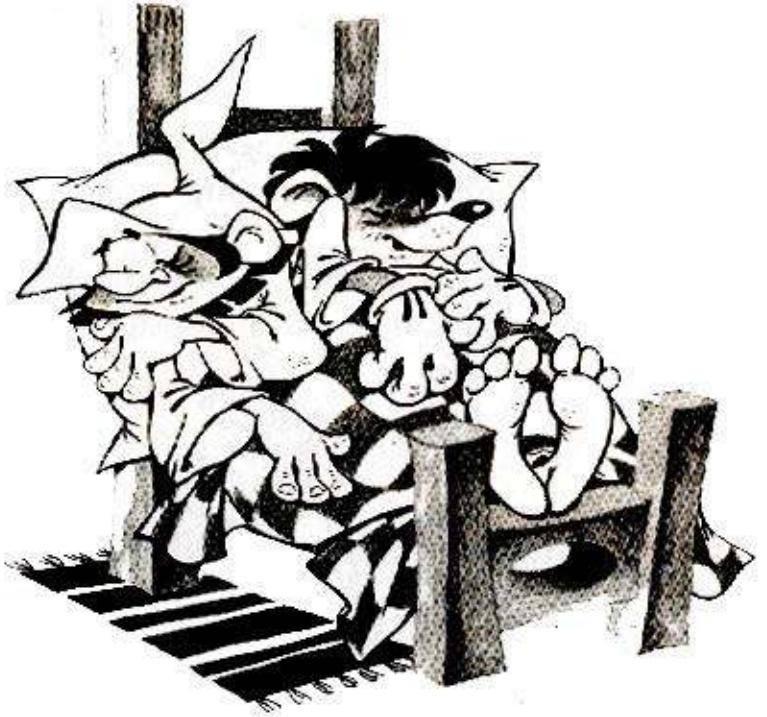

Cipi cu multă prudență. Înspăimîntat vedea cum scorbura începe încet-încet să se umple cu pămîntul ce se rostogolea de pe mușuroiul de sub pat. E timpul să activăm, a zis și a tras patul de pe movilița de pămînt.

Și dintr-o dată i s-a părut foarte cunoscută grămăjoara de pămînt. S-a urcat repede pe ea și a scormonit-o.

Un nas lucios și negru a apărut de sub pămînt.

— Ei, Chioriș-Chiondoriș, în halul ăsta năvălești peste om?! a strigat plin de indignare la Meșterul Cîrtiță.

— Bună dimineața și să mai vină o țuică! i-a răspuns vesel la salut Chioriș-Chiondoriș, zis Ceacîr, poreclit Surzilă.

— Vezi, asta n-ar fi trebuit s-o spui, nu-mi place la tine că ești cam bețiv, l-a pus la punct, foarte serios, Cipi. Pe deasupra ești și nepunctual. Pentru că acum nu e: «bună dimineață», ci «noapte bună». Și altă dată, cînd o să mai vii, fii drăguț și nu scormoni sub locuința mea particulară, bine?

Chioriș-Chiondoriș s-a cam speriat:

— M-am gîndit că dacă tot trec pe aici să intru puțin și pe la tine.

— Ai venit în vizită? l-a privit Cipi mirat.

— În vizită...

— Pureci ai?

— Am avut, dar i-am trimis la Bursuc, pentru perioada de iarnă, să ierneze la el.

— Atunci nu te dau afară. Vino, ajută-mă să împrăștiem mușuroiul ăsta nemaipomenit de mare, și apoi o să mai vedem noi ce-o fi. Ce-o fi, o fi!

Cipi privea sincer uimit cu ce viteză împrăștia Chioriș-Chiondoriș mușuroiul. Parcă lăbuțele lui erau lopeți.

Cînd totul a fost gata, cu puteri unite au pus patul la loc.

— Ah! ce moale e! a strigat Cipi. Încearcă-l și tu!

Chioriș-Chiondoriș l-a încercat. S-au culcat cu spatele unul la altul și pînă dimineață au dormit rupți.

Cipi s-a trezit cînd Chioriș-Chiondoriș se întindea lîngă el și zicea bucuros:

— Ce bine e să fii musafir!

II

NEMAIPOMENITA HARABABURĂ

Frunză verde cucuruz,
Fruntea sus, măi frate, fruntea sus,
Burta suptă,
Marș la luptă!
Frunză verde foaie-amară,
Pieptul scos, măi frate, în afară,
Căci e primăvară,
Primăvară...
Frunză verde solz de pește,
E laș, măi frate, cine nu-ndrăznește,
Căci lumea o cucerește.

Doar cine îndrăznește... cînta Cipi acest cîntec pe care, de ce să ascundem, îl compusese la pian, fără ajutorul nimănui. Versurile le scrisese la Sinaia, la Casa de Creație. Și în timp ce cînta, s-a dat jos din pat și a tras perdeaua de frunze de la fereastra scorburei. Chioriș-Chiondoriș îl privea clipind:

— E devreme. Hai să mai fiu cîteva ore musafir...

Sever, Cipi l-a măsurat din cap pînă-n picioare.

— O, greșești, amice. Se luminează de ziuă, deci nu e devreme, ci exact cînd trebuie să te scoli. Iar a fi musafir să nu fie confundat cu a fi leneș, somnoros etc.

— Bine, a aprobat Chioriș-Chiondoriș și s-a întors spre perete.

— Cui mă adresez eu? s-a înfuriat Cipi și și-a zgîlțîit musafirul.

— De unde să știu eu aia?...

— Nu aia, ci aceasta. Vorbește gramatical! Și ție mă adresez, dacă n-o știi. Acum merg să mă spăl la Izvor, să fac și gimnastică, pentru că în corp sănătos e minte sănătoasă.

Pînă mă înapoiez, scoală-te, fă curat și aerisește! Cred că ești la curent cu ce spun latinii: «Mens sana in corpore sano», nu? De leneși, de lene, să n-aud! Aici n-are loc! Căci: «Lenea e cocoană mare, care n-are de mîncare».

— Atunci nu-i dau drumul înăuntru, îngăimă Chiorîș-Chiondorîș.

— Cui?

— Păi... Lenei. Doar tu ai spus că aici nu are loc.

— Ascultă, Chiorîș-Chiondorîș! Imediat te scoli mata, aerișești și faci curat!

— Mă scol, aerisesc, curăț...

— Așa da! a aprobat Cipi, ieșind din scorbura caldă. Și i-a spus Păsării, care tocmai se trezea în cuibul ei din Fagul Uriaș:

— Cîntecul, soro! Dă-i drumul!

Pasărea începu. Cipi porni spre Izvor. S-a spălat, a făcut gimnastică, a aplaudat familia Veveriței, care făcea tumbe pe o creangă (probabil învățaseră de la el să facă gimnastică dimineața) i-a învelit mai bine pe Aricești și, după toate astea, a ciocănit în Bradul cel Bătrîn:

— Scularea, neamurilor!

Albinele sălbatice au început să zumzăie.

Răsărea soarele.

— Cine a muncit să mănînce! Și Cipi a pornit spre Fagul Uriaș, să-și cheme musafirul la micul dejun. Cu siguranță că de atunci Chiorîș-Chiondorîș s-a sculat, a făcut curat, a aerisit. Păsării, care mai cînta pe creangă, Cipi îi spuse, solemn:

— Azi avem un musafir. Spune-i și Iepurelui. Și puneți masa cum se cuvine!

Pasărea a zburat repede spre casa Iepurelui. Cipi a intrat în scorbură. Dar ce să vadă? Surpriză colosală! Chiorîș-Chiondorîș, zis Ceacîr, zis Surzilă, dormea dus. Nici vorbă să se fi sculat! Cipi începu să-l zgîlțiie.

— Mda, mda, da, da, mdada,... bolborosea Chiorîș-Chiondorîș...

— Nu da, da, ci imediat, amice!

Însă Chiorîș-Chiondorîș sforăia mai departe. Lui Cipi i-a venit o idee fioroasă.

S-a aplecat la urechea somnorosului:

— Îți dau un șut undeva, de praf te fac!

Auzind așa ceva, Chiorîș-Chiondorîș s-a ridicat în capul oaselor.

— Mie să nu-mi dai nici un șut, că nu-mi place fotbalul, a zis el și a voit să se culce din nou.

— Bine, zise Cipi. Dormi liniștit! Dar să știi că nu primești nimic la micul dejun.

— Ba mai bine să primesc! s-a răzgîndit Chiorîș-Chiondorîș și s-a sculat.

Supărat, Cipi a început să aerisească și să facă ordine prin scorbură. Cînd a terminat, Ceacîr era aproape dezmeticit. Ba chiar și-a răsucit și

cele trei fire de mustață. Căci, după cum se știe, cîrtițele n-au mustață prea bogată. Pasărea i-a anunțat plină de nerăbdare:

— Masa e pusă demult și v-așteaptă. Și așteaptă și Cerbul, maestre, să începeți ora de pian și de boncăluit.

— Nu peste mult timp începe Festivalul Cerbilor, festival cu cîntece și hore de dragoste, și Cipi șlefuiește vocea elevului său, ca acesta să se prezinte așa cum se cuvine, zise Iepurele ca să i se audă și lui vocea.

— Întîrziem de la toate! zicea disperat Cipi, grăbindu-se și grăbindu-l și pe Chiorîș-Chiondorîș. Și se gîndea că ceremonia deschiderii Brîndușei de toamnă trebuie lăsată pe altă zi.

Pînă au consumat murele, morcovii și rădăcinile dulci, care compuneau micul dejun, Cerbul s-a și făcut nevăzut în luminiș.

— Ai văzut ce s-a întîmplat? Ai văzut ce ai făcut? s-a răstit Cipi la musafir.

— N-am văzut! Ce am făcut?

— O harababură nemaipomenită! Tot programul de muncă mi s-a întors pe dos. Vezi cum ești?! și l-a privit mustrător pe meșterul Cîrtiță. Vezi?

III

CHIORÎȘ-CHIONDORÎȘ, ZIS AFONUL

Conștient de vina ce o avea, Chiorîș-Chiondorîș clipea des și nu-și găsea locul și își zicea în sine: «De ce-am încurcat în halul acesta programul zilei, de ce, de ce?» Cel puțin Cipi așa își închipuia.

— Acum nu-ți dau pace remușcările, parcă te înțeapă, nu-i așa? l-a întrebat pe Chiorîș-Chiondorîș.

— Nu remușcările mă înțeapă, ci un purece. Și nu mă înțeapă, mai mult mă pișcă. Altă dată n-o să mai mănînc la masă cu Iepurele. De bună seamă, de la el a sărit pe mine banditul ăsta de purec.

Jignit profund, Iepurele a aruncat capătul de morcov, pe care tocmai îl rodea:

— Pe mine să nu mă jignească nimeni, a spus plin de demnitate, și cu asta:

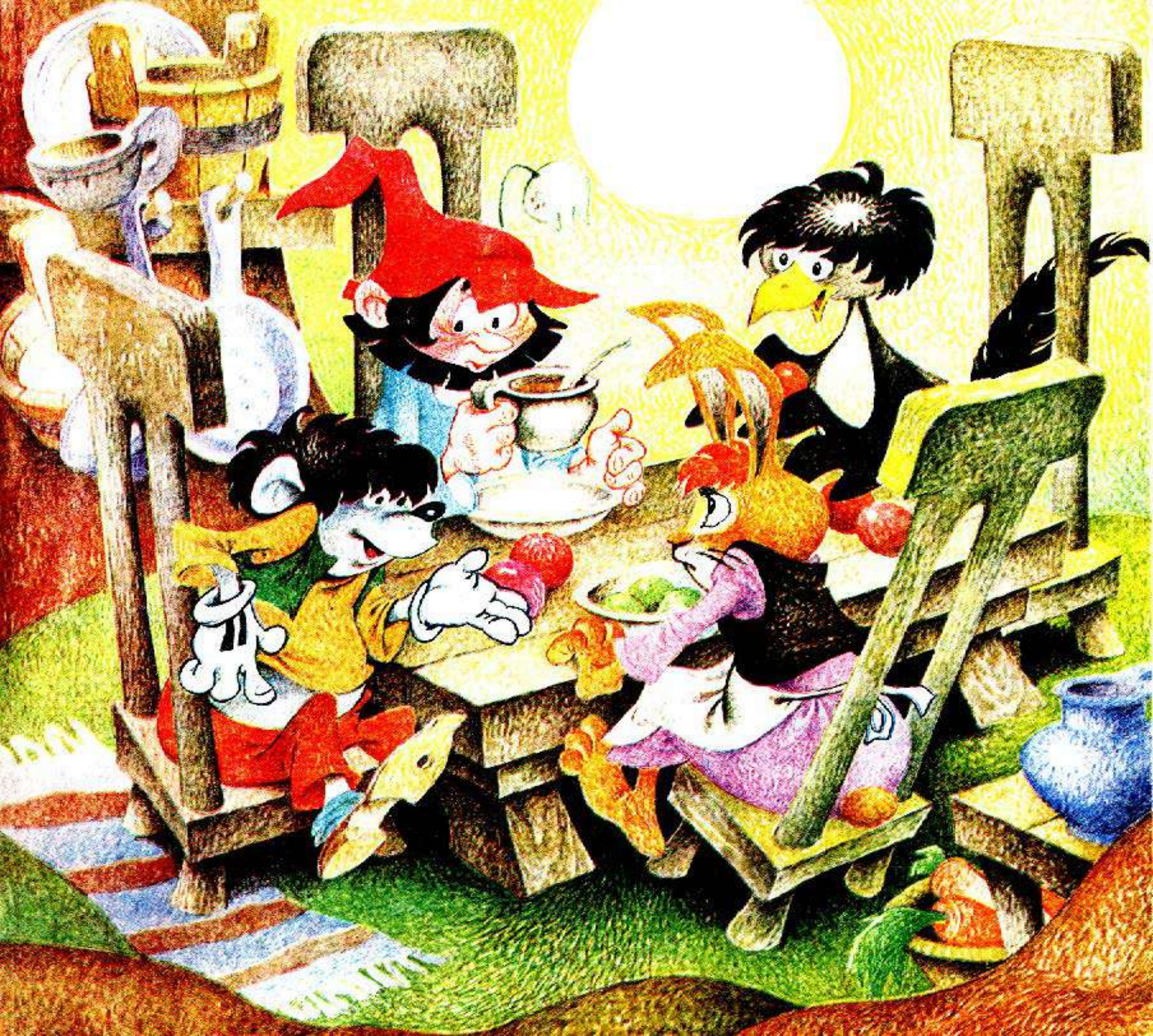

Și-a pus urechile la spinare,
Și cît ai zice pește,
A dispărut în pădurea mare,
Fugind iepurește.

— Are dreptate, are dreptate! a ciripit războinică Pasărea.

— Zău că da! a confirmat Chiorîș-Chiondorîș cu multă căldură. Păcat că are nu numai dreptate, ci și pureci!

— Asta e nemaipomenit! s-a înfuriat Cipi. De ce-l jignești, cînd dreptatea e de partea lui?

— Eu? s-a mirat Chiorîș-Chiondorîș.

— Tu, sigur că tu! Nu l-ai calomniat în problema cu purecii?

— Eu nu. Ce-am spus despre pureci e adevărat. Din asta nu poți fi jignit. Și nici n-am vrut să-l jignesc pe Iepure. Chiar îmi place de el, are urechi atît de lungi și frumoase...

— Cere-i iertare, cere-i iertare, pretindea Pasărea, agresivă, războinică.

— Bine, bine, s-a făcut! Nu mai striga atîta. Te rog. O să-mi cer iertare. Dar mai întîi să ne mai întoarcem nițel acasă la Cipi, să mai fiu nițel musafir, pentru că tare mi s-a făcut somn...

Cipi și Pasărea s-au privit scandalizați.

— Ei, ce faceți? Nu veniți? i-a întrebat Chiorîș-Chiondorîș.

— Noi nu mergem, nu sîntem leneși! s-a îndreptat din șale, impunător, Cipi. Noi mai avem foarte multe de făcut!

— Atunci grăbiți-vă! Nu pierdeți timpul! Plecați! Dar la masa de la amiază să mă sculați, pentru că îmi face impresia că mie masa de la amiază îmi place mai mult decît dejunul, e mai consistentă...

— Poftim, ăsta ești tu! a suspinat Cipi cu amărăciune.

S-au uitat lung după Chiorîș-Chiondorîș, care mergea agale, liniștit, să se culce.

— Și acum ce facem? a întrebat Pasărea.

— Ei, acum te rog să zbori sus de tot și să nu cobori pînă nu-l găsești pe Cerb. Roagă-l, din partea mea, să nu se supere că azi am întîrziat de la ora de pian și boncăluit. Să mă aștepte mîine, voi fi punctual. Apoi caută-l și pe Iepure. Transmite-i că e o greșeală, că nu are

pureci și că la amiază Chioriș-Chiondoriș îi va cere iertare, cu lacrimi în ochi. Eu pînă atunci voi fi în Luminiș, pentru Problema Brîndușei de toamnă. Poate totuși reușesc să aranjez să înflorească azi. Și mai trebuie să mă și gîndesc. Neînchipuit de mult trebuie să mă gîndesc, aproape tot atît cît obișnuiește să se gîndească Domnul Cloanță, despre care am impresia că este mult mai deștept decît mine.

— La ce te gîndești, Cipi?

— Mă gîndesc la ce-o să facem cu acest Chioriș-Chiondoriș.

— E foarte prost-crescut! a remarcat Pasărea.

Cipi a dat din mînă, a lehamite.

— Asta mai treacă-meargă...

— E și leneș!

Cipi a dat și din mîna cealaltă:

— Și asta s-ar putea rezolva.

— Și mănîncă mult!

Cipi a ridicat din umeri:

— N-ar fi un necaz atît de mare.

— Dar atunci? a întrebat Pasărea.

— Necazul cel mare e că nu-i sensibil la ce-i spune omul, degeaba-i vorbești.

— Și degeaba-i cînți! a adăugat Pasărea.

— E nemaipomenit de afon! a suspinat Cipi. Vezi, la asta mă gîndesc. Dealtfel, e foarte bine intenționat, săracul de el. De cum îl privești, se vede că-i bine intenționat, dar ce să-i faci, e burduf de oaie în piele de cîine.

— Eu, pînă nu-și cere iertare de la Iepure, n-o să-l mai privesc în ochi!

— O să-și ceară, a zis Cipi și din nou a oftat.

Și doar în alte situații Cipi nu obișnuia să ofteze. Dar acum îl apăsau gînduri rele: s-a sfîrșit cu pacea sfîntă de pînă acum, în care trona dragostea și prietenia. Chiorîș-Chiondorîș, Afonul, poreclit Surzilă, a tulburat liniștea și a împrăștiat sămînța zîzaniei în Pădure.

Pasărea a zburat să-i găsească pe Cerb si pe Iepure. Cipi, copleșit de gînduri, și-a îndreptat iarăși șalele. Avea nevoie de o încurajare în aceste momente grele, și de aceea a răcnit:

— Frunză verde cucuruz,
Fruntea sus, măi frate, fruntea sus,
Burta suptă,
Marș la luptă!

Cîntînd, simțea cum prinde puteri de uriaș.

Plin de încredere, s-a îndreptat spre Luminiș.

IV

ADEVĂRUL ÎNVINGE!

Roua se uscase binișor, cînd Cipi a ajuns în Luminiș și s-a oprit lîngă Brîndușa de toamnă.

— Am cam întîrziat, a zis gîfîind.

Brîndușa surîdea blînd. Cipi a mîngîiat-o și i-a dat un bobîrnac unei furnici ce se plimba încoace și încolo pe frumoasele ei petale .

— Așteaptă pînă înflorește, i-a zis furnicii. Bobocului nu-i face bine dacă vă plimbați pe el.

Plăpînda furnică și-a răsucit mustața, fiindcă și furnicile au un fel de mustăți, a aprobat înclinînd capul și s-a grăbit spre furnicar. Se gîndea să revină mai tîrziu.

— Poți să începi să-ți deschizi splendida ta corolă, a cuvîntat Cipi sărbătorește.

Brînduşa a și început imediat să-și deschidă corola, dar așa ceva merge tare greu la flori. Și Cipi n-a așteptat s-o vadă înflorită.

— Mai trec după-masă să te văd! a zis.

Și-a luat rămas-bun și, mulțumit de fapta sa istorică, a luat-o încet prin iarba deasă, spre locul unde bănuia că se află Cerbul. Din păcate, bănuiala nu s-a adeverit. Cerbul nu era acolo. Elevul nu l-a așteptat. Cipi a privit în jur, căutînd vreun ins cunoscut, de la care să se informeze unde se află Cerbul.

Pe trunchiul unui fag l-a zărit pe Meșterul Ciocănitoare. Imediat a început să-l întrebe despre învățăcelul său.

— Cioc, Cipi, cioc, cioc! a răspuns Meșterul Ciocănitoare. Cerbul s-a îndreptat spre brădet.

Bănuind ceva necurat, Cipi, piticul cel fioros, a privit spre Meșterul Ciocănitoare.

— La brădet?!

— Da.

— Cu ce scop?!

— Să-și ascută coarnele!

Pe Cipi l-au neliniștit aceste vești. Dacă Cerbul își ascute coarnele, pentru că vrea să le folosească la încăierări huliganice, atunci toată activitatea lui binecuvîntată, în scopul dragostei față de aproape, s-a dus de rîpă. Deși îl convinsese pe Cerb ca, de acum înainte, nu prin bătălii să se hotărască cuceritorul laurilor la Festivalul cu muzică și hora de dragoste, ci acela să fie învingătorul care știe boncălui cel mai frumos, ba chiar cînta. Cerbul parcă se lăsase convins de vorbele lui. Venea sîrguincios la orele de boncăluit; dar uite, a fost de ajuns o singură întîrziere din cauza lui tîndală ăsta de Chioriș-Chiondoriș, și Cerbul așa se poartă, de parcă ar vrea să cadă din nou în păcatul strămoșesc. Dar dacă, dacă? a pîlpîit speranța în Cipi. Dacă își ascute coarnele doar ca să fie mai frumos? Și asta e foarte probabil, pentru că Cerbul a fost întot-

deauna sensibil nu la ce ține de suflet, de interior adică, ci la podoaba sa exterioară, la coarne...

Ori așa, ori altfel, totuși acest netrebnic Chiorîș-Chiondorîș multe ițe a încurcat.

Cipi a privit spre cer. Vai, imediat e amiază! A alergat la Furnicile roșii, să ia buletinul meteorologic, și a remarcat cu plăcere că pentru azi se anunță cer senin cu soare, și pe alocuri cu averse de ploaie.

A pornit spre Fagul Uriaș, consolat într-un fel, sperînd că încă înainte de prînz Chiorîș-Chiondorîș o să-și ceară scuze de la Iepure. Altfel nu primește pic de mîncare. Dar oare Pasărea l-a găsit pe Iepure?

Îl găsise. Amîndoi așteptau nerăbdători lîngă Fag. Iepurele a adus cu el un rug de mure coapte. «O să scuip toți sîmburii!» s-a hotărît Cipi.

La masă mai erau rădăcini dulci. Și multe alune, din bunăvoința Veveriților. În zilele trecute, ele au cules alunele din marginea Luminișului și i-au trimis și lui Cipi pentru gustare... Așa obișnuiesc Veveriții. La cules, să facă pomana alunei, cum alții fac pomana porcului... Și dau la toți prietenii alune să guste.

Cipi a mîngîiat drăgăstos urechile Iepurelui, o aripă a Păsării, apoi a privit în jur:

— Chiorîș-Chiondorîș?!

— Nu-i.

— Bine. Dacă n-a venit, n-a venit. Pomana alunei nu-i obligatorie!

— Ba da, e obligatorie! a apărut strigînd Chiorîș-Chiondorîș, din scorbura Fagului Bătrîn. Iar dacă nu e obligatorie, eu sînt flămînd și în asemenea cazuri e obligatorie o masă substanțială!

Și spunînd toate acestea, dumnealui a ieșit din scorbură și s-a îndreptat grăbit spre alune.

— Oho! Mai încet! l-a oprit Cipi.

— Mă grăbesc, a încercat Chiorîș-Chiondorîș să-l ocolească, dar Cipi nu l-a lăsat.

— Întîi cere iertare Iepurelui!

— Vai, cum era să uit! s-a pocnit peste frunte Chiorîș-Chiondorîș, și foarte cuviincios s-a oprit în fața Iepurelui: Dragă Iepure! Fii bun, nu fi supărat

pe mine! Scuză-mă pentru că ești plin de pureci!

— Eu?! a țipat indignat Iepurele.

— Sigur că tu. Și acuma se plimbă unul pe urechea ta. De fapt, are dreptate, fiindcă și eu dacă aș fi purec întotdeauna tot pe urechea ta m-aș plimba.

Adevărul era că pe o ureche a Iepurelui se tolănea un purec negru ca un diavol.

— Dar ăsta ce e?! a strigat Pasărea.

Pe spinarea lui Chiorîș-Chiondorîș stătea la soare un purec uriaș.

— Păi, unul-doi au mai rămas și la mine, a spus cu o mutră nevinovată Ceacîrul. De sămînță. Și eu parcă m-am obișnuit cu purecii mei. Eu îi cunosc, ei îmi știu obiceiurile, nu mă indispun, nu sînt obraznici ca ai Iepurelui. Purecii Iepurelui pișcă.

Bietul Cipi nici n-a apucat să zică ceva, pentru că Iepurele, de data aceasta jignit mortal, a luat-o la fugă.

De supărare a zburat și Pasărea.

— Vezi, a comentat mulțumit Chiorîș-Chiondorîș, a învins adevărul!

Cipi s-a uitat plin de reproș la Meșterul Cîrtiță.

— Ascultă, amice! Dacă încă o dată mai învinge adevărul, atunci ori te alung pe tine, ori îmi iau lumea în cap!

— Asta e sigur, a clătinat din cap foarte înțelegător Chiorîș-Chiondorîș. Ori, ori. Adevărul cere întotdeauna sacrificii mari. Dar e timpul să mîncăm. Căci adevărul e adevăr, dar și stomacul e stomac.

V

ATENȚIE, NE SCUFUNDĂM!

Lui Cipi i-a trecut pofta de mîncare văzînd cum acest netrebnic a jignit mortal Iepurele și Pasărea.

De abia a luat o îmbucătură-două din alunele tăiate în patru. Și asta numai de ciudă, să-i rămînă mai puține musafirului nesățios.

Chiorîș-Chiondorîș a mîncat pînă s-a ghiftuit, apoi a privit spre Cipi, senin și foarte mulțumit.

— Iubesc ospitalitatea, a zis, și tocmai de aceea nu-ți mulțumesc pentru masa asta excelentă. Mai tîrziu, la sfîrșit, o să-ți mulțumesc pentru toate deodată, ca să nu fiu formalist, să mulțumesc pentru orice fleac.

— Tristețea mea este că nici nu pot să mă supăr foarte tare pe tine.

— Nici eu nu pot să fiu supărat pe tine, a recunoscut sincer Chiorîș-Chiondorîș.

— De ce să te superi?! s-a uitat Cipi nedumerit la el.

— Pentru ca să fim supărați și unul și altul, amîndoi, în mod egal. Supărarea ne-ar da sentimentul că sîntem niște ființe foarte sensibile, culte. Ce frumos ar fi! Dar acum n-avem ce face, lasă, nu fi supărat. Să luăm lucrurile cum sînt. Așa e viața.

— Ești fără pereche de obraznic.

— Asta se prea poate, că n-am pereche, dar nu-s obraznic, ci sincer și cu inima curată ca lacrima. Și acum, de exemplu, fără ocolișuri, îți spun părerea mea:

După masă, omul bun
Doarme tun.
Hai și noi,
Amîndoi,

Să tragem un pui de somn,
Că-așa face orice domn.
De dimineață
N-am mai dormit,
Și asta nu-i viață
Fără nițel sforăit...

Cipi n-avea nimic împotrivă. Au intrat deci în scorbura Fagului Uriaș și s-au trîntit pe patul de mușchi.

— Am o idee grozavă, zise Chiorîș-Chiondorîș. Să ne întoarcem cu spatele unul la celălalt și să considerăm că sîntem foarte supărați unul pe celălalt, dacă tu ții neapărat să fim supărați. Și după ce ne sculăm, sărbătorim împăcarea. Și-ți dau ocazia să plătești tu o băutură, ca să ne împăcăm.

Cipi nu i-a răspuns. Culcat pe spate se gîndea profund și din cauza profunzimii gîndurilor somnul îl ocolea.

Ce va fi cu Pădurea? Ce se va întîmpla cu florile de toamnă, cu Cerbul? Și mai ales cu dragostea, care ar trebui să domnească în viitoarea Țară a Dragostei? Ce se va întîmpla cu toate acestea, dacă nesuferitul Chiorîș-Chiondorîș dă totul peste cap, calcă orice regulă de bună purtare — și, de ce să ascundem — calcă mereu în strîchini? Și mai ales cu el, cu Cipi, ce se va întîmpla fără Iepure și Pasăre, care sînt profund jigniți?

A suspinat adînc.

— Tu nu dormi?! l-a întrebat Chiorîș-Chiondorîș.

— Nu.

— Numără pînă la cinci și o să vezi că o să adormi. Eu mai departe de trei nu ajung niciodată.

...Și toți, toate animalele vor fi jignite! se gîndea Cipi. Poate chiar și Veveriţele. Și vor trece în tabăra Broaștei. Și apoi Ariceștii vor cără pentru Broască perele ce trebuie păstrate pentru iarnă, Purcelul Mistreț pentru Broască va scoate din pămînt rădăcinile cele mai dulci. Chiar și Albinele sălbatice vor fi amabile cu Broasca și-i vor da picături de miere dulce. Și drept mulțumire Broasca va sădi între ei buruiana urii.

Cipi a mai suspinat încă o dată.

— Tot nu dormi?! s-a mirat Chiorîș-Chiondorîș.

— Nu dorm.

— Dar atunci ce faci? Încerci să te superi pe mine sau ce faci?

— Nu mă supăr. Sînt scufundat în gînduri.

— Ai, ai, ai, nici asta nu e rău, dar eu prefer să mă scufund în vise. Atenție, ne scufundăm! a chiuit Afonul, dar Cipi nu i-a dat nici o atenție... Se gîndea la viitorul trist al Pădurii, cînd i se păru deodată că e în luminiș. Era aici și Cerbul, și Iepurele, și Pasărea, și Purcelul Mistreț. Tocmai cîntau în cor «Imnul dragostei», cînd de undeva a apărut printre ei Broasca.

— Sînteți urîți, oac, oac! le-a zis Broasca. Dar imediat pămîntul începu să se miște și dintr-un mușuroi proaspăt apăru Chiorîș-Chiondorîș.

— Să fie dreptate! zise el.

Și pe cer apăru doamna Barză și se repezi la Broască și vru s-o înghită. Dar atunci inima prea bună a lui Cipi se strînse de durere. Și ca s-o salveze pe Broască, Cipi se gîndi la un șiretlic și zise:

— Doamnă Barză, n-o mînca pe proasta asta acuma, mai bine las-o pentru la iarnă. În Pîrîu se va conserva foarte bine.

Doamna Barză îl ascultă pe Cipi. Iar Broasca, sughițînd, cu ochii înlăcrimați, făgădui să nu mai spună niciodată oac-oac; niciodată n-o să mai orăcăie și n-o să mai împrăștie în Pădure buruiana urii. Și... bîldîbîc! Broasca sări în Pîrîu și începu să se audă de acolo cîntecul ei de mulțumire și recunoștință.

Chiorîș-Chiondorîș, precaut, s-a ri-

dicat în patul de mușchi, l-a privit atent pe Cipi, apoi a constatat mulțumit:

— S-a scufundat!...

Și după ce s-a culcat din nou, s-a scufundat și el în vise.

VI

REALITATEA NEMILOASĂ!

Cipi s-a trezit simțind că-l mănîncă ceva în talpă.

S-a ridicat și s-a scărpinat în talpă. S-a uitat împrejur.

Toate erau la locul lor în scorbură. Din păcate, chiar și Chiorîș-Chiondorîș era acolo, deși Cipi tare ar fi vrut să creadă că totul era un vis, că Chiorîș-Chiondorîș nici nu e musafirul lui și că Pasărea și Iepurele nu sînt supărați. Și-a aruncat privirile spre Domnul Clanță, care stătea în colțul ușii, țanțos, înțelept, atotștiutor.

— Vezi, Domnule Clanță, unde am ajuns?

Domnul Clanță vedea, dar tăcea.

— Asta e ce nu-mi place la tine, a răbufnit Cipi. Nu pot să mă bazez pe tine.

— Păi, nu, să te bazezi, asta nu... a îngînat Chiorîș-Chiondorîș, pe care îl deranja bombăneala lui Cipi.

— Tu să taci. Fii bun și taci.

— De ce? Vrei să mai dormi nițel?

Cipi a suspinat profund:

— Ești un caz de nerezolvat!

Chiorîș-Chiondorîș, cu sufletul lui naiv, l-a privit nedumerit.

— Pe domnul Clanță nu poți conta! Eu sînt un caz! Nu, zău, ce-i cu tine astăzi? Parcă te-ai sculat cu popoul în sus! Ce ai, bre?

Cipi a privit adînc în ochii mici și somnoroși ai lui Chiorîș-Chiondorîș. Își bate joc? Glumește? Vrea să-l necăjească?

— Am, am... aceea... că tu ești un nesuferit! Zău!

— Eu? a clipit Chiorîș-Chiondorîș.

— Tu.

— Ești greșit informat, dragă.

— Nu-s greșit informat și nu-mi zi dragă. Mă aflu într-o situație grea, zise Cipi. Vezi în ce hal m-ai adus? M-au lăsat prietenii! Și sînt așa de singur, uite, vezi, ca degetul!

Și pentru ca să priceapă mai bine,

Cipi şi-a ridicat degetul arătător şi i l-a băgat aproape sub nas.

— Singur! a rîs Afonul cu poftă. Dragă, dar e foarte bine, nu-i nici un necaz! Degetul nu-i singur! Sînt cel puţin zece, fără să mai fac socoteala degetelor de la picioare.

Cipi s-a lămurit: n-avea cu cine discuta.

— Eu acum am treabă, s-a ridicat el de pe pat, fă ce vrei. Te las.

Şi-a încălţat papucii de frunză şi a ieşit.

A tras în piept aer proaspăt. Era deja destul de tîrziu. Şi totul i se părea posomorît. O după-amiază, tîrzie, tristă.

Pe creanga Fagului Uriaş nu cînta Pasărea, Iepurele nu adusese cele două boabe de zmeură pe care Cipi obişnuia să le mănînce pe stomacul gol după somnul de prînz.

Trist, Cipi s-a îndreptat încet spre Pîrîu, să le ajute Păstrăvilor să prindă fluturi... Şi-a dat seama, plin de satisfacţie, că nu a întîrziat. Cîţiva fluturi se învîrteau deasupra apei.

Cipi s-a hotărît să mai aştepte.

Atunci a zburat pe lîngă el o Lişiţă.

— Ai un aer atît de trist, i-a zis lui Cipi.

— Eu sînt obişnuit cu tristeţea şi nefericirea, a răspuns Cipi; şi i-a mărturisit tot marele necaz pe care i l-a provocat acest nesuferit de Chiorîş-Chiondorîş.

Lişiţa asculta cu foarte mare atenţie.

Dar deodată s-a repezit într-o bulboană şi a înghiţit o fiţă neatentă.

Apoi a revenit lîngă Cipi.

— Asta mi-a căzut bine, a plescăit ea din limbă.

Cipi a privit-o cu mină chinuită.

— Nefericirea mea ți-a căzut bine?

— Nu. Fîța, peștișorul. Cît despre Chiorîș-Chiondorîș, dă-l afară.

— Nu se poate. E musafir!

— Las' pe mine! a fluierat Lișița, pasărea de apă, luîndu-și zborul înainte ca Cipi să-i fi putut spune un singur cuvînt.

Împovărat de gînduri, Cipi se uita după ea. «Oare ce vrea să facă superficiala asta?» se gîndea. Dar tocmai atunci un fluture obraznic era gata-gata să-i doboare pălăria și Cipi și-a dat seama de realitatea nemiloasă...

— Datoria este mai presus decît viața! și-a zis urcîndu-se pe Piatra Mare. Și a început să dirijeze circulația din ce în ce mai aglomerată a Păstrăvilor.

Foarte curînd Lișița a apărut lîngă el.

— Cipi, ți-ai bătut joc de mine!

— Cum adică?

— Așa cum îți spun. Am fost în scorbură, am vrut să-i explic lui Chiorîș-Chiondorîș că tot ce e mult, e mult — dar el nu era acolo. Nimeni nu era acolo! Asta e realitatea. Pardon, numai Domnul Clanță era, dar el nu discută cu mine. Nici nu mi-a răspuns la salut. Cipi, cred că toată această poveste tu ai inventat-o... Nu cumva te-ai apucat și tu să scrii povești pentru copii?

VII

SĂ NE BUCURĂM!

E adevărat că Lișița de apă era lacomă, necumpănită și că-și vîra nasul unde nu-i fierbea oala, dar mincinoasă nu era. Nici Familia Fîțelor nu putea să susțină că era mincinoasă, deși zilnic consuma cîțiva inși din numeroasa lor familie. Cipi i-a lăsat pe Păstrăvi în plata domnului, să se descurce cum vor cu fluturii. Nici nu le strică să se învețe cu puțină independență. Și repede s-a înapoiat la Fagul Uriaș, să vadă ce s-a întîmplat în lipsa lui. Fiindcă ceva a trebuit să se întîmple, altfel Chiorîș-Chiondorîș ar trage și acum un pui de somn în pătuțul acoperit cu mușchi. Era foarte îngrijorat.

De fapt, încă nu reușise să transforme Pădurea într-o Țară a Dragostei. Primele încercări le făcuse cu Cerbul, dar și aici Meșterul Cîrtiță, Afonul, adică Chiorîș-Chiondorîș, zis Ceacîr, poreclit Surzilă, i-a dat planurile peste cap! Cerbul progresa la orele de boncăluit, cînta destul de mulțumitor cîntecul dragostei, în locul mugetelor provocatoare de pînă atunci. Cu Cerbul, evident, era doar începutul. Urma Jderul. El trebuia lămurit că prea multă carne consumată duce în mod categoric la gută, la apoplexie. Și, de aceea, în locul Păsărelelor, Veveriţelor și a altor vietăți drăgălașe, el trebuia să consume în viitor rădăcini dulci și alune. Dacă sînt vegetariene o seamă de personalități din lume, un Jder amărît nu poate să fie vegetarian? Să fie! Ca să nu-l lovească damblaua!

«Se prea poate ca aici să fie necazul», s-a gîndit Cipi. Jderul cu siguranță s-a vîrît în scorbură și — hați! — l-a mîncat pe Chiorîș-Chiondorîș. Numai Jderul putea fi! Alte animale periculoase ca, de exemplu, Cumătrul Lup, sau Cucoana Vulpe — nu încap prin crăpătura

mică a scorburei. Tot așa cum nu încape Pisica Sălbatică și nici acel groaznic Rîs, de care poate se teme chiar și Domnul Cloanță. Deși nu e sigur de tot că Domnul Cloanță se teme de cineva.

În fața scorburei, Cipi a privit totul cu atenție. N-a văzut urme și a suspinat ușurat. Înăuntru n-a intrat nimeni, dar

nici n-a putut ieși — se gîndea el — în afară de Lișiță. A zîmbit.

Cu siguranță era învelit pînă peste cap cu plapuma de mușchi și Lișița nu l-a văzut.

A intrat.

Plapuma era aruncată la o parte. Cipi dădu din cap indignat. Bine, bine, el înțelege că unora le place să doarmă mult, cum altora le place jazul, dar chiar atît?! Cu voce stridentă anunță scularea:

«Frunză verde de dudău,
Scoală-te, măi mutălău!»

Nimic.

Cipi s-a încruntat. A sosit timpul să-i dea prost-crescutului ultimul avertisment. Și-a dres vocea și a strigat cu toată puterea:

— Dacă toată ziua doar mănînci și dormi, mai devreme ori mai tîrziu o să te îmbolnăvești și-o să plesnești de atîta îmbuibare!

Minunea minunilor, nici acum nu s-a mișcat nimic!

Bănuind ceva rău, Cipi a ridicat plapuma de mușchi.

Nimic. Dar văzu că era ridicată și salteaua de mușchi. Ei, doar nu doarme sub pat lenesul ăsta?

Sub pat era o grămăjoară de pămînt. La mijloc o gaură.

Chiorîș-Chiondorîș plecase!

S-au sfîrșit gîndurile negre și necazurile! Nu mai răstoarnă nimeni programul zilnic! Nu mai jignește nimeni cu cuvinte nechibzuite — nici pe Iepure și nici pe Pasăre! Și toate astea s-au întîmplat în așa fel, încît n-a fost știrbit nici prestigiul de gazdă al lui Cipi și nici faima sa de om ospitalier! A ieșit bucuros din scorbură. A privit împrejur fericit: prin cine ar putea transmite veștile bune cît mai repede pînă la Iepure și Pasăre? A zărit o albină. A rugat-o frumos să fie drăguță să anunțe și pe tovarășele ei că dacă o să-i vadă pe Iepure și Pasăre, să le spună că deseară va fi o cină sărbătorească la Cipi.

Să se bucure că au scăpat de Chiorîș-Chiondorîș, cel care era un sac fără fund de neplăceri și încurcături.

— Zumm, se face! i-a răspuns Albina.

Cipi a început pregătirile, și-a aranjat scorbura, a pus masa lîngă copac. Din cămara lui bine aprovizionată a scos din belșug afine stafidite, alune și rădăcini dulci. Cînd a terminat toate pregătirile, a sosit în zbor și Pasărea, aducînd în cioc rugi de mure negre.

Nici Iepurele n-a fost leneș: a venit

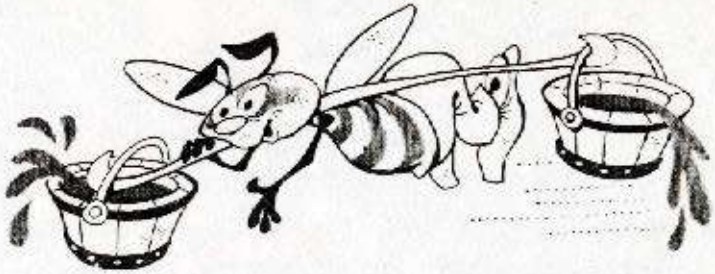

la cină cu doi morcovi mătăhăloși. Iar Albinele sălbatice, văzînd ce bucurie mare s-a abătut asupra lui Cipi, i-au adus în dar o cupă de ghiocel întîrziat plină-plină cu miere.

Se înserase. Pasărea a cîntat cîntecul de seară, apoi s-au așezat la masă.

— Să ne bucurăm! a strigat fericit Cipi.

— Să ne veselim! a ridicat în sus un morcov Iepurele.

— Să cîntăm! a bătut din aripi Pasărea dar deodată, mîhnită, s-a întors spre Cipi: Spune-mi, Cipi, de ce a plecat Chiorîș-Chiondorîș?

Cipi n-a putut răspunde la întrebare. Gînditor privea luceafărul de seară. Nici Iepurele nu mai agita morcovul.

Toți trei au început mohorîți să ciugulească din mîncăruri și să se gîndească la același lucru: oare de ce a plecat Chiorîș-Chiondorîș?

VIII

PĂRERI DE RĂU

Chiorîș-Chiondorîș a plecat.

Nu l-a mîncat la dejun Jderul, nu l-a scos afară din scorbura Bătrînului Fag nici Vulpea, pur și simplu s-a retras el, i-a părăsit.

Dar de ce?

Pentru asta se frămînta Cipi, la asta se gîndea Pasărea. Iepurele nici nu se frămînta, nici nu se gîndea: în secret se bucura că musafirul nepoftit s-a evaporat. Cel puțin nu va fi aici să-și împrăștie purecii.

— Eu așa cred, a ciripit Pasărea, că pur și simplu s-a plictisit să mai fie musafir.

— Cum?! a sărit ca ars Cipi, s-a plictisit?! De ce s-a plictisit? De dormit? Că totul îi venea de-a gata? Și-a plecat fără să fi zis «dă-te mai încolo». Ce comportare e asta?

— Nu poți spune că e comportare, a aprobat Pasărea. Cred că necazul cel mai mare e că Chiorîș-Chiondorîș e puțin cam prost-crescut.

— Cam mult e dumnealui... prost-crescut! a dat din cap Iepurele.

— Dar există pe lume și bun simț! Și tact! se agita Cipi.

— Pe lume, da, există, dar la el, mă îndoiesc! a zis cu ironie Iepurele.

Pasărea și-a culcat ciocul pe o aripă. Se gîndea foarte adînc.

— Și dacă se simte jignit? a clipit ea spre Cipi.

— Vezi să nu-ți zic ceva urît! și-a zvîrlit Iepurele cu mînie urechile pe spate. Dar de ce?

Pasărea privea iscoditor în ochii cinstiți ai lui Cipi.

— Nu i-ai spus că-l lovești cu piciorul?

Cipi a suportat privirea cîtva timp, apoi a început să clipească.

— Asta nu. De lovit cu piciorul n-a fost vorba. Dar i-am zis una-alta... I-am spus că pot să-i trag un șut. Se poate că e jignit...

— Vezi, vezi, Cipi, a dat din cap tristă Pasărea. Întotdeauna îți atrag atenția că e suficient dacă spui numai un lucru, să nu adaugi și altele. Din multe vorbe numai necazuri poți avea.

— Din păcate eu așa sînt, și-a aplecat el smerit fruntea.

— Nu înțeleg de ce vă frămîntați atîta?! le-a ripostat Iepurele. Dacă a plecat, a plecat. Dacă e jignit — să fie jignit!

— Da, dar buna-cuviință și tactul nu ne îngăduie să ne jignim musafirii, a protestat Cipi, deși își dădea seama că nu are rost să se necăjească. Pentru că tot ce trece o dată pe lîngă tine, nu se mai întoarce, cum nu se mai întorc zilele ce s-au dus.

— Acum e totuna, a ciripit Pasărea. Să ne vedem mai bine de mîncare.

Au început să mănînce. Dar parcă nimic nu avea gust.

— Cu ce poftă plescăia! și-a amintit zîmbind Cipi.

— Și cînd vedea mîncarea, cum mai luceau ochii lui mici cît niște puncte... a adăugat Pasărea.

— Era cam mojic, dar drăguț, s-a înmuiat și inima Iepurelui.

— Iar eu i-am călcat în picioare sufletul. L-am jignit brutal, au izbucnit lacrimile din ochii lui Cipi.

— Totuși, ce i-ai spus? l-a întrebat cu o privire îngrijorată Pasărea.

— I-am spus, zise Cipi printre sughițuri: «Dacă toată ziua numai dormi și mănînci, mai devreme sau mai tîrziu o să te îmbolnăvești și o să plesnești de atîta îmbuibare...»

— Țțț, vezi ce ai zis, vezi? și-a plecat fruntea Pasărea.

— Măcar să nu-i fi spus: «mai devreme sau mai tîrziu», a suspinat Iepurele.

— Imediat ce i-am spus, mi-a părut rău, dar era tîrziu... a mormăit Cipi, în loc de scuză. E trist, dar așa s-a întîmplat. Chiorîș-Chiondorîș e jignit.

Și-au spus noapte bună, Pasărea a cîntat cîntecul de culcare și fiecare s-a îndreptat spre lăcașul său. Înainte de a se culca, Cipi a băut mierea primită de la Albinele sălbatice, apoi s-a oprit în fața Domnului Cloanță.

— Ce bine e de tine, Domnule Cloanță, tu nu jignești pe nimeni!

Cloanță n-a răspuns. «Cu siguranță tace, ca să nu mă supere pe mine» s-a gîndit Cipi în timp ce se culca în patul acoperit cu mușchi. Imediat i s-au închis ochii și...

În vis se făcea că împreună cu Chiorîș-Chiondorîș prindea purecii din blana

Iepurelui, iar Iepurele de plăcere se dădea peste cap și rîdea cu hohote și întreba unde este Lupul, să-i dea lighioanei cîteva labe, să-i rupă dinții și să-l dezvețe de mîncat carne de iepure.

IX

GROAZNIC — ÎNGROZITOR!

Cipi începea să se trezească... Nu se grăbi să-și deschidă ochii, n-avea rost. Prefera întîi să-și recapituleze programul de peste zi. Deci: spălarea, gimnastica, vizita obișnuită... Albinele sălbatice, Ariceștii, Veveriţele. Dejunul. Apoi trebuie să treacă pe la Brîndușa de toamnă și dacă n-a înflorit încă, o să-i spună el vreo cîteva, de-o să-l țină minte... Urma ora de pian și boncăluit armonios. Vai! nu cumva să întîrzie nici... Altfel Cerbul cu siguranță se va îndepărta de drumul luminos al iubirii, drum pe care de-abia a pornit... Apoi...

Ce va mai fi «apoi» n-a mai putut să-și planifice, pentru că a simțit că este privit. Și Cipi avea un principiu care suna așa:

«Dacă te privește cineva.
El sau ea,
În pădure de este,
Sau altundeva,
Nu te lăsa,
Nu fugi,
Nu clipi,
Nu sta cu burta la soare,
Ci arde-l pe spinare.

A deschis ochii dintr-o dată:

— Vai de mine! Doar nu?! Și imediat a închis ochii. Și a început să se frece la ochi cu amîndouă mîinile, nevenindu-i să creadă că vede bine. Chiorîș-Chiondorîș, cel dispărut într-un mod atît de misterios, pentru care în seara trecută a plîns cu lacrimi amare, ședea în fața sa pe marginea patului. Din nou și-a deschis ochii și a constatat cu bucurie că într-adevăr nimic nu s-a schimbat. Chiorîș Afonul, picior peste picior, se odihnea pe pat.

— Te-ai trezit! l-a întrebat Chiorîș-Chiondorîș.

— Nu, da, dar tu unde ai fost? Și cum ai ajuns aici? Cum de n-am obser-

vat cînd ai sosit? Și nu ești supărat? Nici un pic?

— Stai întîi să rîgîi nițel, zise Chiorîș-Chiondorîș, că am dejunat ceva foarte bun. Și nu mă întreba atîta, că tot nu pot să răspund decît la cîte o întrebare.

A rîgîit cam nepoliticos. Dar sînt țări în Asia unde rîgîitul e un omagiu adus gazdei, care te-a ospătat, un semn că-ți face plăcere că ești musafirul ei. Și Chiorîș-Chiondorîș fusese și în Asia într-un schimb cultural, ca afon, la un concurs internațional al afonilor. Cucerise primul loc. Era deci o personalitate și de aceea își permitea și în Pădure să rîgîie ca un porc.

Începu să-i răspundă lui Cipi fără să se grăbească:

— M-am simțit atît de bine în cercul acesta de prieteni, încît m-am hotărît din toată inima să vă fac rost de o mică surpriză. Așa că m-am întors sub pămînt să v-aduc surpriza.

— Ce fel de surpriză?

— Aceea pe care am vrut s-o procur. Eu descoperisem acolo încă mai de mult niște surprize cu care puteai face chiar o colonie...

— Dar despre ce surpriză e vorba?

— Păi tocmai asta e! Dacă îți spun, nu mai e surpriză! Deci, dragă Cipi, mă deplasez eu spre Bradul cel Bătrîn și acolo ce-mi văd ochii?

— Nimic, pentru că sub pămînt e întuneric, a încercat Cipi să-l aducă la realitate.

— Ei, aici e greșeala ta gravă, pentru că eu sub pămînt văd mult mai bine

decît în altă parte! Într-un cuvînt, văd că surprizele mele, tîrîndu-se, au spălat putina, au dispărut...

Privindu-l, lui Cipi i-a trecut prin minte că Afonul minte, ca să treacă timpul. I-a zis:

— S-au tîrît, s-au tîrît, bine, mă bucur că te-ai întors, măi Chioriș-Chiondoriș, dar eu am de lucru. Dacă vrei, condu-mă la Izvor.

Chioriș-Chiondoriș l-a aprobat. De ce nu? Cipi a ieșit din scorbură și a rugat-o pe Pasăre să cînte. Iar cînd aceasta își dregea vocea, l-a zărit și pe Chioriș-Chiondoriș. Și-a început plină de bucurie să cînte.

— M-am întristat grozav, îmi făcusem socoteala să vă servesc surpriza proaspătă, la cină — a continuat Chioriș-Chiondoriș pe drum.

Au ajuns la Izvor. Cipi s-a spălat repede, apoi a făcut gargară. În acest timp Chioriș-Chiondoriș continua să spună:

— De necaz am adormit. Nu știu cum s-a întîmplat, dar mi s-a făcut somn. Somnul, dragă Cipi, e o problemă care mă preocupă foarte mult. Și de cîte ori caut s-o deslușesc, adorm buștean. Lucru care nu mă deranjează, Cipi dragă. Am să-ți spun o taină: nici n-aș vrea să descopăr secretul somnului. S-ar putea ca apoi să am insomnii. Și eu, ca afon, artist de talie mondială, trebuie să dorm înainte de concursuri, ca să pot dormi și în timpul concursului și să-i molipsesc și pe cei din jur. Dacă nu dorm, nu cîștig. Legea concursurilor noastre este următoarea: cine e atît de afon, încît adoarme singur, cîntînd, și-i adoarme și pe cei din juriu, ia premiul întîi. Așa că și acum iarăși am adormit. Nu-mi imaginez cum s-a întîmplat. Cred c-am adormit pur și simplu.

Cipi s-a șters cu o frunză de fragi pe piept și pe față.

— Asta nici eu nu mi-o pot imagina cum de s-a întîmplat! s-a mirat sincer Cipi. Cum s-adormi așa, fără motiv?!

— Cînd m-am trezit, am pornit-o spre tine. Din păcate, cu mîinile goale. Dar am pornit. În drum, sub o rădăcină de ferigă, ce crezi, peste ce am dat?

— În drum, sub o rădăcină de ferigă? Ai dat peste ceva foarte frumos!

Chiorîș-Chiondorîș s-a mirat.

— Tu ești foarte deștept, Cipi! Am găsit cel mai frumos lucru. Chiar surpriza. Cincisprezece bucăți. Am și mîncat din ele cinci bucăți. M-am săturat grozav, de aceea îmi vine să rîgîi.

Cipi l-a privit bănuitor.

Dacă nu, voi fi foarte trist, ba se prea poate să mă și supăr.

— Nu fi trist, mai bine îți spun surpriza: sînt zece bucăți de larve de cărăbuși, minunate! Ți le ofer să le mănînci în semn de recunoștință și mulțumire față de tine.

— Și?

— Și pe celelalte zece le aduc pentru prînzul de azi. Sînt foarte bune. Încă mai trăiesc. Toate sînt ale tale. Dacă vrei, cîte una poți să le dai și Păsării și Iepurelui.

— Chiorîș-Chiondorîș, te rog să-mi spui imediat în ce constă surpriza ta?

Lui Cipi i s-a întors stomacul pe dos, deși încă nu mîncase nimic.

— Ce-i cu tine, nici nu poți scoate un cuvînt de bucurie?! se veselea Chiorîș-Chiondorîș. A, nici nu mă mir! După atîtea mîncăruri dietetice cu fructe și rădăcini dulci, iată, în sfîrșit, te poți delecta și tu cu puțină carne! Dar eu

acum mă întorc la scorbură, o să fiu nițel musafir, și o să dorm... Restul, n-ai nici o grijă, mă ocup eu de cină...

Și a plecat.

Cipi își tira disperat picioarele spre scorbura Ariceștilor. Și nu putea spune altceva decît:

— Groaznic! Îngrozitor!

X

SPUNE ADEVĂRUL ȘI N-O SĂ-ȚI PARĂ RĂU

Cînd Cipi a ajuns în Luminiș, încă îi mai era greață, pentru că nu putea să-și scoată din cap «surpriza» lui Chiorîș-Chiondorîș. În schimb, s-a bucurat cînd a văzut în Luminiș că Brîndușa de toamnă, ascultătoare, era înflorită. Mare noroc pentru ea, deoarece, cum el era în toane rele, i-ar fi spus cîteva de-avea să-l țină minte. Ea n-a îndrăznit să întîrzie, așa că Cipi a felicitat-o:

— Bravo, Brîndușo! Dar nu cumva să mi te ofilești la prima brumă, ca anul trecut, că, fără menajamente, direct, o să-ți spun: asta-i culmea! Și atunci să vezi ce-ți fac!

Brîndușa i-a promis lui Cipi în limba florilor că nu se va da bătută cel puțin pînă la prima zăpadă. Cipi și-a luat rămas-bun, pentru că imediat începea ora de boncăluit armonios...

Cerbul a apărut din desiș. Și a început o mișcare curioasă: s-a oprit și fără rușine a început să-și frece coarnele rămuroase de tulpina unui brad înalt.

Bănuitor, Cipi s-a apropiat de el.

— Ce faci, măi păgîne?! l-a întrebat energic.

— Îmi ascut coarnele, i-a răspuns morocănos Cerbul.

Cipi s-a scărpinat la ceafă, îngîndurat.

— Cine nu te cunoaște ar putea crede că vrei să te bați.

— Nu e adevărat. Celălalt cerb vrea să se bată. Acolo, dincolo de munte. Eu doar mă apăr.

— Ei vezi, s-a liniștit Cipi. Asta îmi place la tine, că tu numai te aperi. Dar atunci ar trebui să și începem.

Cipi și-a ridicat, arătătorul.

— Gama... Do, mi, sol, do, do, sol, mi, do!

Și Cerbul, acompaniat de Cipi la

pian, a început să cînte minunat. În Pădurea ce se pregătea de toamnă, el boncăluia armonios tot ceea ce învățase de la Cipi. Adică:

Hai să ne iubim, copii,
Că și florile sînt vii;
Ele sînt doar pui de pom
Și noi sîntem pui de om.

Au repetat de trei ori. Și atunci — minunea minunilor! În cealaltă parte a Muntelui s-a auzit cîntecul:

Hai să ne iubim, copii,
Că și florile sînt vii...

Boncăluia celălalt Cerb.

Inima lui Cipi a fost cuprinsă de o mare bucurie. Iată, nu s-a obosit zadarnic! Tot va învinge dragostea în Pădure. Numai că nu înțelegea de ce tremură nările Cerbului, de ce bate el pămîntul cu picioarele din față atît de nerăbdător!? Și era chiar furios Cerbul, chiar acum cînd fiecare parte a trupului său trebuia să-i fie cuprinsă de pace și dragoste! Cipi nu s-a gîndit prea mult, l-a lăudat pe Cerb și i-a promis că dacă și mîine cîntecul va merge tot așa de bine, drept răsplată o să-l învețe cel

mai frumos marş vesel, acela care începe aşa:

A fost odată un mic purceluş, guiţ, guiţ...

La Furnicile roşii nu-l aştepta nici o surpriză meteorologică. Se prevedea un cer foarte curat — au prezentat ele buletinul cu starea vremii — deasupra Pîriului o uşoară înnourare şi mulţi ţînţari. Dimineaţa, rouă.

A trecut toată dimineaţa şi Cipi se tot gîndea ce muncă nouă să mai înceapă, să nu fie obligat să se întoarcă la Scorbură, la banchetul lui Chioriş-Chiondoriş. I-a venit o idee norocoasă. Dacă au dispărut din nou larvele de cărăbuş?! Nu, nu. Ar fi mult prea frumos... Totuşi Cipi a plecat plin de speranţă spre casă.

Dar ele nu dispăruseră, nu spălaseră putina. Sub Fagul Uriaş, masa era deja întinsă. Strîmbind din nas, Iepurele privea cele zece larve. Era hotărît să nu trădeze în veci dinastia Morcovilor.

În schimb, Pasărea arăta un interes deosebit faţă de asemenea trufandale. În clipa cînd Cipi a văzut masa întinsă de sărbătoare — s-a îngălbenit ca ceara.

— Ce e, Cipi? Ţi-e rău? s-au întors spre el ceilalţi trei.

— Nu, numai că... sînt obosit.

— Şi cu siguranţă eşti mort de foame! a strigat Chioriş-Chiondoriş. Poftеşte!

— Ăăă... nu sînt flămînd... de loc nu mi-e foame.

— Atunci îţi punem porţia deoparte pentru cină! şi-a menţinut Chioriş-Chiondoriş părerea.

— Dar eu nici la cină n-o să fiu flămînd! a suspinat Cipi.

Iepurele s-a aplecat spre urechea lui Chioriş-Chiondoriş:

— Nu te supăra, Afonule, dar eu cred că lui Cipi nu-i place mîncarea asta, aşa că nici la cină...

Chioriş-Chiondoriş l-a privit mirat pe Cipi.

— Să fie adevărat? Dragă Cipi, nu-ţi plac larvele!?

Cipi şi-a îndreptat şalele şi l-a privit drept în ochi pe Chioriş-Chiondoriş. Şi a zis:

O viaţă am şi o moarte,
Dar cît mai sînt
Pe acest pămînt,

Cît mai trăiesc,
Eu jur pe ce-am mai sfînt
Că vierme nu halesc.

Şi-a închis repede ochii. Şi aştepta ca Chiorîş-Chiondorîş să se simtă jignit.

— Păi, de ce nu spui?! s-a bucurat Afonul. Începeam să fiu îngrijorat că o să le mănînci pe toate şi mie nu-mi mai rămîne! Nu-ţi plac? Cu atît mai bine!

Cipi a răsuflat uşurat:

— N-am îndrăznit să-ţi spun, m-am temut că o să te jignesc!

Chiorîş-Chiondorîş a dat din cap, indignat:

— Pentru un adevăr niciodată nu trebuie să fii jignit. Există chiar şi un proverb: Spune adevărul şi... aşteaptă puţin, i-am uitat jumătatea cealaltă. Într-un cuvînt, ceva cam aşa: spune adevărul şi n-o să-ţi pară rău!

— E un proverb foarte frumos! a ciripit Pasărea şi repede a înghiţit o larvă.

Au început să mănînce. Fiecare mînca ce-i plăcea şi aşa s-a întîmplat că după a cincea larvă, Chiorîş-Chiondorîş a constatat plin de surprindere că nu mai sînt...

— Se vede că nu le-am numărat bine, a zis el uitîndu-se bănuitor spre Pasăre.

— Ba eu cred că le-ai numărat bine, i-a răspuns Pasărea, privindu-l cu dragoste.

XI

CIPI E BĂNUITOR

După ce s-au săturat, foarte satisfăcut, Cipi s-a ridicat în picioare, a cerut cuvîntul, ridicînd două degete în sus şi a zis:

— Vedeţi ce frumos s-au aranjat lucrurile!

Chiorîş-Chiondorîş s-a grăbit să-l aprobe:

— Zău că da. Pînă acum n-am ştiut că şi Păsării îi plac larvele! Şi vedeţi, şi asta s-a aranjat: acuma ştiu.

— Iar noi n-am ştiut, a ciripit Pasărea, că tu poţi fi atît de drăguţ. Şi vedeţi, şi asta s-a aranjat: acuma ştiu.

— Orice-aţi spune, viaţa e frumoasă!

a suspinat Iepurele, foarte filozof.

— Iar mîine va fi și mai frumoasă! s-a însuflețit Cipi. Pentru că mîine începe boncăluitul armonios al Cerbilor. Și dragostea își va începe marșul triumfal.

Chiorîș-Chiondorîș clipea plin de interes.

— Ei, păruiala aceea o s-o privesc și eu!

Cipi, Iepurele și Pasărea îl priveau neînțelegîndu-l.

— Ce fel de păruială?

— Păi, păruiala... meciul...

— Ce fel de meci?

— Ce curioși sînteți! Păi, păruiala cea mare! Cînd cei doi Cerbi se vor încăiera.

Cipi le-a făcut semn Păsării și Iepurelui să tacă, pentru că voia să ia din nou cuvîntul.

— Mi se pare, amice, că tu te gîndești la o bătaie, lucru obișnuit între Cerbi în timpul boncăluitului...

Afonul l-a aprobat zgomotos și plin de bucurie:

— Știam eu că o să ghicești!

— Numai că n-o să iasă nimic din bătaia asta, i-a explicat Cipi. Dar nu te întrista, vei avea parte de o plăcere mult mai mare.

— Zău? s-a interesat Chiorîș-Chiondorîș.

— Da, pentru că Cerbii organizează un concurs de cîntece. Care dintre ei cîntă mai frumos, acela va fi primul.

— E grozav! s-a bucurat Afonul. Întîi cîntă și pe urmă se păruiesc?

— N-o să fie nici o bătaie, pentru că va fi pace și dragoste...

— Ar fi păcat, zise Chiorîș-Chiondorîș.

— Cum poți spune așa ceva? Nu ți-e rușine?

— Nu mi-e rușine. Cînd e bătaie, ai ce să vezi la o bătaie, dar dacă e pace, la pace și dragoste nu ai nimic de văzut.

— Vezi, amice, asta nu-mi place mie la tine. Ce ai spune dacă Jderul ar sări la tine și ți-ar mușca beregata?

— Nimic. Aș fi gata. Dar nu sare, că eu îi simt de departe mirosul și o întind.

— Ei, vezi. De acum înainte n-o să trebuiască să te mai temi de Jder. Va fi blînd și va mînca alune. Și tu ai putea

lăsa în pace larvele, și ele sînt niște vietăți drăgălașe...

— Cu Jderul e altceva. El să mănînce toată ziua alune. Sînt de acord. Dar în treburile mele e mai bine să nu te amesteci, pentru că nu te pricepi.

— Să-i spui tu așa ceva lui Cipi?! și-a ridicat aripile Pasărea.

— Lasă-l, Pasăre, i-a făcut semn înțeleptul Cipi. De Chiorîș-Chiondorîș încă nu am început să mă ocup prea serios. După Cerb urmează Jderul, și apoi Chiorîș-Chiondorîș. Atunci să vedeți ce frumoasă va fi viața!

— Bine, a aprobat Chiorîș-Chiondorîș, dacă vrei tu, vă voi urma. Dar mîine vom privi împreună bătaia Cerbilor.

Chiorîș-Chiondorîș nu putea fi scos din făgașul greșit al credinței lui. Că mîine va fi o bătaie grozavă, că Cerbii se vor repezi unul la celălalt... Nu vor cînta, ci vor boncălui și se vor arunca unul asupra celuilalt.

Nici n-au mai discutat cu el. Mîine va vedea el adevărul cu ochii lui.

După masă au tras un pui de somn. Apoi Cipi l-a înghiontit pe Chiorîș-Chiondorîș:

— Vino în Luminiș, o să-ți arăt ceva interesant.

— Lucrurile interesante mă intere-

sează foarte mult, a afirmat meșterul Cîrțiță, pornind-o după Cipi. Au mers, au mers, pînă au ajuns la Brîndușa de toamnă.

— Ce zici de ea? a arătat Cipi spre floarea înflorită.

— E Brîndușa.

— Da, dar a înflorit!

— De ce să nu înflorească?

— Mai bine întreabă de ce a înflorit?!

— De ce?

— Pentru că eu am aranjat să înflorească, și-a scos pieptul plin de mîndrie Cipi, piticul.

Chiorîș-Chiondorîș l-a privit lung.

— Acum văd...

— Ce?

Nu i-a spus. Degeaba l-a tot întrebat Cipi și după-masă și spre seară, și la cină. În sfîrșit, seara tîrziu, cînd s-au dus la culcare, Chiorîș-Chiondorîș n-a mai rezistat la atîtea întrebări și i-a spus:

— Văd că ești un suflet binecuvîntat, măi Cipi, numai că ești puțin, cum să-ți spun...

— Deschis!

— Țicnit!

Cipi nu s-a supărat.

— O să vezi mîine!

XII

CEL MAI MARE VRĂJITOR

Dimineața s-a trezit devreme. Cipi nu l-a lăsat în pace pe Chiorîș-Chiondorîș pînă cînd nu s-a sculat și el.

— Unu-doi, sus, ticălosule, să vezi cu ochii tăi că nu sînt țicnit.

— Atunci ce ești?

— Îți spun, dar deocamdată să rămînă între noi...

Afonul i-a promis.

Cipi s-a aplecat spre urechea Cîrțiței:

— Apostolul dragostei! Asta sînt. Și acum grăbește-te, să fim la timp în Luminiș!

— Aha, la păruială! și-a amintit Chiorîș-Chiondorîș și s-a grăbit să se scoale.

Cipi și-a terminat repede treburile de dimineață.

Într-o clipă au terminat dejunul și au plecat spre Luminiș.

Cerbul își ascuțea deja coarnele de tulpina unui brad.

— Bravo, bravo, asta-mi place, zise

Chioriș-Chiondoriș, frecîndu-și una de alta lăbuțele din față.

— Dar mie nu-mi place! a strigat Cipi, apoi s-a răstit la Cerb: Ce-ți tot lustruiești minunățiile alea de coarne? Poate se tocesc și atunci să vezi! Eu sînt de părere că ai face mai bine să începi imediat cîntecul Dragostei! Atenție... și a ridicat arătătorul. Începem!

Hai să ne iubim, copii,
Că și florile sînt vii,
Ele sînt doar pui de pom...

Glasul Cerbului răsuna peste dealuri și văi.

A umplut Luminișul, Pădurea, toată lumea.

Cipi îl asculta fericit.

Chioriș-Chiondoriș stătea cu gura căscată de mirare.

Înainte ca să-și dea seama și să și-o închidă, din marginea Luminișului s-a auzit glasul celuilalt Cerb, cîntînd:

Hai să ne iubim, copii,
Că și florile sînt vii...

— Ura! am învins! Trăiască! a strigat Cipi.

— Ai învins, Cipi! urla si Chioriș-Chiondoriș. Așa ceva nici în vis n-am visat. Tu ești cel mai mare vrăjitor!

— Hai să ne iubim, copii!... boncăluiau împreună cei doi Cerbi și...

— ...Nu se poate!

— Uite, Cipi, a început păruiala!

Chiar așa era. Cei doi Cerbi s-au repezit unul spre celălalt.

Se cutremura sub ei pămîntul.

Și-au ciocnit groaznic cele două perechi de coarne.

Cerbii, cu fruntea însîngerată, își ziceau printre dinți:

— Hai să ne iubim, copii!

Nimicit, Cipi stătea sub Fagul Uriaș.

Iepurele și Pasărea, și ei zdrobiți, încercau să-l mîngîie.

Chioriș-Chiondoriș voia să-i intre în voie:

— Știi ce ești tu, Cipi?

— Știu: un biet pitic țicnit!

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! Cine spune așa ceva despre tine îl mănînc! a devenit războinic Chioriș-Chiondoriș.

— Atunci spune ce sînt?

— Ești un vrăjitor uriaș! Cel mai mare! Ce minunat au cîntat Cerbii!

— Dar s-au aruncat unul asupra celuilalt! Nu contează nimic... s-a smiorcăit Cipi.

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! s-a însufleţit din nou Surzilă. A fost mult mai bine că s-a întîmplat aşa, decît dacă nu s-ar fi încăierat şi nici n-ar fi cîntat!

— Dar ce folos? La ce e bună dragostea, dacă doar o cînţi în cîntece? a întrebat Cipi.

— Nu fi prost, Cipi, l-a liniştit Chiorîş-Chiondorîş. Doar noi te iubim pe tine... Pasărea, Iepurele, Veveriţele, Ariceştii, Albinele... Nu ăsta e lucrul cel mai important?

— Dacă n-aş fi atît de mic şi ei ar asculta de mine! Cei mari! Bătăuşii!

— Asta se prea poate, dar sîntem mici. Iar eu ţi-aş spune, Cipi, că noi am face mult mai bine să ne pregătim de iarnă. Să căptuşim bine-bine scorbura, să cărăm de-ale gurii, pentru că peste cîteva săptămîni ne vom începe somnul de iarnă. La primăvară poţi să-ţi începi alte treburi, că tot tu eşti cel mai mare vrăjitor!

Imediat după masă şi-au început aprovizionarea pentru iarnă. Pe Cipi îl consola într-un fel însufleţirea lui Chiorîş-Chiondorîş, dar nu se putea linişti. O durere mare-mare l-a învăluit: îl durea faptul că e atît de mic. Şi această durere mare-mare, care îl măcina, se va transforma, poate, dacă nu în altceva, măcar într-o poveste.

Dar Cipi nu ştia acest lucru.

Nu ştia că din durerile mari-mari, chiar ale unui pitic mic-mic, se nasc poate cele mai frumoase poveşti.

PITICUL CIPI ACEST URIAȘ FERICIT

I

O NOAPTE DEOSEBITĂ

Era spre toamnă și frunzele Fagului Uriaș începeau să cadă, însă vremea rămăsese totuși neschimbată. Soarele de septembrie zîmbea cu atîta dragoste trecînd peste pădure și împrejurimile ei, încît blînda brumă ce cădea seara nu putea să răcească prea tare aerul.

Noaptea rămăsese chiar foarte caldă. Cipi nu putea să adoarmă, deși Chiorîș-Chiondorîș îi dădea zilnic exemplul său personal, sforăind cu multă însuflețire și autenticitate.

— Mi-e cald, Chiorîș, a zis Cipi, dar n-a primit răspuns. Ceea ce i-a căzut greu piticului fără somn. Vezi, Chiorîș-Chiondorîș — și i-a dat un cot prietenului și tovarășului său de pat — asta nu-mi place la tine. Pe tine te interesează numai somnul și mîncarea. Și scormonitul pe sub pămînt. Nici Domnul Cloanță Cotoroanță nu e mai breaz. Așa strălucește acolo în colț, da, da, Domnule Cotoroanță, poți străluci, de tine vorbesc! — de parcă l-ar interesa totul, și de fapt nu-l interesează nimic. Nici cu Pasărea sau cu Iepurele nu se schimbă povestea. Eu sînt cel mai mic dintre voi toți, piticul... pitic-pitic, dar sufletul mi-e uriaș.

— N-aș crede că e chiar atît de mare! s-a ridicat furios Chiorîș. Ba chiar am impresia că nici n-ai suflet. Că dacă ai avea, atunci nu ți-ai înghionti prietenul în miez de noapte și nu i-ai ține cuvîntări, l-ai lăsa să doarmă. Așa-ți tratezi tu musafirii? Cu coate în burtă și cu discursuri?

— Iar ai greșit îngrozitor, și-a ridicat Cipi arătătorul, ca un dascăl. Gestul său atît de autoritar l-a mulțumit. A continuat, privindu-și degetul ridicat profesoral: Ba da, am suferit; am un suflet uriaș! E cam atît de mare cît este fagul acesta în care locuim. Dar poate că e și mai mare. În ce privește felul cum te tratez ca musafir, să nu discutăm! Tu dormi și atunci cînd eu vorbesc cu tine și n-aș vrea să te las să dormi. Dar ori discută omul cu tine, ori ba, tu sforăi, nu-ți pasă.

— Dacă mie mi-e «totuna», atunci de ce nu dorm acum?

— De aceea nu dormi, Chiorîș-Chiondorîș, a început să-i explice Cipi foarte răbdător, fiindcă Furnicile roșii au prevestit o noapte deosebită. Și într-o noapte deosebită e o căldură deosebită.

— Tare mă tem că ești un mincinos deosebit, a mai spus Chiorîș, întorcîndu-se pe partea cealaltă.

— Ce-i al tău e al tău, a dat din cap Cipi, cînd nu te mai ajută capul și nu mai poți susține discuția cu mica ta inteligență, începi să mă jignești și să-mi calci sufletul în picioare, să mă umilești!

— Nu fă să mă reped la tine, a mîrîit Chiorîș, dar nu s-a repezit. A adormit. Iar Cipi a hotărît să facă o plimbare. Deosebită. Nici nu și-a luat rămas-bun de la Domnul Cloanță Cotoroanță, deși Domnul Cotoroanță nu dormea, ci strălucea. Lui Cipi nu-i păsa. «N-ai decît să strălucești» — s-a gîndit și a ieșit în noaptea de toamnă luminată de stele. Cu pași mărunți s-a grăbit să iasă de sub crengile Fagului Uriaș, ca nu cumva să-i cadă vreo frunză în cap și să-i facă cucuie. S-a gîndit că poate îi întîlnește pe Aricești. Nu i-a întîlnit. Broasca orăcăia pe malul Pîrîului, însă nu s-a dus la ea; nu-i plăcea Broasca. De cînd s-a aflat că Domnul Cloanță Cotoroanță nu e teribil, de atunci

Broasca își bate joc de el de cîte ori are vreo ocazie: «Dacă aș fi puțin mai mare — gîndea Cipi — aș merge la ea și i-aș da un șut». Liliacul a zburat pe deasupra lui Cipi. «Nici ăsta nu-i mare, zise și se uită după el, dar măcar știe să zboare». Și mergea Cipi, mergea mai departe spre Luminiș, gîndindu-se s-o viziteze pe Brîndușa de toamnă. Poate nici ea nu are somn, ori e năpădită de furnici. Era o căldură mare și pe Cipi l-a învăluit un fel de oboseală. S-a gîndit să se așeze o clipă. Dar de-abia s-a așezat și a auzit un fișiit groaznic. A sărit în sus.

Doctorul Bufniță i-a apărut în față. Aplecîndu-se, l-a privit atent pe Cipi.

— Hu, hu, ce fericit sînt! Te-am luat drept șoarece!

— Dar eu sînt și mai fericit, că dacă aș fi fost șoarece, acum m-ai fi înghițit!

— Nu. În noaptea asta nu mănînc pe nimeni, nu înghit nimic. Sînt fericit!

— Asta înseamnă că ai putea fi fericit mai des. Aud că într-o noapte la Gușă roșie ai mîncat trei pui!

— Din motive de disciplină! s-a explicat Doctorul Bufniță. Frățiorul

lor era bolnav. L-am consultat și le-am spus să stea în liniște, ca bolnavul să poată dormi. Ei, nu. Ciripeau întruna. Ce era să fac ca să fie liniște? I-am mîncat și s-a făcut liniște. Și bolnavul s-a făcut sănătos tun.

— Așa ești tu, a dat din cap Cipi, cînd e vorba de sănătate, ești neîndurător.

— Neîndurător, dar drept, a adăugat Doctorul Bufniță.

— Și acum de ce ești fericit? l-a întrebat Cipi.

— De aia, că am dus știința, am împins-o cu un pas înainte.

— Și a fost greu? s-a agitat Cipi.

— Greu, greu, dar merită să împing știința medicală înainte. Merită, și meritul e al meu. A fost o muncă pe măsura mea, mare și frumoasă, s-a îndreptat de spate savantul. De-asta am plecat acum haihui, să găsesc un viețuitor, un suflet căruia să-i împărtășesc marea mea bucurie.

— În privința sufletului, ai nimerit-o bine, l-a liniștit Cipi. Eu am un suflet teribil de mare. Deși, ca să fiu sincer, mi-ar plăcea mai mult să împărtășesc altora propriile mele bucurii, decît să le ascult pe ale altora. Însă tu nu te formaliza, spune-mi ce te face fericit. Nu mă menaja.

— Imaginează-ți, Cipi, l-a mîngîiat cu aripa dreaptă Doctorul Bufniță, am descoperit praful Goliat.

— Nu mai spune?! s-a mirat Cipi. Și asta ce-i?

— Un praf care face ca totul să crească.

Dintr-o dată Cipi a devenit foarte atent.

— Totul? Și pe toți?!

— Totul și pe toți!

— De unde știi?

— Sînt sigur!

— Ai încercat?

— Aici e necazul! s-a întristat marele descoperitor. Nimeni n-a vrut să încerce.

— De ce nu l-ai încercat pe tine?

— Atît ar mai trebui! Imaginează-ți: dacă înghit un singur grăunte, cresc atîta de mare, că în loc de șoareci, va trebui să mănînc cerbi. Într-o săptămînă înghit toți cerbii din lume. Și apoi va trebui să mor de foame!

— Dar nu se poate, ca după ce ajungi mare să... din nou să te faci la loc? Atît cît ești acum?

— Nu, deoarece încă n-am descoperit praful David.

— Și... Oricine poate crește dacă bea din praful Goliat? Cît de puțin să crească, mai mult... Se poate?

— Puțin nu se poate, numai mult și foarte mult! Da cine se oferă să încerce praful?

Tot timpul Cipi a tremurat de emoție. Exista posibilitatea să i se împlinească o veche dorință. Să se înfăptuiască singurul său vis: să devină mare. Acum era momentul. Acum sau niciodată. S-a înclinat reverențios în fața academicianului Bufniță:

— Chiar eu mă ofer... Și chiar acum, imediat! Nu uita: e o noapte deosebită!

II

PRAFUL GOLIAT

— Cipi, eu am știut întotdeauna că tu ești un suflet mare — a spus emoționat Doctorul Bufniță. Dar n-am îndrăznit să visez că ești chiar așa de uriaș. Îngăduie-mi să aplec drapelul științei în fața ta.

— Îți îngădui, a dat din cap Cipi, plin de bunăvoință. Însă deja se gîndea ce va face cînd va fi îngrozitor de mare. «Îi dau un șut Broaștei», și-a zis imediat și aproape că a chiuit de plăcere. Era nerăbdător să crească! Unde-i praful ăla, dă-mi-l să-l înghit! s-a întors spre Doctorul Bufniță.

Bufniță a scos de sub aripă un sac mărișor. Era mai mare decît Cipi.

— Despre asta e vorba, a zis, așezîndu-l în fața piticului cu suflet uriaș.

Cipi a tresărit văzînd cît de mare era sacul cu leacul scunzilor.

— Ăsta tot trebuie să-l înghit? și-a scărpinat el rădăcina urechii.

— Nici vorbă! a zis Doctorul Bufniță. Mă tem că și un singur grăunte o să fie prea mult. Așteaptă puțin. Deschid săculețul. Așa e. Ia un grăunte și sparge-l în patru. Să încercăm cu un sfert.

Așa au și făcut. Cipi a înghițit un sfert de grăunte din praful Goliat.

De-abia l-a înghițit și imediat a avut impresia că cineva îl ridică de subțiori.

— Dacă nu mă înșel, ceva se întîmplă.

A privit spre Doctorul Bufniță și i s-a părut că parcă marele savant s-a făcut mai mic. Capetele le erau la aceeași înălțime. Apoi... Doctorul îi ajungea pînă la umăr... pînă la mijloc...

— Voi fi uriaș! Teribil de uriaș! țipa bucuros Cipi. Și a mai luat din sacul cu doctoria fermecată încă vreo trei grăunțe, înghițindu-le imediat.

— Întreit sau nimic! a strigat victorios și și-a pus punga în buzunar.

— Ce faci, nenorocitule? E prea mult, îți face rău! striga Doctorul Bufniță, dar Cipi nu-l băga în seamă. Nu se gîndea la altceva decît la răzbunare. Încă în noaptea asta se va răzbuna! «Ei, ce șuturi o să-i mai dau Broaștei!» striga bucuros.

Doctorul Bufniță îi ajungea acum doar pînă la genunchi. «Și pe el l-aș putea lovi — se gîndea Cipi — n-o fac, că-i băiat bun. Puțin cam aspru, dar inima îi este ca untul. E un tip cumsecade, nu mă ating de el.»

Între timp, Doctorul Bufniță a ajuns la înălțimea gleznei lui Cipi.

«Cresc frumos, frumușel, a privit în jurul său Cipi, plin de mulțumire.

Voi fi oare atît de mare cît Fagul Uriaș? Ce grozav ar fi! I-aș culege pe Jderi dintre crengile copacilor, ca pe pureci din blana Iepurelui. I-as așeza frumos în rînd, în Luminiș, și le-aș porunci: Să nu mai mîncați niciodată veverițele și păsărelele! Și dacă totuși vor să benchetuiască, să mănînce șerpi și ciori, pentru astea nu e păcat. Și dacă nici așa nu-s mulțumiți, să stea în rînd doi cîte doi și să cînte: «A fost odată un mic purceluș»... Sigur, atunci și cu Cerbul aș vorbi altfel! Ce-i aia că aș vorbi?! Vorbim! Deja sînt atît de mare cît Fagul Uriaș. Și cresc, încă tot mai cresc! Poate îl întrec în înălțime și pe Bradul cel Bătrîn și putred pe dinăuntru! Teribil, splendid! Îți mulțumesc, Doctore Bufniță! Oh, ce-am s-o mai articulez pe doamna Broască! Ceee? Pe Broască? Pe o aia atît de mică? Cui îi mai pasă de ea?»

— Cipi! Cipi! a auzit de jos glasul disperat al Doctorului Bufniță. Ce va fi cu tine, Cipi?!

— Nu-ți fie teamă, Doctorașule, i-a răspuns Cipi. A învins știința! Voi fi uriaș! Deja sînt!

Acum va fi ordine în Pădure! O să-i adune pe Jderi din desișuri. Îl va îmblînzi pe Cerb! Desigur, ar fi ceva să arunce o privire și în cuibul Vulturului de Stîncă! Dar chiar atît poate că n-o să crească. Ia te uită! L-a întrecut și pe Bradul cel Bătrîn... Încă puțin și va fi înalt cît Stînca cea înspăimîntătoare! Atunci va fi cu adevărat Stăpînul Pădurii. Dar nu Stăpînul groaznic, ci un Stăpîn iubitor: va ține partea celor mici și slabi, însă nu-i va oropsi nici pe cei mari și puternici. O să-i învețe să trăiască în pace și dragoste...

A auzit fîșîit de aripi. Doctorul Bufniță zbură în jurul capului său.

— Cum te simți, Cipi?

— Splendid! Și îți mulțumesc, Doctore Bufniță, că m-ai ales tocmai pe mine să pun pe cele mai înalte culmi steagul științei! Ce crezi, prietene atotștiutor, să-i strîng pe Jderi? Ei, dar ce tot vorbesc, doar am crescut atît de înalt că nici nu-i mai observ! Bradul cel Bătrîn, neasemuit de înalt altădată, îmi ajunge pînă la brîu! Ei, încă puțin și voi fi înalt cît Stînca cea îngrozitoare! Stai puțin, Moș Martine, n-o să mai

dijmuiești depozitul cu miere al micuțelor albine! O să te prind și... O să te prind. Te apuc cu două degete! Într-o mînă pe tine, iar în cealaltă pe bătăușul principal! Pe Cerb! Nu fi trist, bătrîne încoronat, vom mai avea ore de boncăluit. Dar nu vom mai învăța cîntece atît de războinice ca «Nu mai rupeți flori, copii», ci vom învăța «Nu mai plînge baby»! Ia te uită, am crescut mai înalt decît Stînca cea înfricoșătoare! Nu-mi mai ajunge nici pînă la umăr. Uite colo jos Luminișul! Interesant, nici nu-i atît de mare pe cît îl credeam. Dar unde-s săpăturile lui Chiorîș-Chiondorîș?! Nu văd nici una. Ce-i țîntarul ăsta în dreptul mijlocului meu? Tu ești, Doctore Bufniță? Nu te teme, bătrîne, nu-ți fac nimic, binele se răsplătește cu bine... ei, servus, bătrîne profesor, eu mai am nițel de crescut...

Să crești, să te înalți, dar pînă cînd? Cipi a privit în sus și s-a liniștit văzînd că mai este loc. E adevărat că dacă se întinde puțin ajunge la nori. Iar dincolo de ei, strălucesc drăgălaș, îmbietor, stelele. Ce bine ar fi să atingi una cu mîna, chiar pe cea mai mică! Cipi a privit din nou în jos. Priveliștea l-a surprins. Stînca groaznică îi ajungea doar pînă la genunchi. Zîmbea amintindu-și de felul cum se gîndise să-i pună la punct pe Moș Martin și pe Cerb. Unde au rămas aceste mici viețuitoare? Vezi, n-a aruncat o privire nici în cuibul Vulturului de Stîncă. De fapt, de ce ar fi făcut-o? Ce poți vedea în cuibul unei păsări ce ți se pare mai mică decît un țîntar?

Norii pluteau, alunecau în jurul corpului său.

— Nici nu mai are rost să mă întind ca să ajung la nori! În cei întunecați mă voi spăla pe mîini, iar cu cei albi mă voi șterge... Și stelele... A privit sus, spre ele. Oare stelele știu că sînt aproape, aproape de tot de ele? Dacă m-aș întinde... ia să încerc...

A încercat, dar n-a ajuns pînă la stele.

III

BEȚIA

Cînd norii i-au ajuns pînă la umeri, Cipi a simțit o mică zguduitură. Și apoi a observat că lumea nu se mai micșo-

rează sub el. Nici norii nu s-au mutat mai jos, nici el nu s-a mai lungit, nu s-a înălțat mai sus, spre stele.

— Mai înalt nu mai cresc, a tras el concluzia. A privit încîntat în jur, să-și cunoască bine, din fir în păr, întinderea imensă al cărei rege a devenit peste noapte.

Praful Goliat a avut cu adevărat un efect miraculos, așa cum spunea Doctorul Bufniță. Cipi, piticul drăgălaș, viteazul mare cît degetul meu cel mic — a crescut cît un uriaș îngrozitor. Munții îi ajungeau pînă la glezne, iar norii i se mișcau în jurul umerilor încet, liniștit, ca un covor de vată, încotro îi mîna vîntul.

— Stelele?

Oare cît ar mai trebui să cresc ca să ajung la stele? s-a întrebat și și-a pipăit buzunarul în care era punga cu praful Goliat. Buzunarul crescuse o dată cu el, cum crescuseră și hainele și pălăria — care acum era mai mare decît stînca uriașă. Oare dacă aș mai înghiți două guri din praful Goliat, sau l-aș bea pe tot, aș ajunge la stele? se întreba Cipi... Și era gata-gata să încerce,

cînd a auzit pe undeva, de jos, parcă din marile adîncuri, un fel de glas disperat:

— Nu, nu, nu!

Să fi fost Doctorul Bufniță? Sau numai i s-a părut? În orice caz, s-a răzgîndit.

— Și dacă ajung la stele, ce-i? Cine știe, poate cresc atît de uriaș încît n-o să mai văd nici Stînca, nici Luminișul!

Și-a dat seama că iubește mai mult decît credea meleagurile astea ce i se par acum o jucărie, din care el a reușit să se ridice atît de mult; cum ar putea atunci să se despartă de ele ori să le distrugă? Acum trebuie să-și supravegheze fiecare mișcare, nu cumva să calce Pădurea. O mișcare, un pas greșit — și Pădurea, așa cum e, toată s-ar transforma sub talpa lui într-o îngrămădire diformă, moartă.

— Nu vă fie teamă — a privit în jos mișcat — n-am crescut ca să vă distrug, ci ca să am grijă de voi... De tine, Stîncă, și de voi, Brad Bătrîn și Fag Uriaș, pe care nici nu vă pot deosebi, așa v-ați pierdut în Pădurea care de aici de sus e ca blana ursului... Și nici vouă nu vă fac nimic, nemernicilor... Tu, Cerbule, încoronatule, și tu, Moș Martine, lacomule și voi Jderi sîngeroși... Nu-s supărat nici pe tine, Broască bătrînă și rea, și circotașă. Parcă toți v-ați făcut la fel, sînteți toți-toți la fel, mici și neînsemnați. Dar eu vă iubesc, nu pot să fiu supărat pe voi. Iar prietenii? Chiorîș-Chiondorîș, veșnicul flămînd și somnoros, va putea pricepe ce a devenit Cipi, va înțelege că uriașul groaznic, căruia nu-i vede decît papucul, sînt eu? Dar Iepurașul meu sperios, și Pasărea cu glas de aur vor pricepe? Nu, nici vorbă. Se vor obișnui cu papucul neobișnuit de mare. Pasărea va pleca în recunoaștere, va ajunge pînă la glezna mea, poate pînă la genunchi, și nici atunci nu va ști că Cipi care a dispărut într-o noapte a crescut atît de mare. Numai dacă Doctorul Bufniță le va spune...

Și Cipi și-a dat seama emoționat că toată Pădurea, acolo, jos, și toate ale ei îi sînt la fel de dragi. Și îi iubește și pe aceia pe care ieri mai era supărat. A simțit o dorință fierbinte să le facă bine, să le facă un bine uriaș, care să

le transforme viața de-acum într-o alta mai frumoasă, mai fericită... Și nu numai viața prietenilor sau cunoscuților... Ci și a necunoscuților. A tuturor acelor luminițe ce se zăresc pe pămînt. A privit prin ferestrele norilor și a văzut multe-multe puncte luminoase, ca niște licurici în depărtare, dincolo de munți și păduri. Ce bine va fi cînd va putea opri vînturile înghețate. Va dirija încoace norii plini de fulgi de nea, să acopere meleagurile, să apere plantele de îngheț. Apoi, spre primăvară, va îndrepta un vînt călduț. Ba va ajuta chiar cu propria sa respirație venirea primăverii... Norii nu vor mai împrăștia zăpadă, ci ploaie, iar pătura de zăpadă de pe pămînt se va topi! Să poată ieși Ghiocelul, să-și deschidă petalele Vioreaua. El, Cipi, va stăvili înghețurile de primăvară, ca nici un mugure să nu piară... Și dacă el, Cipi, din toate acestea nu va vedea aproape nimic? Nu contează. Să se bucure alții de minunile ce le va face. Nu, el nu va vedea Ghiocelul, Vioreaua și primii muguri; și nici pe Iepurele care va ronțăi bucuros măcrișul fraged. Nu. Dar va vedea pădurile înverzite și zumzetul primăverii va ajunge cu siguranță pînă la el. Ceea ce va vedea și va auzi el nu vor fi multe frumusețe mărunte, ci va fi chiar fericirea cea mare!

Niciodată n-a mai simțit Cipi o asemenea bucurie. Păcat că n-au crescut deodată cu el măcar Pasărea, ori Chioriș! Le-ar povesti toate astea și ei s-ar bucura împreună cu el. Dar nici așa nu este chiar singur. A privit în sus spre cerul înalt, la stelele ce clipeau. Își alese Luceafărul ce se pregătea să apună și-i făcu un semn cu ochiul.

Luceafărul i-a făcut și el cu ochiul.

IV

CIPI, ALESUL

«În fond trebuie să aibă o semnificație mai adîncă faptul că Doctorul Bufniță mi-a dat tocmai mie posibilitatea să încerc efectul prafului Goliat, se gîndea Cipi. E și normal! Ce s-ar fi întîmplat dacă Chioriș-Chiondoriș ar fi încercat și ar fi devenit uriaș? Ar fi crescut îngrozitor de mare și s-ar

fi ascuns sub pămînt. Şi atunci să vezi dandana: toată lumea s-ar fi mirat văzînd cum pămîntul se umflă! Un uriaş care umblă pe sub pămînt, răscolindu-l, şi făcînd la suprafaţă, adică aici unde ne aflăm noi, vieţuitoarele şi plantele, să se întoarcă totul pe dos: pădurile să fie smulse din rădăcini, apele să-şi schimbe albiile, păsările să-şi părăsească puii în cuiburile distruse... Prăpăd!

Zău, e un mare noroc că Chiorîş-Chiondorîş n-a avut posibilitatea să se folosească de balsamul misterios! Şi cît îl ştiu eu de haplea, ar fi mîncat toate grăunţele «Goliat» şi ar fi urmat sfîrşitul lumii! Nici cu Pasărea n-ar fi fost mai bine. E drept, ea nu scormoneşte, dar cîntă! Şi dacă ar fi crescut uriaşă... Vai! Şi să-ţi imaginezi e îngrozitor! Cîntecul dulce al Păsării amplificat de o mie de ori! Ar fi asurzit lumea. Cît despre Moş Martin, Jderi, Cerb, Mistreţ... ori despre Broască — să nici nu mai discutăm! Era sfîrşitul lumii dacă animalele acestea simpatice ar fi devenit uriaşe!»

Avea o însemnătate deosebită faptul că tocmai el a luat praful Goliat. Fiindcă această doctorie miraculoasă face să crească numai trupul! Sufletul nu! Şi într-un trup uriaş, un suflet mic se pierde, se rătăceşte şi nu mai are nici o valoare. Şi un uriaş fără un suflet uriaş este un monstru! În schimb el, Cipi, întotdeauna a avut suflet din belşug. În trupuşorul său mic, sufletul său uriaş stătea înghesuit! Acum, se va putea întinde. Se poate întinde şi-şi poate chema în ajutor mintea. Da, mintea lui Cipi, ascuţită ca un brici. Mintea şi sufletul merg mînă în mînă. Să zicem că Moş Martin ar avea un suflet mare! N-ar face mare treabă! N-are minte. În afară de Doctorul Bufniţă, nici unul din locuitorii Pădurii nu se poate lăuda cu o minte ascuţită ca briciul! Deşi, la drept vorbind, şi Doctorul este la cale de două poşte în urma lui Cipi! «Să luăm de exemplu praful Goliat — se gîndea Cipi. Vezi, sărăcuţul doctoraş, a lucrat mulţi ani pînă l-a descoperit. Eu l-aş fi descoperit într-o singură după-masă, a recunoscut piticul în sinea sa, cu multă bucurie. Dar nu m-a interesat proble-

ma! Și am fost și răcit în ultima vreme... Apoi Cipi a început să se frămînte: Chiar, de ce n-am descoperit eu praful Goliat?»

La această întrebare spinoasă a putut răspunde numai datorită minții sale ascuțite. Și și-a dat răspunsul imediat: «De acea, fiindcă nu mi-a trecut prin minte c-ar trebui să-l descopăr!»

Cipi, avînd de-acum în trupul său uriaș, sufletul său uriaș, precum și o minte ascuțită ca un brici, s-a gîndit satisfăcut: «Cu adevărat are un sens profund creșterea mea, transformarea mea în uriaș! Datorită acestui fapt pot să-mi duc la bun sfîrșit menirea».

Iar menirea sa era nobilă: să facă lumea mai frumoasă, mai bună.

— Mai întîi, trebuie să privesc nițel Pămîntul. În ce parte este nevoie cel mai mult de ajutorul meu dezinteresat?

Și a pornit într-o plimbare, să vadă pămîntul!

Înainta plin de grijă, călcînd de pe o pajiște pe alta, uitîndu-se înainte, ca nu cumva să strivească sub talpă vreo colonie de vietuitoare. După trei pași a zărit un riu — i s-a părut cam de

cinci ori mai mic decît Pîrîul. Numai că rîul nu clipocea gălăgios. Curgea undeva departe, încet, liniștit. Departe, acolo unde ca o părere se vedea sub stele o apă uriașă. Între ape era probabil cam tot așa cît era Cipi de uriaș între vechii săi cunoscuți. Pe rîul leneș pluteau puncte luminoase, în jos și în sus. Aplecîndu-se puțin, Cipi a observat că luminițele erau niște vapoare. Însă cele mai lungi vapoare nu erau nici cît degetul cel mic al lui Cipi.

— Primul punct! și-a zis Cipi. O să trag cu mîna o albie nouă, dreaptă, ca rîul să nu mai facă atîtea meandre. Și atunci și vasele cele mai mici vor pluti repede. Da. Dar să mergem mai departe.

Cu multă grijă a păşit mai departe. O fi făcut vreo cincizeci de pași, se prea poate ca să fi făcut numai patruzeci și cinci, și a și ajuns la malul apei celei mari. A observat surprins că nu-i vede malul celălalt. «Apa asta se pare că e mai mare decît mine, dar numai în lungime și lățime, s-a gîndit el și, ca să se asigure, s-a descălțat de un papuc și a intrat în ea. A făcut un pas, precaut, însă apa de-abia i-a ajuns pînă la gleznă. Mai departe nici n-a mers. S-a hotărît ca în viitor, într-o zi, cînd n-o să aibă altceva mai bun de făcut să treacă peste apa asta fără margini. Și s-a înapoiat. A mers, a mers pînă a ajuns la meleagurile cunoscute, dar nu s-a oprit, a mărșăluit mai departe, plin de grijă. Făcînd vreo nouăzeci de pași și trecînd în acest timp peste trei rîuri mari și peste vreo zece îngrămădiri luminoase, ca niște colonii de licurici — orașe și capitale de țări — s-a oprit deodată mirat. Pe munții din fața sa, care nu-i ajungeau nici pînă la glezne, era zăpadă.

— Stați, fraților, a zis Cipi, doar încă n-a venit iarna.

S-a aplecat și a început să sufle peste crestele acoperite cu nea. A suflat aer cald pînă a simțit că obosește. Dar n-a obosit zadarnic: pe o mare bucată de teren zăpada s-a topit! Dar chiar atunci a observat mirat că rîurile s-au umflat încă o dată pe cît erau.

— Oho, ajunge! Imediat fac o inundație de mai mare dragul! Și a lăsat baltă topitul zăpezii de pe celelalte culmi ale munților. A pornit mai de-

parte și surprins a observat că la fiecare se înmulțesc petele de zăpadă. Se aflau pe toți munții, prin toate văile! După alți 15—20 de pași, Cipi s-a oprit. În fața lui se întindea pierzîndu-se în ceață un cîmp de zăpadă ce părea nesfîrșit. «Deci — pînă aici», și-a zis.

De la mare pînă la cîmpul de nea, de la Ecuator pînă la Polul Nord! Asta va fi împărăția lui.

Cipi a dat îngîndurat din cap, întorcîndu-se încet și preocupat pe meleagurile de pe care pornise. Exact unde se afla Pădurea de unde plecase trebuia să-și aibă reședința. Acum, după ce și-a luat în primire teritoriul de fericirea căruia se hotărîse să se îngrijească, Pămîntul, pe care trăiesc plante, animale și oameni — se simte nu numai uriaș și puternic, ci și plin de un har sfînt. Un singur pas greșit, și poate nimici un oraș sau o țară. Dacă s-ar juca doar, cu palma ar putea netezi munții. Dar n-o face. Fiindcă el vrea numai binele. Și răul se poate face și din joacă. Și-a amintit că și pe vremea cînd era numai un pitic de-o șchioapă, întotdeauna făcuse numai bine. Dar ce făcuse? Șterse polenul de pe frunze! Îți vine să zîmbești. Supraveghea și aproba construcția casei lui Melc-Codobelc! Să mori de rîs! Spunea «bună-dimineața» Pădurii, mîngîia urechea Iepurelui dacă era necăjit, îl îndemna pe Cerb să fie blînd și iubitor, controla calitatea mierei albinelor! Păi, te poți opri să nu rîzi? Toate astea luate la un loc sînt nimic față de ceea ce poate face el acum. Să zicem: să împrăștie norii de furtună! Bineînțeles că poate! Doamne, Furnicile roșii, sărăcuțele, cum vor anunța ele: «Pe alocuri furtună și averse locale». Și nu va fi nimic, fiindcă el va împrăștia norii și nu vor fi nici averse locale și nici furtună! Și bunăstarea va copleși Pădurea, dar nu numai Pădurea lui, ci toate pădurile din lume... Și toate vietățile vor fi fericite... Și toți oamenii vor fi fericiți... Și Cipi s-a uitat spre cer. Printre stelele ce clipeau pe boltă a căutat pe cea mai dragă... Luceafărul...

Luceafărul era gata-gata să treacă de marginea cerului.

Cipi a mai avut doar atîta timp cît să-i facă cu ochiul.

— Vei vedea, i-a strigat, și ție o să-ți fie mai bine!

Luceafărul a clipit spre el și a căzut dincolo de orizont.

V

SINGUR

După ce și-a privit împărăția unde el avea să fie doar cu numele împărat, deoarece n-avea să facă nici un rău nimănui, după ce a avut chiar o scurtă discuție cu Luceafărul, Cipi s-a gîndit că e timpul să pornească la fapte.

Bine, bine, dar de unde s-o pornească? Și care sînt faptele care trebuie cele dintîi împlinite?

Nori de furtună nu se vedeau, așa că nu avea ce să împrăștie.

Ar rămîne apele curgătoare...

Dacă ar începe așa din senin să le îndrepte albiile, n-ar fi tocmai bine. Ar avea loc niște inundații groaznice și cine știe cîte vaporașe s-ar scufunda și cîte ar rămîne împotmolite în mîlul fostului curs? Dealtfel, la îndreptarea rîurilor mai trebuie să se gîndească. Era o inițiativă demnă de laudă. Dar întrebarea era cum să îndeplinească această sarcină concretă fără să facă vreo pagubă?

Ar trebui să înceapă cu altceva. Dar cu ce?

Tristețea este că și atunci cînd se plimbă trebuie să fie foarte atent! Chiar cînd cască să fie atent!

Se poate întîmpla foarte ușor, chiar împotriva voinței lui, să pricinuiască nenorociri groaznice animalelor, oamenilor de pe pămînt. Se poate, căscînd, pur și simplu să-i înghită.

— Acum sînt uriaș și puternic! a privit în jurul său Cipi.

Dar pentru ce am eu puterea? Doar ca să fac rău? Dacă aș vrea... Dacă, de exemplu, aș călca pe orașul acela iluminat... Vai! Te îngrozești numai gîndindu-te! Ar fi de ajuns să calc acolo jos în rîul din dreapta. Imediat s-ar revărsa. Dar eu nu vreau așa ceva, vreau să fac numai bine, ca toți și toate să se bucure, lumea să fie fericită și să se gîndească cu drag la mine!

Ei, de-ar fi aici Pasărea... Sau Iepurele... Ori Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță...

Sau... La naiba, chiar și Chiorîș-Chior doriș de-ar fi aici! Ar putea să le împărtășească gîndurile și necazurile care îl apasă! E drept că ei nu-s cine știe ce deștepți să înțeleagă ce grea și obositoare e puterea unui uriaș... Ceva totuși ar pricepe. Măcar i-ar spune ce dorințe au, ca el să le îndeplinească! Poate ar vorbi și Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță... Și dacă s-ar descoperi despre el că e fără pereche de inteligent? Aproape tot atît de inteligent ca Cipi?

Plin de dor, se uita spre pămînt. Era la picioarele lui Luminișul, mare cît o palmă. Stînca cea groaznică îi ajungea pînă la glezne. Undeva, acolo sînt toți, pe o întindere de două palme — toți cei pe care îi iubește. Dar ce folos că sînt acolo și nu sînt aproape de el? Sînt și nu sînt. Cel puțin pentru el, pentru Cipi, așa sînt, de parcă nici n-ar fi. Cui să-i spună un cuvînt? Cu cine să-și împartă gîndurile uriașe?

Stelele străluceau reci și erau atît de departe! Norii treceau blînzi, se rostogoleau, încît îi sufla vîntul. Și deodată Cipi și-a dat seama de un fapt groaznic. Că e singur.

Singur privea pămîntul ce se întindea de la mare pînă la cîmpul de zăpadă. Singur urmărea cîmpiile și munții, orașele, apele...

Singur se bucura că nu mai e pitic, că a devenit uriaș, că în locul bucuriilor mărunte caută fericirea cea mare.

Singur își dădea seama de puterea-i îngrozitoare, datorită căreia cu o singură mișcare putea pustii milioane de vieți.

Singur trebuia să stea față în față cu toate gîndurile, cu necazurile și tristețile, care parcă îl cuprindeau tot mai mult.

Nimănui nu-i poate împărtăși bucuriile — nu-i poate povesti necazurile. Nimeni nu-i poate asculta bucuriile, necazurile. Nimeni. E singur, un uriaș singur. Ce ar putea face ?

S-a gîndit la Chiorîș-Chiondorîș. El ar spune acum, cu siguranță: «Hai să dormim!» Nici n-ar fi o idee proastă. Somnul este un povățuitor bun întotdeauna.

Cînd să plece să-și găsească un loc mai larg, o întindere pustie unde să se poată lungi în voie și să scape de orice grijă pînă a doua zi, poate tocmai din cauza atenției prea mari, călcă greșit. Ba chiar se împiedică puțin...

Îngrozitor!

Începu să cadă cu toată greutatea, să alunece spre pămînt... Și... buf! Se lovi rău de tot, se juli...

— Am căzut... se plînse el ca un copil.

Îl dureau oasele, durerea îl săgeta peste tot. Își aminti cum se împiedica pe vremea cînd era pitic, cît de mult cădea... Dar nu se lovea niciodată dureros.

— Vai, genunchiul... mîna... gemu, apoi privi în sus spre nori. De acolo am căzut... de foarte de sus... constată în liniște. N-avu chef deloc să se scoale. E adevărat îi era tare somn și

era foarte obosit. Dar și la altceva se gîndea: dacă mai cade încă o dată atît de groaznic, totul se sfîrșește. Ce să facă? Ce se poate face?

În buzunar ceva îi apăsa puternic pulpa. Ce poate fi? Pipăi și zise:

— Praful! Praful Goliat!

Să mai înghită puțin din el? Ce se va întîmpla? Va crește și mai mare! Atît de mare, că poate nici n-o să mai vadă pămîntul. Atunci cu adevărat n-o să mai poată face altceva decît rău — pămîntului, vietăților... Dar și lui. De-o să mai cadă încă o dată... Îngrozitor... Ce să facă cu praful?

Îi veni o idee curioasă.

Ce-ar fi dacă l-ar împrăștia peste toată lumea? Ce-ar fi dacă ar face să crească toate de pe pămînt, să nu mai trebuiască să fie atît de grijuliu la fiecare pas? Să devină toate uriașe și el să nu mai poată, cu forța sa teribilă, să le distrugă. Toate fiind uriașe, nu le-ar putea fi decît de folos... Răul ar fi îndepărtat pentru totdeauna.

Gîndul acesta i-a plăcut.

S-a ridicat și și-a scos din buzunar săculețul cu praful Goliat: săculețul

crescuse deodată cu el! Și-a vîrît pumnul în praf. A împrăștiat un pumn de praf spre nord. S-a întors spre sud și a împrăștiat și într-acolo un pumn de praf. Apoi, la fel, spre răsărit și apus.

Privi săculețul: era gol!

Apoi s-a culcat pe locul unde căzuse înainte. Era foarte obosit. Adormi imediat.

În noaptea aceea, Furnicile roșii au

prevăzut averse repezi și în cantități mari pe tot globul; ceea ce s-a și întîmplat.

VI

O DIMINEAȚĂ EXTRAORDINARĂ

Pe fața lui Cipi a căzut o ploaie rece, grozavă. S-a trezit.

Buimac, a privit în jurul său.

Deasupra, tufa uriașă cu alune; frunzele late l-au ferit de vîntul răcoros de noapte, dar totuși, o picătură de pe o frunză i-a căzut pe față și l-a trezit.

Soarele tocmai se pregătea să apară de după Stînca Îngrozitoare.

Cipi s-a frecat la ochi. Nu-i venea să creadă. Nu e adevărat nimic?! În jurul lui toate sînt tot atît de îngrozitor de mari ca mai de mult! Deși își amintește exact; munții cei mai înalți îi ajungeau pînă la gleznă! Norii îi înconjurau umerii... Cum s-a întîmplat?... Sigur, a căzut...

A încercat să se ridice.

— Vai! Cipi nu era prea gingaș, dar de data asta se văicărea. Îl durea tot corpul.

Totuși își aduce bine aminte: s-a lovit foarte tare cînd a căzut de la înălțimea aceea amețitoare. Ce-i cu schimbarea asta în jurul lui? Tot mai clipea zăpăcit, lucru neobișnuit pentru Cipi. Dar după o noapte deosebită, i se poate întîmpla oricui așa ceva.

Atunci și-a adus aminte de praful Goliat. Și-a pipăit buzunarul. Nimic.

Oho! dar l-a împrăștiat în cele patru zări... deci l-a și împrăștiat?!

A chiuit de bucurie.

— Am făcut să crească lumea! Lumea a devenit uriașă!

Nu i-a mai păsat de durerea ce-l moleșea și s-a ridicat, s-a întins tare de tot și din obișnuință și-a cîntat cîntecul ce-l cînta dimineața făcînd gimnastică:

— Capul sus, pieptul scos,
E laș cel ce...

Nu, nu! Asta o putea spune pe vremea cînd era mic, dar nu acum!? Un uriaș trebuie să aibă un cîntec mult mai sobru! A inspirat adînc.

Ca un tunet vă vorbesc!
Cel mai tare sînt din lume,
Peste toți eu azi domnesc

În regatul cipicesc.
Genialisim sînt și cînd dorm și cînd zimbesc!

O voce subțirică, chiar de lîngă el, l-a întrebat:

— De ce ca un tunet, Cipi?

— Căci ca un tunet eu vorbesc.
Și genialisim strălucesc
Și am astăzi un renume...

— Ești cel mai mare pitic din lume?

— Nu, sînt un uriaș înțelept.
Viteaz, frumos și deștept
Plin de idei luminate!

— Șterge-ți nasul, majestate.

O Mămăruță se legăna pe un fir de iarbă.

Cipi o privi încurcat, dar imediat înțelese situația: Mămăruța a dormit toată noaptea! Habar n-are că el, adică Cipi, în cursul nopții a crescut, s-a făcut uriaș, iar după aceea presărînd praful Goliat peste toată lumea, a făcut-o și pe ea, pe Mămăruța, să crească... Mămăruța asta nefericită nu bănuiește că și ea e uriașă și că ea vorbește ca un tunet!

Cipi a început să surîdă binevoitor. Zîmbi plin de înțelepciune, misterios ca un uriaș genial ce era:

— Să nu-ți pese, Mămăruță. Așa e și nu altfel. Vorbesc ca un tunet. Ba chiar și tu, nefericito, ai o voce formidabilă, e mai bine s-o știi de la mine! Ca să nu mori proastă.

Mămăruța rîse cu hohote, crezînd că Cipi «glumește». Și plină de voioșie zbură mai departe. Iar Cipi porni spre Fagul Uriaș, să vadă dacă a crescut și el cum trebuia, altfel n-avea cum să mai încapă în scorbură.

Spre norocul lui, nu numai Fagul Uriaș, dar și scorbura crescuseră așa cum trebuia. A încăput înăuntru ușor, ca altă dată, cînd scorbura era pitică.

Chiorîș-Chiondorîș încă mai dormea liniștit.

— E un caz fără scăpare! a strîmbat din nas Cipi. Chiorîș ăsta, acum, că a crescut, o să doarmă și mai grozav, cît un uriaș. Să vedem ce e cu Pasărea?

Ieși din scorbură. Pasărea chiar atunci se așezase pe creangă.

— Un cîntec putem să auzim? îi zise Cipi și pentru siguranță își acoperi amîndouă urechile cu palmele, ca nu cumva să i se spargă timpanul de cîntecul asurzitor de puternic al Păsării

crescută uriașă peste noapte cît o pajură sau o zgripțuroaică din povești. Dar Pasărea începu să cînte încet, atît de încet, că Cipi trebui să-și dea la o parte palmele de pe urechi ca să audă.

— Cipi, ziua de azi trebuie s-o începem liniștiți și îndoliați.

— De ce?

— Pădurea a rămas fără Doctor!

Cipi imediat și-a imaginat ce s-o fi întîmplat: Se vede că praful Goliat nu l-a atins pe Doctorul Bufniță și acum el bîzîie în lumea asta uriașă ca un țînțar. Totuși, din politețe, întrebă:

— Ce s-a întîmplat cu Doctorul Bufniță? Spune-mi sincer, nu mă menaja!

— Știi, Gușă roșie a mers să se plîngă Vulturului de Stîncă. Din cauza puilor. Iar Vulturul de Stîncă, azi, în zori — nu e nici o oră de atunci, s-a aruncat asupra Doctorului Bufniță și l-a lichidat.

— Stai, stai... Cum l-a lichidat?

— I-a luat piuitul!

— Vrei să spui că nu-l mai lasă pe doctor să profeseze, ori l-a bătut? Chestia asta cu piuitul ce înseamnă?

— Că l-a lichidat.

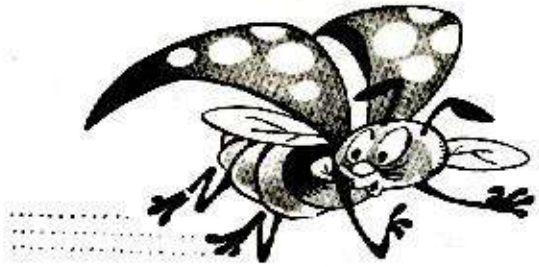

— Cum?! Că mă și enervez că nu înțeleg. Vorbește răspicat. I-a luat diploma de medic?

— Cu aia nu știu ce-o fi făcut, dar Doctorul Bufniță a fost lichidat. L-a mîncat Vulturul de Stîncă. L-a păpat.

Cipi își luă pălăria de pe cap, pios.

— Știința mondială a pierdut o mare valoare...

— Iar puii sînt foarte bucuroși! adăugă Pasărea.

Dar Cipi n-a mai auzit. Nu putea să se gîndească la altceva decît la faptul că Pădurea crescută uriașă, toată lumea crescută uriașă, toate gîndurile în legătură cu plantele și animalele devenite uriașe rămîn numai în grija sa. Acum a rămas singur. El, Cipi, piticul-uriaș, numai el știe ce s-a întîmplat aici în noaptea asta deosebită.

Marginea de aur a Soarelui a apărut

în spatele Stîncii. Cu sau fără doliu, Pasărea a trebuit să cînte. Şi a început. Cipi rămîne uluit că nu-l asurzeşte cîntecul Păsării.

— Sigur că nu! S-a lovit cu degetul peste frunte. Păi şi urechea mea a devenit uriaşă, şi de aceea nu mă deranjează cîntecul Păsării! Porni prin pădure să-şi facă plimbarea obişnuită de fiecare dimineaţă. La Izvor se spălă şi admiră gimnastica Veveriţelor uriaşe. Deşteptă Albinele sălbatice (nici astea habar n-au că peste noapte au crescut atît de mari cît era ieri Cerbul). Şterse polenul de pe petalele florilor de toamnă. Şi tot mai mult începu să se convingă de faptul că nici unul din locuitorii Pădurii nu ştie şi nu-şi dă seama că peste noapte au devenit uriaşi!

Furnicile roşii?

Ia să le vedem.

Făcîndu-şi datoria, ele îl anunţară că peste zi cerul va fi senin, vîntul va sufla cald de la miazăzi, şi numai peste cîteva zile vremea se va răci treptat şi vor cădea ploi uşoare.

— În timpul nopţii nu aţi constatat o creştere fără precedent? întrebă Cipi.

— Noi în cursul nopţii nu constatăm, ci dormim, îi răspunseră Furnicile.

Cum adică, nimeni? Nimeni n-a observat? Nimeni, nimic?

Îngîndurat, s-a întors la Fagul Uriaş, unde Pasărea, Iepurele şi Cîrtiţa îl aşteptau deja la micul dejun.

Oare a devenit într-adevăr uriaş? Şi oare cu siguranţă a făcut să crească totul uriaş? Doar toate, absolut toate sînt la fel ca mai demult!

S-a aşezat la masă, şi-a salutat prietenii, distrat.

Oare mura asta e o mură uriaşă? Şi rădăcina asta dulce e o rădăcină uriaşă, pe care Purcelul Mistreţ devenit uriaş fără ştirea lui a fost drăguţ s-o scape? Unde-i dovada?

— Cipi dragă, din ce cauză eşti atît de sobru? îl întrebă Chiorîş-Chiondorîş.

— Chiar, ce-i cu tine, bătrîne? zise şi Iepurele.

— Lăsaţi-l — le-a făcut semn Pasărea — Cipi e îndoliat. După Doctorul Bufniţă. Suferă cumplit că Doctorul a fost lichidat...

Şi l-au lăsat. Şi Cipi i-a lăsat să

creadă așa. De ce ar începe să le explice marile prefaceri din noaptea extraordinară, cînd nu are nici o dovadă palpabilă? Toate, e drept, au crescut. Dar s-au păstrat proporțiile, și parcă au rămas la fel de mici ca înainte de a deveni uriașe.

În timp ce înghițea ultima bucată de rădăcină dulce, și-a adus aminte de ceva. A chiuit fericit.

— Luceafărul! Luceafărul, fraților! Luceafărul!

Asta n-o mai înțelegea nici preabuna Pasăre.

— Ce-i cu Luceafărul, Cipi?

Cipi zîmbea în continuare superior.

— Deseară o să aflați, le spuse. Apoi mulțumi pentru dejun și porni la treburile lui. Știa că dacă deseară Steaua va apărea, se va lumina totul: se va vedea dacă e cu adevărat uriaș, dacă cu adevărat a făcut să crească toată lumea uriașă! Da, Luceafărul o să fie dovada.

Toată ziua a fost neobișnuit de solemn.

Aștepta Steaua. Luceafărul de seară. Dovada.

VII

STEAUA SPERANȚEI

Ce s-a întîmplat cu Cipi?

Asta se întrebau spre seară toți locuitorii Pădurii.

Cu toate că Cipi, de fapt, n-a făcut nimic deosebit. A discutat cu Melc-Codobelc problemele de construcție a casei, i-a dat sfaturi de cumințenie Cerbului. Cu cîteva blînde cuvinte a readus Purcelul Mistreț pe calea cea bună (întîi, pedagogic, chiar i-a mulțumit pentru rădăcinile dulci pe care i le-a adus pentru dejun). La amiază a mîncat împreună cu prietenii săi, a dormit nițel, apoi s-a grăbit spre Pîrîu, unde a ajutat Păstrăvilor să prindă musculițe și au hotărît împreună cam pe unde să-și depună aceștia icrele (fiindcă sosise timpul potrivit). Au găsit un loc, bun, unde Botosul să nu le găsească și să le mănînce. S-a întîlnit și cu Broasca, dar nici n-a băgat-o în seamă. Ba chiar s-a hotărît ca atunci cînd va avea dovada sigură că lumea a crescut uriașă — Broaștei să nu-i spună nimic. Las'

să creadă, umflata, că e la fel ca ieri.

Soarele căzuse deja după brazii din Partea cealaltă, cînd Cipi s-a întors la Fagul Uriaș, unde îl așteptau prietenii. Mergea încet, urca pe deal. Inima îi bătea tare-tare, ca niciodată. Aștepta cu nerăbdare Luceafărul. Dar se și temea.

Ce se va întîmpla dacă Steaua va străluci deasupra sa mult mai îndepărtată decît cu o seară înainte? Atunci sigur nu fusese uriaș.

Ce se va întîmpla dacă se descoperă că el, Cipi, nu e un uriaș puternic, ci un biet pitic?

Degeaba este sufletul său uriaș, doar cu bunăvoința și cinstea sa nu poate face nimic pentru binele tuturor, tocmai pentru că e atît de mic și nimeni nu ascultă și nu va asculta niciodată de un pitic. Așa e lumea, ascultă de cei mari, nu de cei mici.

Cum mergea așa, plin de gînduri, a zărit Licuricii care își aprindeau lămpile.

A sosit, deci, clipa cea mare!

Cipi a privit în înălțimi.

Deasupra Stîncii strălucea Luceafărul! Era mare, luminos, zîmbitor.

Cipi simțea cum îl învăluie fericirea.

Luceafărul era aproape: tot atît de aproape ca în seara trecută, cînd el, Uriașul Teribil, încă nu apucase să facă să crească odată cu el Pădurea, Lumea. Cipi și-a întins mîna spre Stea.

— N-o ajung, exact așa ca aseară!

Asta era dovada cea mai de netăgăduit, dovada sigură.

S-a aplecat să mîngîie un Licurici.

— Ce drăguț ești, Cipi!

— Nu, Licuriciule. Nu sînt drăguț. Pînă acum am fost drăguț. De acum înainte sînt bun. De acum înainte nu pot fi decît bun!

— N-o să-mi mai tragi niciodată un șut?

— Niciodată, Licuriciule. A zîmbit. Și-i era pe vîrful limbii să spună că uriașilor nu le stă bine să tragă șuturi. S-a răzgîndit, nu i-a spus. De ce să știe Licuriciul că și el a devenit uriaș? Căci datorită prafului Goliat, și mai ales datorită bunăvoinței sale uriașe, gîzei acesteia trupul i-a crescut uriaș. Dar sufletul?... Sufletul i-a rămas tot atît cît i-a fost ieri seară și mai înainte.

N-a mai spus nimic, i-a făcut un semn de bun rămas Licuriciului și a plecat mai departe.

Oare va fi bine să le spună prietenilor săi vestea cea mare, îmbucurătoare? Va fi bine dacă află că au devenit uriași? Acum sînt buni și drăguți, dar vor rămîne tot atît de buni și de drăguți și cînd vor afla cît de puternici sînt? Dar ceilalți, locuitorii Pădurii, n-or să facă pe nebunii dacă află că toți-toți au devenit uriași?

Nu. Cipi a hotărît să nu spună nimănui nimic. Nici Domnului Barbă Cloanță Cotoroanță n-o să-i spună, ca nu cumva să-i treacă prin minte: că ajuns uriaș trebuie să devină groaznicul Uriaș Cloanță Cotoroanță! A ajuns sub Fag.

— Ia te uită, Cipi, ce uriaș și minunat e Luceafărul! l-a întîmpinat cu bucurie Pasărea.

— Chiar, ia te uită ce minunată e Steaua! s-a bucurat și Iepurele.

— Minunată, ne-minunată, să mîncăm odată! s-a așezat la masă Chioriș-Chiondoriș. Zîmbind, Cipi s-a așezat lîngă el. Vezi, dacă Chioriș ar ști că e uriaș, ar înfuleca toată lumea.

În timpul mesei, Pasărea s-a întors spre Cipi:

— Zău, Cipi, spune-mi ce s-a întîmplat cu tine?

Cipi zîmbea plin de înțelepciune.

— Ce e al meu e al meu, și va fi și de acum înainte.

Și Cipi s-a simțit fericit, foarte fericit. Doar i s-a împlinit visul cel mai mare: a crescut uriaș! Și nu e singur ca în

— Ce să se fi întîmplat?

— Te-ai schimbat. Ești atît de liniștit și plin de importanță!! Cum să spun?! Inspiri respect, ca niciodată pînă acum!

Cipi a mîngîiat aripa Păsării.

noaptea trecută, are în jur prieteni. Că și ei au crescut? Că a crescut toată lumea? Ce contează! Principalul e că el, Cipi, e uriaș! Și încă ceva: secretul acestei lumi uriașe îl știe numai el

singur-singurel. Şi o să păstreze acest secret, o să-l ţină în sufletul său, o să-l mîngîie, căci cine ştie ce monstruozităţi s-ar abate asupra lumii dacă unii ar şti ce putere au!

Toate acestea nu sînt de ajuns să facă o bucurie mare, uriaşă?

Chiorîş-Chiondorîş s-a întins.

— Mi s-a făcut somn, Cipi. Vino să ne culcăm. Vom dormi uriaş.

Cipi l-a privit cu înţeles.

— Nici nu-ţi dai seama ce adevăr ai spus!

Acum să ne bucurăm şi noi de fericirea mare, extraordinară, teribilă, care-l învăluie pe Cipi şi să ne luăm rămas-bun de la el.

Să ne luăm rămas-bun, fiindcă nu vor mai fi alte poveşti despre el. Ce am mai putea povesti? Că e fericit?

Fericirea, fericirea noastră uriaşă, extraordinară, este un lucru minunat, dar fericirea altora — să recunoaştem cinstit — este niţel cam plicticoasă.

Iar poveştile plicticoase nu plac nimănui.

CIPI
ȘI
SCÂNTEIOARA

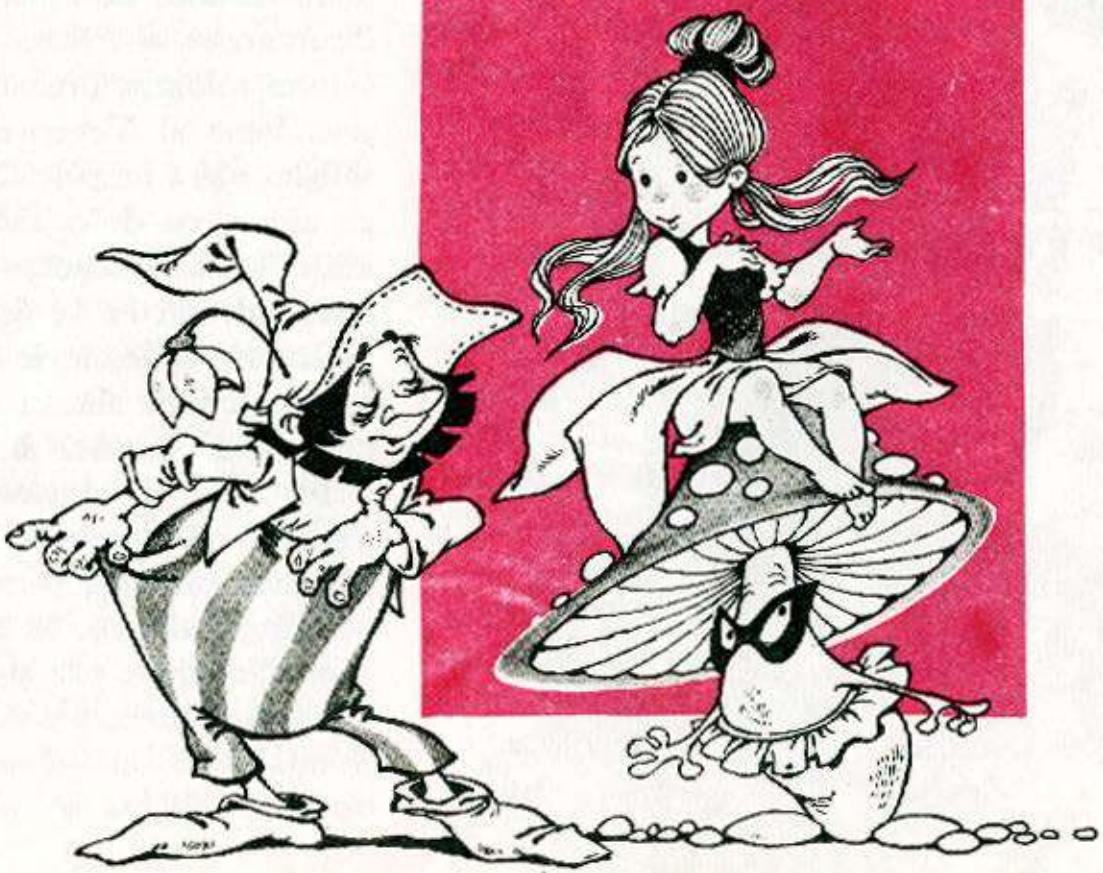

I

MAREA NELINIȘTE

A sosit iarna drăguța. Pădurea s-a îmbrăcat în zăpadă. Dar viscolul care a început să bată neobrăzat la ușă nu l-a surprins pe Cipi nepregătit: Piticul a întîmpinat vijelia cu dolofana sa cămară doldora de bunătăți. Cu ajutorul dezinteresat al Păsării, Iepurelui, Purcelului sălbatic, precum și cu sprijinul tovărășesc al Veveriților și Albinelor sălbatice și-a umplut cămara din belșug cu alune, cu dulci rădăcini uscate, cu afine, stafide, coacăze și cu faguri de miere înveliți în foi de viță.

Chiorîș-Chiondorîș s-a hotărît să rămînă neclintit alături de prietenul său chiar și în această situație grea, cînd iarna ierna și cămara plesnea de ale gurii. O să-l ajute în mod altruist să consume rațional, și uneori să halească nerațional alimentele depozitate, ca nu cumva, doamne păzește! să prindă mucegai, să se altereze și să împută Pădurea. Știința ne învață că o cămară trebuie ținută în ordine și curățenie, altfel ai

neplăceri, poți face chiar herpes și e nevoie de sfatul medicului. Și de unde să ai medic în pădure, dacă doctorul Bufniță a fost îngurgitat neprincipial de Vultur?!

Și totuși, deși totul părea O.K.!, Cipi părea neliniștit.

— Ce necazuri ai? — i s-a uitat drept în ochi Surzilă, într-o frumoasă zi de iarnă, în jumătatea aceea de oră în care s-a trezit să îmbuce plin de hărnicie cîte ceva. Spune-mi mie de ce ești necăjit?

— De ce aș fi necăjit? l-a privit Cipi, plin de demnitate.

— Fiindcă ești neliniștit. Ai din nou în tine o agitație telurică, exact ca mai demult, ca înaintea acelei nopți îngrozitoare.

— Surzilă, obrăznicia ta nu are hotar! E fără de margini, ca realismul — l-a pus la punct Cipi, foarte hotărît.

— S-ar putea, dar eu nu m-am atins de problema hotarelor. Și nu înțeleg de ce o amintești. Eu te-am întrebat doar ce părul calului te neliniștește.

— Atunci află că nu mă neliniștește nimic. Da, sînt foarte liniștit și plin de demnitate.

— Și de ce tee tot sucești și te învîrtești, de parc-ai i avea pureci?...

— Fiindcă nuu-mi găsesc locul!

— Aha!

— Ce?... ahaa?!

— Nu asta ziiceam și eu?... aha?!...

— Nu asta spuuneai! M-ai calomniat... că am nervi, draaci!

— Doar chiarr și tu...

— Dar chiar șși eu... n-am spus și nu spun decît că nuu-mi găsesc locul. Atît.

Surzilă a oftaut din adîncul sufletului său de reprezentant al neamului cîrtițelor.

— Eu sînt unn tolomac pe lîngă tine, Cipi.

Ei, da! Glasul l prieteniei cinstite, adevărate, venit nu ddin gît, ci din străfundul inimii sale de suubpămîntean, l-a emoționat pe Cipi pînă la lacrimi.

— Da, tu ești un prieten de nădejde!

— Dar noi nuu numai pentru asta te iubim, ci și penntru altele... Dar acum, nu vrei mai bine : să dormi puțin? Sau... știi ce? Poftim.

Și i-a întins AAfonului o bună bucată de rădăcină dulcce, uscată. Musafirul a

acceptat.

— Ei, atunci eu va trebui să mă sacrific și să mă lupt nițel cu treaba asta; da, apoi... îți promit că-ți voi asculta sfatul prețios și mă voi odihni.

Și Afonul a început să rontăie cu poftă...

Schimburile de idei și convorbirile amicale avute deseori cu Jupîn Cîrtiță l-au pus pe Cipi nu doar o singură dată pe gînduri.

Și acum s-a întîmplat la fel. Prost-prost, dar prostul nostru mai spune cîte ceva! Cipi începu din nou să nu-și afle astîmpărul. Oare de ce nu-mi găsesc locul? Privi pe fereastră.

Ningea. Pămîntul era năpădit de Zăpadă!

Aha! S-ar putea ca zăpada să fie cauza tuturor angoaselor. Marea surpriză i-au produs-o însă primii fulgi de nea! Cei căzuți la începutul iernii! Fiindcă atunci, în Noaptea Îngrozitoare, Cipi a reușit cu ajutorul prafului Goliat îngurgitat să devină uriaș! Și odată cu el a crescut întregul Pămînt; și prietenii lui Cipi au devenit uriași, ierburile, arborii! Dar norii — nu. El n-a voit ca să crească și ei. Se pare însă că din miraculosul praf Goliat un spulber a luat-o și în sus, și așa au ajuns și norii să se îmborțoșeze fără rușine, și așa au ajuns și fulgii de nea să devină nemaivăzut de mari. «Da, au devenit uriași!» — se gîndea Cipi în timp ce privea dansul fulgilor de nea.

— Pe cine aștepți? — se interesă Surzilă.

— O! — privi în zare Cipi, visător — pe cine aș putea aștepta?

— De exemplu pe mine!

— Dar tu ești aici!

— De asta mă și miram, clipi des Afonul — fiindcă și mie mi se pare că sînt aici. Atunci de ce stai la fereastră?

— Privesc zăpada. Ce superbă e! Uriașii fulgi de nea. Ce minunat peisaj!

— Fulgii nu sînt uriași, bombăni Chiondorîș. Ei sînt atît cît sînt. Sînt minusculi. Și nu-s nici minunați! Mie nu-mi plac. Nu-s buni nici de mîncat! Nu înțeleg ce poți admira la ei?... Un peisaj banal!

Cipi zîmbea. De fapt, de unde să bănuiască Afonul ăsta nepriceput că nu numai fulgii erau uriași, dar chiar și el,

Chiorîș-Chiondorîș, a fost transformat în uriaș în Noaptea Deosebită; și el s-a transformat, Cipi, binefăcătorul lumii! Nici n-o să-i spună niciodată. Dar splendoarea fulgilor de nea trebuia apărată!

— Fulgul de nea e frumos, chiar dacă ție nu-ți place, îi explică Cipi cu multă răbdare. E alb și minunat.

— Nu mă deranjează că e alb — începu să se ciondănească Surzilă, cu îndîrjire; mă deranjează că e rece. Dacă ar fi cald, mi-ar place și mie. Ce e cald, ține de cald. Proverb.

— Bine, bine, dar dacă fulgul de nea ar fi cald, atunci s-ar topi, încercă să-l lumineze Cipi pe nepriceputul său prieten.

— Îmi spui asta doar ca să mă consolezi — dădu din cap Surzilă, neîncrezător. Poftim, privește! Și duna cu care ne acoperim noi noaptea e și albă, și din fulgi, și frumoasă, și călduroasă, și tot nu se topește!

Și după ce și-a exprimat deschis ce avea de exprimat, fără să se sfiască, s-a acoperit pînă peste cap cu duna cea frumoasă, albă și călduroasă.

Cipi rămase pe gînduri.

Asta așa și este, bre! își zise.

Iar dacă nu se va topi zăpada nici la primăvară — lucru de care n-a mai auzit și nici în cărți n-a citit că s-ar mai fi întîmplat — atunci va trebui să analizeze și mai serios problema. Surzilă ăsta iar a spus ceva adînc. N-o fi cumva vreun filosof al străfundului din pămînturi?

Simțea însă cum în ciuda curgerii timpului — de, timpul fuge! — nu-și găsește locul. Deci nu era zăpada de vină? Privi spre Afon.

— Poate că ai dreptate: sînt cu adevărat neliniștit.

Auzindu-l, lui Surzilă îi scăpă din gît și din gură înghițitura cu dulcea rădăcină...

Afonului îi era de acum totul total indiferent.

II

ȘI ÎN CĂMARĂ, ȘI AFARĂ

Toate s-au întîmplat ca de obicei. Sau aproape ca de obicei.

După ce a căzut zăpada, au venit gerurile, apoi înghețul, și mai apoi gerurile și înghețurile cele mai asupritoare. Copacii mai slabi de înger și de constituție trozneau puternic din toate balamalele, ca să sperie înghețul general, incredibil, și pe baba Iarna. Dar înghețul nu s-a speriat, ba a devenit și mai aspru și arzător, iar Iarna și-a înmulțit cojoacele și s-a făcut și mai vînătă la față.

Doar Fagul Uriaș și-a respectat rangul, n-a troznit! Avea mai multă minte! Și experiență de viață... Și el a avut dreptate, fiindcă gerurile s-au slăbănogit, iarna a slăbit, ca lovită de lingoare, zăpada a început să se destrame și să curgă fleșcăită la vale... Cipi, în loc de gimnastica de dimineață, începu să înalțe pitici de zăpadă; dar pînă la amiază ei se topeau, mureau...

Surzilă se lungea tot mai des pe pat, sforăind... Și consuma cu tot mai multă poftă din delicioasele provizii ale cămării. Cînd nu dormea, mînca. Și invers.

Să zicem că așa era și normal să se întîmple totul... Numai că Cipi nu mai

era cel de odinioară. Ori se sucea întruna, ori se învîrtea, ori se perpelea, ori stătea ciuci cît era ziulica de lungă și se holba la domnul Clanță-Cotoroanță, cel mai tăcut și liniștit și fără de pereche ins dintre muritori...

Surzilă nu s-a mai putut stăpîni:

— Dacă-mi spui și mie ce ai de văzut la nesimțitul ăla, atunci sînt și eu de acord...

— Ești de acord cu ce?...

— Sînt de acord să-l privim împreună. Amîndoi, vom descoperi mai bine adevărul. Puterea stă în unire.

— Ce anume vrei să privim împreună?

— Clanța.

— Ține-ți clanța! Ce vezi acolo, nu e o clanță. E domnul Clanță-Cotoroanță. E cu totul altceva. Și nici nu mă uit la el.

— Atunci la ce te uiți?...

— La nimic. Mă gîndesc.

— Atunci mai bine sucește-te, răsucește-te, foiește-te, și învîrtește-te. Fiindcă atunci cînd începi să te gîndești, e prăpăd! Niciodată n-a ieșit ceva bun din meditațiile tale...

— De ce-mi spui asemenea năzbîtii, Surzilă?

— Fiindcă acesta este adevărul golgoluț!

— De fiecare dată cînd te apuci să... gîndești, sigur iese o dandana! În cel mai bun caz o aiureală, un pocinog... Nu ziceai și atunci că... meditezi, cînd a vrut Broasca rîioasă să te scuipe?... Iar tu, ca să scapi basma curată, ai întors-o ca la Ploiești, și te-ai prefăcut că ești Muma Pădurii și... binefăcătoriul lumii... După asta, iar te-a lovit gîndirea profundă în frunte și ai organizat corul Cerbilor. Măcar cu asta știu că ai intrat cu oiștea în gard! Păcat că ție nu ți-a plăcut boacăna pe care ai pus-o la cale!

— Surzilă, tu vorbești doar ca să-ți umble gura.

— Cît de gramatical te exprimi, Cipi!

— Asta e o calitate de-a mea, recunoscută și peste hotare, îl aprobă Cipi. Era, într-adevăr, foarte sensibil la Compunere, și foarte scrupulos la Dictare.

— Dacă tu tot n-ai altceva mai bun de făcut și trebuie să te gîndești în fiecare zi la ceva, atunci măcar gîndește-te la ceva cu folos pentru societatea noas-

tră, cum a fost de exemplu meciul dintre Cerbi, pe care l-ai organizat cîndva... Deși eu știi că nu mă dau în vînt după asemenea gen de dandanale... își termină Surzilă motivele de îngrijorare și... întinzîndu-se din toate încheieturile, năvăli direct în preasfințita cămară.

— Fie ce-o fi! — îl urmări Cipi cu privirea.

Și a fost. Din cămară a început să răzbată nehămesirea zgomotoasă a unui plescăit pofticios. «Afine stafidite» — se gîndea Cipi. Apoi, plescăitul a încetat pentru cîteva clipe. «E liniștea dinaintea furtunii!» — dădea aprobator din cap stăpînul casei. Și dintr-o dată s-a auzit un zuruit și o troznitură. Zuruit-troznitură, zuruit-troznitură. «Sparge alune...» După un timp se auziră din nou plescăiturile din ce în ce mai plesnitoare pentru urechi... «Și tot mai mănîncă și tot nu se mai satură — oftă Cipi. Ăsta face curat în cămară!... De nu i s-o apleca!...»

După o vreme, Surzilă își făcu apariția din cămară, satisfăcut. Cipi îl privi drept în ochi. Privirea sa bărbătească l-a încurcat pe Jupîn Cîrtiță, l-a făcut

să se fîstîcească.

— Am aruncat doar o răpede ochire înăuntru, zise Surzilă.

— Zău, și ce-ai văzut? — se interesă Cipi doar așa, ca să pună la încercare sinceritatea prietenului său.

— Păi... pînă la masa de prînz, am zis că e bine să arunc o privire... Am văzut cîteva afine uscate și două trei alune mici, mici, mici, ca niște aluniță...

— Am auzit.

— Ce-ai auzit?

— Că ai văzut. Ți-am auzit privirea pînă aici. Iar din alune, cred că ai văzut, în fugă, cel puțin o duzină.

— Păi... zîmbi sfios Surzilă, n-am apucat să le număr. Dar omul, dacă i-a dat Dumnezeu ochi, privește, nu-i așa?

— Ai fi putut observa și rădăcinile cele dulci, de ele de ce nu te-ai atins cu... privirea?

— M-am gîndit că... poate tu ești mai curios să le vezi... Pentru mine, domnule, sînt cam prea uscate, și prea lemnoase... Nu-mi cad bine la intestine.

Privirea lui Cipi a devenit foarte serioasă, de oțel!

— Așa nu mai merge, Surzilă!

— Și eu zic la fel! — aprobă somnoros musafirul. De cînd îți tot spun, și spun, și spun că în ultimul timp ești copleșit de o mare neliniște.

— Și tu mă neliniștești.

— De ce nu-mi spui verde în față? Că și eu îți neliniștesc neliniștea? îl privi Surzilă vesel. Pentru mine, dacă vrei să afli, drumul vieții e și spre înăuntru, și spre afară! Și Surzilă începu să tragă de pe pat duna cea frumoasă, albă și călduroasă, și s-o tîrîie către cămară.

— Unde duci duna? — îl privi Cipi uimit.

— Înăuntru. Mă mut acolo, arată Surzilă spre cămară. Nimeni nu vreau să se neliniștească din pricina mea. Nici tu, care nu ești un nimeni. Zău, intru în cămară, ca să nu te mai impacientez.

— ...Și ca în trei zile să înfuleci totul!

— Regret, dar după ce voi hali totul, mă voi muta aici din nou. N-o să stau și să chibițez nemîncat într-o cămăruță puchinoasă.

— Iar eu ce-o să mă fac pînă la primăvară, la micul dejun, la prînz, la cină?!...

— Ei, ei, fără panică, bătrîne, îl liniști Afonul. O să-ți dau și ție cîte ceva,

din ce s-o mai găsi...

— Pînă aici! — i se puse Cipi drept în față. Ia aminte că începînd de azi am început numărătoarea inversă a alunelor. Împărțim, raționalizăm. De azi — în cît ne aflăm? — porția zilnică pe cap de cetățean e următoarea: două alune pentru mine, și patru pentru tine, fiindcă tu ești mai pogan, mai... mătăhălos, ha, ha...

— Ha, ha... Patru?! Pentru mine, opt! Fiindcă eu și dorm mai mult, iar cu burta goală, e lucru știut, nu poți dormi liniștit, faci nevroză, constată Surzilă cu obiectivitate absolută.

— Imposibil! Așa ceva nu se poate, pînă la primăvară mai e foarte mult!... se împotrivi Cipi. Și nu uita: dacă tot mănînci și dormi, mănînci și dormi, pîn-la urmă te dor foalele și cazi doborît de gută!

— Bine zici. Înțelept. Ar trebui să faci mai multă mișcare. Că te ramolești.

Cipi tocmai voia să-i răspundă — cînd se auziră niște bătăi în ușă. Cioc! Cioc! Cioc!

— Cine e? întrebă Cipi.

— Primăvara! veni răspunsul de-afară.

— Ei, bravo!... se miră Cipi. A sosit Primăvara, chiar ea a venit? așa? în persoană? Primăvara?!...

— Dacă nu e Iepurele, poți să-mi razi o palmă peste fălci — mormăi Surzilă, gîndindu-se că noul venit e cu siguranță lihnit de foame. Continuă, îngrijorat: Din chestia asta cu Iepurele, iarăși va ieși o dandana.

Surzilă s-a înșelat. A greșit. Nu în privința Iepurelui, ci în privința dandanalei. Cipi deschise larg ușa, pînă la perete.

Iepurele stătea în dreptul ușii ținînd în lăbuțele din față un delicat și proaspăt fir de ghiocel. Alături de el, Purcelul ticălos, care deja devenise șoldan — îi aducea o rădăcină dulce, proaspăt scoasă din pămînt, care le-ar fi ajuns să-i sature cel puțin pe patru zile.

— Trăiască! strigă Afonul, zis Surzilă, zis Jupîn Cîrtiță. Vivat! S-a terminat cu tabla împărțirii alunelor!

— Mulțumesc, zise Cipi emoționat și luă ghiocelul și și-l puse la pălărie. Dar probabil că Iepurele o fi strîns prea tare în labele sale codița fragedă a florii, fiindcă în clipa cînd a ajuns la panglica pălăriei bravului pitic, ghiocelul a început să se veștejească... Și se ofili!

— Să mîncăm și să bem, fraților! Poftiți înăuntru! se bucură Afonul, luînd de la Purcel adusa rădăcină. Desigur, Afonul nu avea nici o vină că nici Iepurele și nici Purcelul ticălos nu încăpeau în scorbură! Și nici n-ar fi putut să încapă în vecii vecilor.

— Știți ceva, drăguților? Bucurați-vă și veseliți-vă voi împreună cu Cipi, afară, în pădure! Iar eu, între timp, mă voi sacrifica pe altarul prieteniei și voi mînca și voi bea și pentru voi.

Cipi nu-l auzea: privea doar la ghiocelul ofilit:

— Ei, așa noroc am eu întotdeauna!

III

CUGETĂRILE AFONULUI

Vremea ghioceilor a trecut, au înflorit viorelele; Pîrîul umflat de topirea zăpezilor s-a retras în matca lui. Fluturii și gîzele au început să zboare pe deasupra apei; Păstrăveștii și-au reluat cu un nou spor de conștiință activitatea de regulare a echilibrului ecologic: îi consumau cu dragoste pe toți cei aflați în plus pe Regula de joc a Naturii.

Cipi știa deja foarte bine că și fără atenta sa îndrumare Familia Păstrăvilor își ia porția din popoarele zburătoare deasupra oglinzii Pîrîului, de aceea s-a așezat ca un observator federal pe Piatra Mare, să privească spectacolul de sărituri din apă în aer oferit de peștii fugaci, iuți, echipați în costume cu bobițe roșii.

Într-o după-amiază l-a însoțit și Afonul în peregrinările sale prin Pădure, pe urmele zăpezilor de altădată. Parcă s-ar fi molipsit și Jupîn Cîrtiță, zis Surzilă, zis Afonul, de neliniștea ce nu voia să-i dea pace bravului pitic. Deși cel fără auz muzical nu s-a molipsit de neliniștea și angoasa lui Cipi! nici vorbă! — el l-a însoțit pe prietenul său de cămară cu un gînd clar: sperînd ca într-un fel să-i descopere cauza neliniștii ce-l bîntuia. N-o fi cumva avitaminoza de primăvară?

Stăteau alături pe Piatra cea Mare și priveau recitalul dat de Păstrăvi în beneficiul echilibrului biologic.

— Voua vă este ușor, oftă Cipi, văzînd zbenguiala fără de griji a peștilor. Totul la ei este instinct.

— Și ce greu îi este insului cinstit, și conștient, adăugă Jupîn Cîrtiță, cu conștiinciozitatea calmă a gînditorului și filosofului ieșit din burta și negura pămîntului.

Cipi îl privi uimit.

— Nu, zău, Surzilă, ce te legi de păstrăvii ăștia nevinovați?

— Eu nu mă leg de ei, răspunse Surzilă. Tu spui că le merge bine și că duc o viață ușoară, ca să nu spun eu ușuratecă...

— Și ce dacă spun ce spun?

— Dacă spui, spui... Dacă unuia îi este ușor, altuia îi este greu, zise cu

șiretenie Afonul. De exemplu, ție nu ți-e ușor.

— Mie?! de ce? Cipi avea o privire bănuitoare: se aștepta să fie din nou jignit...

Dar Surzilă trecu peste propoziția jignitoare, o driblă:

— Bine, fie. Ție nu ți-e greu. Dar mie mi-e greu, eu sînt un tip cinstit. Și de asta le este greu unora, că sînt cinstiți. Asta-i cheia!

— Asta cam așa e, îl aprobă Cipi. Ești prostuț, dar cinstit, pînă aici e corect, dar despre greutățile tale, nu prea sînt la curent cu ele... Te rog, spune-mi de ce ți-e ție greu?

— D-aia, că nu-i sufăr pe năbădăioși, pe fandosiți...

— Ăștia nici mie nu-mi plac. Dar în ultimul timp n-am întîlnit tipi năbădăioși prin împrejurimi.

— Nu te supăra, eu văd zilnic o puzderie de... fandosiți.

În privirile piticului s-a aprins o luminiță a suspiciunii... Dar l-a măsurat în continuare pe Afon cu un aer plin de demnitate.

— În fond pe cine îl credem noi ca reprezentant al acestui regn al năbădăioșilor? Dă-mi un exemplu!

— Eu nu știu pe cine credem noi doi ca reprezentativ... dar eu, personal, personal pe tine te socotesc astfel! Jură-mi pe sufletul tău uriaș: nu e un năbădăios și un fandosit acela care se preface că are un necaz, și cînd colo nu are nimic?!...

Cipi îngălbeni.

— Cînd colo?... Ai curajul să-mi spui în față *cînd colo?* Ascultă-mă bine, Jupîne, pe mine m-au făcut cîndva Jumărilă, jumară, dar năbădăios încă nu m-a făcut nimeni. Iar dacă eu nu-mi găsesc locul, nu trebuie să mă bați la cap tot timpul vorbindu-mi despre neliniștea mea. Despre asta nici nu vreau să mai discut. Să se știe pentru totdeauna: să nu-mi mai spună nimeni... cînd colo! Adică, cînd colo eu nu am motive! Treburile astea mă plictisesc, amestecul ăsta în treburile mele personale mă scoate din papuci!

— Și pe mine, aprobă Surzilă.

— Eu îți întorc spatele chiar în această clipă istorică, și în vecii vecilor să nu mai vorbești cu mine.

— Perfect! Dar nici tu să nu-mi răspunzi vreodată, fiindcă eu nu mă pot abține să-mi țin clanța. Clanța mea nu m-ascultă, e defectă. Dar spatele ți-l întorc! Și ceafa!

Și-au întors spatele unul la altul. Și cefele.

Și nu și-au mai vorbit.

Priveau apa — priveau cerul. Surzilă s-a întristat profund. După ce că n-a reușit să afle ce-l macină pe Cipi, colac peste pupăză! — s-au mai și certat.

Cipi s-a întristat și mai profund — dacă se poate spune astfel. Păi cum de nu?... cînd singurul prieten adevărat te jignește. Parcă nu i-ar fi fost de ajuns că nu-și găsea locul!... și mai era nevoie colac peste pupăză! să-l necăjească și Surzilă. Cerule, cît pot fi eu de nenorocit! oftă Cipi în sinea sa. Dar tocmai în secunda aceea un fîlfîit de aripi se auzi venind din cer. Amîndoi priviră spre zenit. Pasărea zbura în cerc deasupra lor. Părea agitată.

— Salut, Pasăre! o strigă Cipi.

— Așa e bine! Așa e bine! E bine, îi răspunse Pasărea.

Era grăbită, nu părea să aibă timp să explice exact de ce «așa e bine». Zbura în mare viteză spre Fagul Uriaș.

— Iuhu, chiui Cipi. Acolo se întîmplă ceva ce nu s-a mai întîmplat niciodată. Sări de pe Piatră și începu să

alerge în direcția în care dispăruse Pasărea.

— Pot să te însoțesc?! strigă în urma sa Afonul, considerînd că întrebarea aceasta nu avea darul să însemne că se încalcă învoiala dintre ei, să nu-și vorbească... El îl întreba pe Cipi, nu-i vorbea! Supărarea dintre ei rămînea și pe mai departe în picioare. Însă întrebarea face parte din alt capitol al codului manierelor elegante. Repetă: Pot să vin cu tine?

— Cu tine nu discut! spuse Cipi peste umăr, alergînd...

— Atunci merg cu tine, mormăi Jupîn Cîrtiță. Și se gîndi că poate s-a întîmplat ceva cu adevărat nemaipomenit în Luminișul din Pădure... Ceva ce ar putea și să-l împace pe Cipi. Nesilit de nimeni își luă angajamentul în fața sa și a dulcilor rădăcini, și a afinelor, să-și retragă vorbele necugetate: «năbădăios» și «cînd colo».

IV

SCÎNTEIOARA

Cipi ajunse la marginea Luminișului. Se opri să-și tragă sufletul.

Surzilă îl ajunse din urmă, gîfiind.

— Nu fi supărat, Cipi. Gata, de azi nu mai ești năbădăios. Și nici n-ai fost vreodată. Și nu e adevărată nici chestia cu «cînd colo». Și n-o să-ți mai zic nici du-te un pic... mai încolo! Să ne strîngem labele... Hai, bate laba cu mine, c-a mea nu-i de porc.

Cipi îl măsură cu toată atenția din cap pînă-n coadă. Oare vorbește serios? Se părea că — da.

— Bine, fie. Dealtfel, tot nu mi se potrivește mie supărarea. În nici un chip. Mă distruge din punct de vedere moral, și-mi zdruncină sănătatea. Oare Pasărea de ce se bucură atît de mult?

Afonul privi cu multă atenție, gînditor spre pasărea ce țopăia de bucurie pe o creangă a Fagului Uriaș; dar nici el nu era mai deștept... și nicicum mai înțelept decît Cipi (recunoscu, de!) ca să priceapă taina Păsării.

— Cu ăștia nu știi niciodată în ce ape se scaldă, zise el contrariat.

Cipi izbucni din toți bojocii:

— Privește! Acolo!

Parcă vîntul ar fi adus din cer, legănîndu-le pe deasupra Luminișului, milioane de parașute albe. Fructele ierbii... umbreluțe de puf și dantelă, semințele păpădiei... zburau deasupra pămîntului și se opreau lin în Luminiș.

— Văd, zise Surzilă. Se bucură și el pentru darul adus de vînt.

Cipi, ca de obicei, alegea umbreluțele cele mai mari: și după ce le culegea semințele și le semăna, agățat de două sau trei umbreluțe, făcea exerciții de parașutism. Ateriza la punct fix. Surzilă își zise: «Acum Cipi o bună bucată de timp se va distra cu parașutele albe, de păpădie. N-o să se tot foiască și n-o să mai ofteze fără rost! Privea umbreluțele plutitoare prin aer: deodată auzi o voce cristalină, plăcută, dar total necunoscută:

— Hai, zău... să mai zburăm... hai, te rog, încă!...

Afonul se uită în jur plin de mirare.

Și Cipi privea în toate părțile, clipea uimit...

— Măi Surzilă, ai auzit și tu ceva?... Nu am halucinații? Nu visez cumva?

— Cu siguranță că visezi, doar îți stă în fire, dar de data asta am auzit și eu ceva. Și eu nu visez, niciodată, și n-am halucinații. Eu sînt un ins realist.

Dar în jurul lor nu era nimeni. Nimeni, nicăieri.

— Dacă nu mă duci mai departe, atunci du-mă acasă... nu mă lăsa aici! Mă supăr pe tine!

Vocea vioaie venea din Cer. «Vocea vioaie vine vizibil din văzduh», își zise Surzilă, care nu era, doamne ferește! un ins mistic.

Au privit amîndoi spre cer.

Sus, aproape deasupra capetelor lor, ținîndu-se de-o umbreluță, *ceva* se tot bîțiia și cobora lin. Era și albastru, era și roșu. Țipa ca din gură de șarpe:

— Dacă mă lași jos, pe pămînt, mă supăr pe tine, pe vecie!

Dar umbreluța cobora, tot cobora... ca o fermecată farfurie zburătoare. Aterizâ lin, exact pe minunata Ciupercă Otrăvitoare de lîngă Fagul Uriaș.

— Vai, ce tare m-am lovit! auziră cei doi buni prieteni. În clipa următoare, umbreluța de păpădie (exact ca o mașină zburătoare) se înălță ușor în văzduh, fără să mai atîrne de ea *Ceva* ce se mișca mereu și era și Roșu și Albastru.

Cipi și Surzilă alergară spre Ciuperca Otrăvitoare. Se opriră uluiți.

Pe Ciuperca Otrăvitoare stătea o încîntătoare fecioară. Era cam cît Cipi de înaltă, poate totuși ceva mai scundă... dar mult mai grațioasă, suplă. Fustița, albastră, îi era făcută din petale de cicoare, iar pieptărașul, roșu, îi era croit din petale de mac.

Tot se mai certa cu cineva, cu cineva, desigur, invizibil...

— Să nu te mai văd! Nu te mai iubesc! Se tînguia, ascunzîndu-și fața în palmele-i mici și delicate. Începu să plîngă în hohote: trupul i se cutremura ca aprins de friguri.

Cipi o privea vrăjit. Era cumva Extraterestră?!

Afonul clipea întruna uimit. El reuși primul, totuși, să se dezmeticească. Deschise gura și silabisi:

— Oa-re de ce plîn-ge?

— Cipi îi răspunse cu o întrebare:

— Și pe ci-ne e su-pă-ra-tă?

Surzilă era convins pînă în măduva oaselor sale de cîrtiță de ce spune; deci, zise:

— Cu siguranță... e supărată pe mine!

— Pe tine?! Deci o cunoști?! nu conteni Cipi să se mire.

— Eu? Nu. N-am văzut-o niciodată în îndelungata și tumultuoasa mea viață. Dar m-am obișnuit ca aici, de cînd sînt cu tine, eu să fiu veșnicul vinovat, veșnicul țap... izbăvitor! Dacă mănînc, e rău, iar uneori e rău chiar dacă dorm. E rău dacă vorbesc, și e foarte bine dacă tac — dar asta nu-s în stare s-o fac. Clanță gurii mele pot eu pune, frunză verde de alune? Da, țap ispășitor, douăzeci și cinci de ore din douăzeci și patru. N-a trebuit să-mi cer scuze de la Iepure, fiindcă el era plin de pureci?! Pariez că și persoana asta minusculă o să mă certe pe mine — fiindcă ea s-a așezat pe o ciupercă nebună.

— Nu e o ciupercă nebună, ci o Ciupercă Otrăvitoare. Doar consumarea ei este strict interzisă, însă de stat pe ea e chiar foarte indicat, e comod — au răbufnit din gura piticului marile sale sfaturi didactice, rod al neasemuitelor sale înclinații pedagogice.

Fecioara cu pieptar din flori roșii de mac, ce stătea comodă pe Ciupercă și plîngea, fără să vrea auzi toată discuția... Îi privi printre degete (plîngea cu palmele puse pe ochi) pe Cipi și pe Afon...

Și dintr-o dată îi pieri tot necazul.

— Ca să vezi! strigă. Credeam că sînt singură! Era gata-gata să mă întristez.

— Mare noroc că n-ați început să vă întristați, domnișoară, îi răspunse Afonul într-un fel neobișnuit de curtenitor pentru el, atît de neobișnuit, încît îl surprinse și pe Cipi. Poate Surzilă se bucura că nu i s-au împlinit temerile: și că nu pe el era supărată, sau avea să se supere micuța zînă adusă de vînt.

— Să sărbătorim ... evenimentul ... Adică, vru el să spună, da, era cazul ... pentru bucuria întîlnirii, să halească ceva împreună! Cipi îl zmuci însă de blană, să tacă.

— Ca să zic așa, începu Cipi să vorbească foarte grav, ca să i-o ia înainte lui Surzilă, e cazul să ne prezentăm. Eu sînt Cipi, locuiesc aici în Fagul Uriaș; iar acesta de lîngă mine, ca să zic așa, este Jupîn Cîrtiță, zis Afonul, zis Surzilă, care de asemenea locuiește aici.

— Iar eu sînt Scînteioara și logodnicul meu m-a adus pînă aici, spuse fetița cu rochie din petale de cicoare. Dar ne-am certat, și m-a lăsat aici. Nu m-a sedus! desigur, dar m-a abandonat. Să fim prieteni. Să ne spunem servus. Servus, Cipi, servus, Afonule!

— Servus, sărut mîinile, se înclină ca un cavaler de ghindă piticul. Surzilă, nevrînd să rămînă mai prejos, se înclină și el, tot ca un cavaler.

— Casăzicașa — mormăi Afonul, simțind că aceasta este expresia cea mai elegantă și elocventă pe care a auzit-o de la prietenul său, ca să zic așa... zise, dar neputîndu-și stăpîni curiozitatea, întrebă:

— Înainte... în aer, cu logodnicul tău... *ați* avut un schimb reciproc de idei și de opinii?

— Evident. I-am spus că m-am supărat pe el.

Cipi dădu din cap nemulțumit. Ce-și bagă botul Surzilă în problemele personale ale drăgălașului musafir căzut din cer? Surzilă înțelese greșit semnul prietenului său: crezu că nu s-a exprimat destul de delicat. Încercă s-o dreagă:

— Și... casăzicașa... pe unde-și petrece existența stimabilul tip? Fiindcă noi nu l-am văzut și... casăzicașa...

Nu l-am zărit fiindcă nu ne-am uitat într-acolo...

— ... Las-o baltă, Afonule, răbufni Cipi ieșindu-și din pepeni. Auzindu-i, Scînteioara începu să rîdă plină de voie-bună. Avea un rîs atît de cristalin și drăgălaș, molipsitor... încît s-au oprit din zumzăitul zborului lor pînă și Albinele sălbatice! Afonul oftă adînc, fără să-și dea seama...

— Vă mai rog... puțin...

— Ce, Surzilă?

— El ar dori, și recunosc că mi-ar face și mie plăcere... interveni Cipi, dacă ne-ai mai rîde puțin! Știi să rîzi atît de frumos! Ca în povești!

Scînteioara nu numai că începu să rîdă de bucurie, dar bătu și din palme, voioasă foc!

— Cît de drăguți sînteți voi, băieți! Haideți, ajutați-mă să cobor de pe ciuperca asta monumentală, mi s-a făcut sete. Aveți pe-acasă niște rouă pusă la rece?

— Desigur, găsesc imediat, e o nimica toată, se precipită Cipi. Apoi, împreună cu Jupîn Cîrtiță, cîrtitorul și necîrtitorul său prieten, o ajutară pe Scînteioara să coboare de pe ciupercă.

— Poftește, ocupă, te rog, loc aici, pe mușchiul acesta verde, mă întorc

îndată, zise Cipi și plecă pe sub tufe, să adune rouă proaspătă într-un păhărel din petale liliachii. Surzilă se așeză lîngă Scînteioara. Plăpînda făptură de-abea acum își dădu seama ce statură de uriaș are noul ei prieten.

Dar Afonul înțelese alandala privirea Scînteioarei; zise:

— Nu te teme, casăzicașa... nu am pureci.

V

APA DE VARĂ

Ziua cădea spre seară, dar musafirul căzut din cer nu dădea nici un semn că ar vrea să plece acasă; dealtfel în Luminiș încă nu înfloriseră florile de păpădie! Iar Scînteioarei nu-i prea plăcea să meargă prea mult pe jos. Sau nu era obișnuită. Așa că imediat acceptă invitația lui Cipi de a se muta în scorbura unde locuia el. Se și instală în apartament, repede, iar gazda, Cipi, împreună cu prietenul său își așternură un culcuș în aer liber, sub frunzele Brusturelui cel Înalt.

Cipi se trezi în zori de zi, plin de preocupări.

— Scoală, Afonule, își îndemnă prietenul, azi avem o agendă deosebit de încărcată.

— Tu ai întotdeauna o agendă deosebit de... mormăi indignat Surzilă.

— Avem un oaspete, îl făcu atent Cipi.

— Se prea poate, dar și eu sînt oaspete, și vreau să stau în ospeție și să fiu ospătat după legile ospeției! afirmă Surzilă foarte hotărît.

— Astfel de prieten îmi ești tu? Nu vrei să-mi ajuți un pic?...

— Un pic da, dar mult, nu.

— E O.K.! Te rog atunci să te îngrijești să avem rouă pentru toată ziua! Acuma, în zori, e mai ușor de adunat, e mai multă, mă auzi? Ieri după-amiază de-abea am strîns de sub tufe cîteva picături! de-abea am umplut păhărelul din petale liliachii. Acum poți aduna chiar și o găleată, să aibă Scînteioara cîtă rouă vrea! Eu mă îngrijesc pînă atunci de fragi, și aduc și nițică miere

de la Albinele sălbatice. ...Scoală-te, auzi?!

Surzilă își dădu seama că nu mai are nici o scăpare. Cine gîndește, energie economisește, se gîndi și repede se mișcă în pat, energie economisind bogat.

— Auzi? îl mai întrebă Cipi.

— Aud. Lasă roua în seama mea, zise prefăcîndu-se că se scoală în grabă. Dar cum ieși Cipi de sub Frunza de Brusture, se culcă la loc. Rouă?! mormăi. Doar nu-s bolund! După cîte știu n-am mîncat ciuperci bolunzele!

În drumul său, Cipi o salută pe Pasăre, care și ea se trezise devreme.

— Dragă Pasăre, pentru dimineața de azi cîntă-ne ceva foarte pe sprinceană, dacă se poate... Știi... avem un oaspete.

— Așa e bine, așa e bine... zise binevoitoare Pasărea.

— Și anunță-l pe Iepure să-și calce bine urechile! Să nu mă facă de rușine!

— Așa e bine! mai spuse Pasărea și zbură spre Iepure, să-i transmită mesajul piticului. De-abia după aceea va începe ea concertul de dimineață, să n-o trezească prea devreme pe micuța musafiră.

Cipi o privi mulțumit: Ce bine e să ai prieteni gata oricînd să-ți vină în ajutor!

Și nici nu observă că nu mai este neliniștit. Marea sa neliniște parcă o luase apa. Zburase odată cu noaptea.

Între timp se trezi și Scînteioara. Ieși din scorbura lui Cipi, își potrivi pieptărașul din petale de mac și-și netezi fusta din petale de cicoare.

— Bună dimineața, băieți! Vocea ei melodioasă ca un clopoțel se auzi pînă la Frunza de Brusture; dar de acolo, drept răspuns, nu veni decît sforăitul cinstit și temeinic al lui Surzilă.

Se apropie tiptil și ridică Frunza de Brusture.

— Bună dimineața, Surzilă!

Jupîn Cîrtiță se sperie. Mai întîi o privi năuc pe Scînteioara, apoi își aminti de ceva și sări în sus îngrozit.

— Oh! Vai! Roua! țipă și o întinse spre scorbura lui Cipi. Luă de acolo o găleată din coajă de brad și se făcu nevăzut.

— Oare ce l-o fi apucat? se miră Scînteioara. Dar nu avu prea mult răgaz să se mire: de pe creanga de la

poalele Fagului Bătrîn se auzi concertul de dimineață, în re major, al Păsării, care, de ce să nu recunoaștem, era deosebit de bogat în triluri și amintea de componenta sa literară și de Jupîn Cîrtiță, zis Afonul, zis Surzilă: Așa e bine! Așa e bine! dixit noi prin ciripit

S-a trezit azi și Surzilă
Scînteioara l-a privit
Unde oare a fugit, așa fără de milă?
Afonilă?

— Bună dimineața, Păsărico! o salută Scînteioara pe cîntăreața nechcală. Îți mulțumesc că m-ai delectat cu cîntecul tău, dar îmi pare rău că l-am trezit din somn pe sărmanul Surzilă!

— Așa e bine! Așa e bine! se bucură Pasărea ciripcirind, ciripicirind.

— Pe Cipi nu l-ai văzut?

— Imediat! Vine imediat! răspunse Pasărea. A și venit: dar nu Cipi, ci Surzilă. Venea călcînd iarba cu mare atenție: aducea găleata din coajă de brad plină cu boabe de rouă.

— Ți-am adus, casăzicașa... Bea... dacă vi s-a făcut sete. Dacă golești găleata, mai aduc una...

— Ei, se miră Scînteioara, ce repede ai adunat o găleată întreagă de rouă!?

Afonul răspunse puțin încurcat:

— Cînd eram copil... Casăzicașa... mă fugăreau în jurul stejarului, dacă nu

strîngeam destul de repede roua.

Scînteioara gustă roua cu o petală de floare.

— E bună, zise după ce sorbi prima înghițitură. Parcă e mai bună decît cea de ieri. De unde ai adunat-o?

— Pe asta?... Roua?... Sigur că... de pe frunzele de alun. Ele strîng mai multă rouă. E rouă de alun...

— Aha! așa mai înțeleg și eu, zise Scînteioara.

— Așa e bine! Așa e bine! ciripi Pasărea.

Scînteioara tocmai vru s-o întrebe: ce vrea să spună. Dar chiar atunci îl zări și ea pe Cipi, care se apropia dinspre Bradul cel Bătrîn. Venea gemînd, atît era de încărcat. Ducea în spinare o desagă din frunză de măcriș.

— Bună dimineața, dragă Scînteioară! zise și scoase din desagă frăguțe botezate în miere. Pentru micul dejun.

— Ești drăguț, Cipi, bună dimineața. Dar mai întîi de toate m-aș cam spăla. Voi unde țineți apa de vară?

Cipi îl privi descumpănit și neajutorat pe Surzilă.

— Asta-i acum! — mormăi Afonul. Apă de vară!

— Apa... de cum ai spus? întrebă Cipi.

— Păi, apa de vară. Voi nu obișnuiți să vă spălați?

— Ba da, obișnuim, cum să nu, obiș-

nuim chiar mult de tot! interveni Surzilă, ca să nu răspundă Cipi. Numai că mie doctorul Bufniță mi-a interzis categoric spălatul. Din punct de vedere al sănătății, nu-mi compete. Deși aș vrea... eu mă dau în vînt după apă... și dușuri...

— Ție doctorul Ciuhurez-Bufniță ți-a interzis preamultmîncatul, supraalimentarea, nu spălatul, nu spălarea... îi reaminti Cipi.

Surzilă nu se simți jignit.

— În mare, e același lucru, răspunse Afonul. Dar Scînteioara nu se arătă curioasă să afle în detalii profunzimea acestei meditații filosofice.

— Deci unde e apa de vară? îi întrebă.

— Ahaa!... apa de vară! îi reveni Afonului voia-bună, văzînd că nu-l mai înghesuie cu spălatul și cu igiena corporală, cu periuța de dinți... Apa de vară se află în Izvorul de vară, acolo o ținem, conservată, depozitată; acolo se spală și Cipi, în fiecare dimineață. Poteca asta, arătă el o cărăruie aproape invizibilă, duce exact acolo!

Scînteioara plecă spre Izvor. În drum a rupt cîteva petale de margarete, să aibă prosop curat...

— De ce este Izvorul acesta Izvorul de vară? îl întrebă Cipi pe Afon. Doar și iarna e tot acolo, în același loc.

— Păi, fratele meu, iarna el e Izvor de iarnă, iar vara e de vară. Și așa nu e important, ce e cu adevărat adevărat, ci ceea ce spuneam că este. Asta e și cu concepția ta bagsamă... Nu este ceva, ci cum îi spunem. Scînteioara vrea apă de Vară, să fie și Izvorul de vară! Nu?

— Ce ciudat vorbești, Surzilă. O să mă mai gîndesc la acest concept... Dealtfel, te-am rugat să aduni niște rouă, pentru Scînteioara, ai adus-o?

— Privește! arătă Surzilă spre găleata plină.

Cipi o privi; apoi se uită plin de mulțumire la prietenul său. Zise:

— Totuși, ești un tip cinstit.

VI

LOGODNICUL

Scînteioara se înapoie de la Izvor dîrdîind, dar bine dispusă.

— Auzi, Surzilă, spuse, Izvorul ăla poate că este de vară, dar în el nu are şi apă de vară. Mai degrabă aş zice că e depozitată în el apă de iarnă. De n-aş fi alergat ca la probele de sprint de la Izvor pînă aici, ar trebui acuma să strănut mereu... hapciu!

— Surzilă, am impresia că oareceva nu e în regulă, dădu piticul nemulţumit din cap. Se pare că zadarnic numeşti apa de vară apă de vară, dacă nu e de vară. Te-ai fi putut gîndi puţin înainte de a...

Afonul vru să-i răspundă, dar pe Scînteioara n-o interesă contradictoria lor dispută de idei.

— Spuneţi-mi, nu m-a căutat nimeni?

Cipi puse vajnice frîne supărării împotriva Afonului.

— Încă n-am avut bucuria să observ pe cineva, răspunse Cipi.

— Încă nu, dar imediat va fi da, se va observa, continuă Surzilă, încîntat. Îi văd urechile.

— Urechile? se miră Scînteioara şi îşi întinse distinsul gît înspre partea spre care arăta Surzilă. Dar în zadar, nu văzu nimic.

— Probabil este Iepurele, care ne va aduce pentru micul dejun nişte morcovi proaspeţi.

— Adevărat? se bucură Scînteioara. E foarte drăguţ Iepurele, dar eu nu ţineam ca domnia sa să-mi apară în vizor...

— Foarte bine ai făcut, zise Surzilă, fiindcă Iepurelui ăsta nu-i place să fie luat în vizor. Imediat o ia la fugă iepureşte...

În schimb, Cipi vru să se facă lumină în toată afacerea aceasta... complicată. Zise:

— Atunci pe cine ai... vizat, Scînteioaro? Cine ar trebui să te caute?

Scînteioara se îmbujoră.

— Mă gîndeam că va veni după mine... Să mă ducă acasă, dincolo de munte. El.

— Ăsta... ăla? întrebă Afonul, acela

care te-a uitat aici, la noi?

— Logodnicul tău? vru Cipi să precizeze mai exact situația.

— Da, el, clipi sfioasă Scînteioara. Logodnicul meu. Mă gîndeam că l-au cuprins părerile de rău și că va veni aici să-mi ceară iertare. Iar eu l-aș fi iertat, fiindcă m-a adus aici, într-o societate atît de simpatică! Vă cunoașteți, nu?

— Încă n-am avut plăcerea... remarcă Cipi și parcă nici nu-i păru rău că n-a avut încă plăcerea să-l cunoască pe logodnicul Scînteioarei.

— ...și sperăm să nici n-o avem, îi

întregi Surzilă gîndul piticului, faptă pentru care de data aceasta Cipi se bosumflă și se întinse să-l tragă de blană, dar îl mîngîie recunoscător.

— Păcat, zău! O, l-ați îndrăgi și voi, imediat, e atît de simpatic!...

— Bănuiesc, zise Surzilă, însă nu cred că ar putea fi atît de simpatic ca Iepurele, care, iată-l! a și sosit cu morcovii pentru micul dejun. Bine-ai venit, chiar ne pregăteam de masă.

— Oh, vai ce mare ești! Mai mare decît Surzilă! bătu Scînteioara din palmele ei delicate.

— Mărimea nu e totul, explică Cipi. Și dacă te interesează, Scînteioară, și tu ești mare; și aici totul este mare și toți sînt mari cît niște uriași.

— Eu?! se miră bălăioara. Eu aș fi mare?! Dar eu nici nu vreau să fiu mare! Mie îmi place așa cum sînt!

— Dacă îi place așa, așa și este, mormăi jenat Afonul. Păi, nu? Tu ești un tip ciudat, Cipi! Dacă eu zic că e Izvor de vară, tu spui că e o minciună, iar dacă tu zici că aici e totul *uriaș*, atunci cum e?...

— Da, așa este, îl asigură plin de

demnitate Cipi, și ca să nu-și trădeze secretul, adăugă: dacă tu spui *de vară*, atunci Scînteioara... răcește, dar dacă eu spun *e uriaș*, nimeni nu va păți nimic...

S-au așezat cu toții să dejuneze.

Iepurele și Surzilă au preferat morcovii proaspeți. Cipi și Scînteioara — fragi cu miere. Erau către sfîrșitul mesei, cînd s-a auzit o gălăgie grozavă ve-

— Nu, desigur... nu... se bîlbîi Iepurele. Afonul nu mai continuă discuția. Era flămînd.

— Cine lipsește? privi Cipi împrejur.

În clipa aceea sosi Pasărea, care răspunse prompt:

— Nimeni!

nind dinspre tufe.

— Vai! se înspăimîntă Scînteioara, ce se-ntîmplă! Acuma ce va fi?!...

— Acuma vor fi niște rădăcini foarte dulci, zise liniștit Surzilă. Și, spre marea mirare a Scînteioarei, nici Cipi nu era speriat! Ba chiar făcea semne priete-

nești către acel Ceva Uriaș care se apropia, și care era atît de mare, încît ar fi putut să-i strivească pe toți sau să-i înghită dintr-o dată!

— Era să întîrzii, Mistrețule! îl salută Cipi pe șoldan. Avem musafiri.

— Iartă-mă, Cipi, groh... groh... salută Purcelul Mistreț și le oferi cu bucurie rădăcinile dulci, proaspăt scurmate. Apoi se înclină spre Scînteioara: Sărut mînușițele. Poftă bună.

— Îți mulțumim, dragă Purcelule, îi zîmbi emoționată Scînteioara.

Se vede că nu se temea chiar atît de mult de monstrul uriaș.

— Mulțumim, mulțumim, cîntă Pasărea, zburînd pe spinarea Purcelului. Va fi și astăzi? Va fi și astăzi?

— Păi chiar de-asta am venit, groh... Iepure, ești pregătit?

— Îm — imediat, răspunse Iepurele. Doar — doar o rădăcină dulce...

— Ce va fi? Zău, spuneți-mi ce va fi aici? se arătă curioasă Scînteioara.

— Un concurs de fugă... Proba de cros, îi explică Cipi, concis. Pasărea își luă locul pe o creangă, să dea startul concurenților. L-a așteptat pe Iepure să-și înghită ultimul dumicat, și și-a ridicat aripa dreaptă:

— Unu... doi... haaapciu!

Iepurele și Purcelul țîșniră ca din pușcă.

— Nici pe ăștia nu-i mai vedem pînă la amiază, le făcu semn de drum bun Surzilă. În schimb, Scînteioara rămase mulțumită.

— De aici, de jos, nu văd nimic!

— Cei curioși îmbătrînesc repede, o măguli Afonul, după obiceiul său; așa

că Cipi simți că trebuie din nou să dreagă busuiocul:

— Nici eu nu-i văd, nu te necăji; la amiază vom cunoaște învingătorul. Dar mai bine povestește-ne despre logodnicul tău! Nu că ar fi fost el un ins deosebit de curios, dar ar fi vrut să afle cine e... logodnicul ăsta! Doar Scînteioara s-a certat cu el sub ochii lor, și ei tot nu l-au zărit!

— Dacă vreți, vă povestesc...

— Vrea... mormăi Surzilă, și ațipi cît ai zice peșteș.

— Uite-l, Cipi, a și adormit! se simți Scînteioara jignită.

— Așa-i, după fiecare mîncare îl toropește somnul, îi explică Cipi. Lasă-l în plata domnului, povestește, eu sînt atent!

— Păi, logodnicul meu... e foarte simpatic... și ușor ca un fluture, și puternic. Eu mă prind de umbreluța de păpădie, el mă cuprinde de după mijloc, și mă ridică, mă ridică tot mai sus. E minunat.

Că e și fluture?!... că e și puternic?! era prea mult pentru Cipi!

— De fapt, cine e logodnicul tău?

Scînteioara îl privi mirată.

— Păi nu știi?! Cine altul... decît Vîntul!?

Și Surzilă se trezi din somn, auzind prin somn o asemenea...

— Vîntul? întrebă. Ăsta e logodnicul tău! Vîntul?!

— Da, afirmă Scînteioara. Ce e așa de mirare!?...

Cipi sughiță puternic, repetat. Afonul se ridică și se duse în scorbura piticului. Acolo se va odihni în liniște, acolo nimeni nu spune basme de-astea.

— Lilioara, Scînteioara e mai năbădăioasă chiar decît Cipi! mormăi el de unul singur. Sacul și petecul, mai adăugă, dar nu se știe cine credea el că este sacul, și cine este petecul.

VII

DESPĂRȚIREA

— Te admir, Cipi, reluă conversația Scînteioara. Te admir pentru curajul tău.

— Nu zic... se înălță el nițel pe vîrfurile picioarelor, nu mă speriu chiar de umbra mea, dar trebuie să mărturisesc că nu am nimic ieșit din comun... Nu sînt un erou.

— Vai, dar cum nu?! Te-ai împrietenit cu asemenea animale uriașe, ca Iepurele, sau îngrozitoare... ca Mistre-

țul! Și cum, cum le-ai îmblînzit! că-ți mănîncă din palmă!

— Problema Iepurelui nu e îmblînzirea lui, ci să-l faci să n-o ia la goană, de teamă, în orice clipă! Iar celălalt, nici nu e un Mistreț, competitiv, e doar un Purcel de Mistreț, care a mai crescut nițel astă-iarnă.

— Dar cît de mult a crescut! Să știi încă ceva: eu m-aș teme și de Surzilă, dacă n-ai fi și tu de față!

— De el te poți într-adevăr teme, se gîndi Cipi profund. Spune uneori niște chestii că-ți vine să te urci în copac...

— Totuși, e drăguț. Toți sînteți simpatici. Mă voi gîndi cu drag la voi. Mai ales la tine, Cipi. Te voi păstra în amintire.

Lui Cipi i se încălzirăurechile. Bănuia el că vor fi mulți cei care vor vorbi frumos despre el, dacă el... hoho! va da ortul popii!...

— Mulțumesc, dar încă mai trăiesc — gemu înspăimîntat că această zînă cu voce cristalină o să înceapă chiar să-l bocească.

— Am greșit, te rog să mă ierți... sări înspăimîntată Scînteioara. Eu credeam că e ora să apară El... Îi simt adierea pe obraji... Ziceam că va sosi să mă ducă în zbor acasă. Îți mulțumesc pentru ospitalitate. Să caut o umbreluță.

Da, dar Păpădia nu înflorise în Luminiș. Cipi știa totuși un loc în partea de miazăzi a dealului, unde ar putea... Dar parcă nu avea chef să caute... Cu cîtă plăcere ar mai asculta el măcar cîteva

zile vocea cristalină a Scînteioarei! Ce să se grăbească acasă! Ea a sosit în zori de ziuă, liorel de ziuă, lioară, Scînteioară... Urmărea bănuitor dacă frunzele se clatină, mișcate de vînt. Apăruse doar surioara Vîntului, Adierea, care de-abea putea să atingă frunzele copacilor.

— Du-te, Adiere! îi șopti Cipi, să nu-l audă Scînteioara. Spune-i fratelui tău să-și vadă de treburi liniștit. Noi avem o grijă deosebită de logodnica lui. Mă auzi, dulce Adiere? Îi spui?

O floare de margaretă își înclină capul în semn de răspuns: da, Adierea pricepuse!

— Cipi! Vai, unde ești, Cipi?!

Vocea Scînteioarei răsuna speriată. Cipi alergă spre ea.

— Doar nu te-ai întîlnit cu Rădașca? se grăbi piticul s-o încurajeze. Ai grijă, e binevoitoare, dar e necioplită. Are o strîngere de mînă dîrză, puternică!

— Ce gîză, ce Rădașcă! se tîngui Scînteioara. Nu-mi găsesc o umbreluță! Oh, vai, nu am umbreluță... Și Vîntul nu mă poate cuprinde de mijloc, nu mă poate ridica spre cer, și va fi teribil de supărat. O să răstoarne pădurea, o să smulgă copacii din rădăcini și o să vină și nenea Uraganul să-l ajute...

— Care nenea Uraganul? Raglanul?! Macferlanul? Paltonul? se interesă Cipi mirat.

— Da' de unde! Uraganul, Furtuna. Oh, ce nenorocită sînt!

Și Scînteioara plîngea ca o ploaie de vară.

Lui Cipi i se făcu milă de ea.

— Nu plînge, Scînteioaro! Eu nu mă tem nici de logodnicul tău, nici de Furtunilă ăla cu nume de raglan și de aceea... O fi ce-o fi, eu îți aduc umbreluțe de păpădie! Așteaptă-mă aici.

Lacrimile Scînteioarei se stinseră într-o clipă.

— Ce bun ești tu, Cipi! Îmi vine să te sărut!

Cipi nu știa însă cum să fugă mai repede...

Nici nu s-a oprit pînă la dealul din partea de miazăzi a Luminișului. După cum bănuia, a găsit niște păpădii cu umbreluțele deschise, minunat de albe... A cules cîteva și a alergat înapoi, la Scînteioara...

— Am... și adus, gîfii. Nu mai plîngi? Îi trecu prin minte ce s-ar putea întîmpla dacă Scînteioara în marea ei bucurie l-ar săruta? Închise ochii, așteptînd... dar Scînteioara era ocupată cu umbreluțele de păpădie, le încerca să vadă care dintre ele e mai grațioasă... În sfîrșit, reuși să-și aleagă una; pe celelalte le lăsă în vînt, adică le încredință Adierei...

— Așa o să zbor și eu în curînd, zise și privi umbreluțele ce pluteau în văzduh.

— Păi, atunci... fii fericită!

— Mulțumesc, Cipi. Dar aș fi și mai fericită dacă ai veni și tu cu mine. Mi-ar părea rău să nu te mai văd niciodată. Știi, tu... ești atît de altfel...

— Să merg? Cu tine? se lumină obrazul piticului.

— Sigur! Am zbura împreună! Și ar fi atît de bine! Pe la noi totul este atît de frumos! Ne spălăm în apă de vară, frăguțele se coc mai repede, fiindcă sîntem pe partea de miazăzi a lumii, da...

— Fragii și frăguțele... dau în pîrg mai repede?! se miră Cipi.

— Chiar și zmeura! Toate! Ei, vii?

Cipi își roti privirile împrejur. Să meargă? Să nu meargă? Aceasta-i întrebarea!

— Pe la voi... este așa ceva? și arătă lumea pădurii din jurul său.

— Și încă cum! Sînt copaci și mai mari, și mai frumoși, și fluturi minunați!

— E și fag?

— Cît poftești!

— Și brad?

— Și.

— Brazi bătrîni, cu scoarța julită?

— Da' de unde! Tineri, brazi tineri și sănătoși! se laudă ea.

— Atunci unde locuiesc Albinele sălbatice?

— Nici nu știu... bănuiesc că nici nu sînt.

Cipi rămase pe gînduri. Dacă nu sînt Albine sălbatice, atunci pe cine o să îndrume în fiecare dimineață la muncă, zicînd: «bună dimineața, neamurilor?» Și cum să călătorească amîndoi cu o umbreluță, atît de departe?!

— Nu ne-ar ține umbreluța pe amîndoi, privi Cipi cu atenție vehicolul de zbor al Scînteioarei. Și eu... eu ce aș face acolo? Și ce s-ar alege aici de Pasăre, de Iepure și de nenorocitul ăsta de Surzilă — somnorilă? Și dacă l-aș lăsa de capul lui, oare Purcelul Mistreț n-ar abandona drumul dreptății și al cinstei, tocmai acum în perioada sa de pubertate? E nevoie de mine, aici. Nu pot pleca. Nu pot părăsi Pădurea.

— Ce păcat. Logodnicul meu te-ar transporta și pe tine prin cer cu plăcere.

Asta n-ar fi trebuit s-o spună Scînteioara în vecii vecilor. Inima piticului se făcu de piatră, împietri.

— Pe mine să nu mă transporte logodnicul tău nicăieri! Nici prin cer și nici la dracu în praznic!

— Ești supărat pe el? îl privi cu tris-

tețe ființa lilioară.

Cipi ridică din umeri.

— Nici măcar nu-s supărat. Dar e mai bine să ne luăm rămas bun, fiindcă despărțirile sînt emoționante... E mai bine să ne depășim momentul critic, pînă nu vine invizibilul acela, logodnicul tău.

— Păi, atunci, toate cele bune, Cipi!

Scînteioara se apropie de el, se ridică pe vîrfuri și-l cuprinse de după gît: și-l sărută prelung și dulce. Și foarte zgomotos. Dar doar pe obraz. Bietul Cipi fu atît de uimit de această despărțire. Doamne, în viața lui nu se mai despărțise de nimeni, încît mai-mai... să creadă că el este cel care pleacă!...

— Atunci, plec, spuse.

Și porni spre Fagul Uriaș. Nici nu vedea, nici nu auzea, așa că răsturnă găleata cu rouă. Însă nu privi înapoi, intră în scorbură, buimăcit.

Sforăitul sănătos al prietenului său îl mai aduse puțin la realitate.

Simțea cum nu mai are aer, cum i se pune un nod în gît. Dar nu din cauza Scînteioarei. Da' de unde! Doar așa... de chichi...

— Frunză verde cucuruz
Fruntea sus, măi frate,
fruntea sus
Burta suptă
Marș la luptă!

se încurajă singur, și chiar reuși un lucru extraordinar: nici o picătură de lacrimă nu-i căzu din ochi! E drept, îi rămase printre gene.

Afară se auzi Vîntul.

VIII

SEDUCĂTORUL

Afonul era dus departe, în lumea viselor, unde, se pare, era pe post de gor-

nist: și așa-și slujea obștea, fiindcă sforăia cumplit. Atît de zgomotos trăgea la trombon, încît Cipi nici nu auzea prea bine Vîntul care se certa pe afară... Deși Vîntul se pare că sufla mai puternic decît de obicei...

Da, de bucurie, Vîntul vuiește, se tăvălește, se dă peste cap, face gălăgie, se gîndi Cipi. Între timp, parcă auzi și vocea Scînteioarei! Dar de cîte ori voia să fie mai atent, Surzilă sforăia mai puternic decît sufla Vîntul și încurca totul.

De cîte ori își dădea seama că nimic nu e veșnic, de fiecare dată Cipi era mulțumit. Acum însă îl cuprinse nemulțumirea și neliniștea cînd Vîntul încetă să bată. Lumea de afară se liniști, crengile se opriră din legănat, frunzele nu mai foșniră agitate: lumea Pădurii se odihnea.

Doamne, mai devreme sau mai tîrziu și Afonul va înceta să mai sforăie! se gîndi cu tristețe piticul. Și dacă nici Surzilă nu va mai sforăi, se va face o liniște desăvîrșită, și liniștea asta o să-l doară. Dacă măcar ar cînta Pasărea! Dar așa ceva era fără nici o speranță...

timpul concertului de dimineață trecuse. Cine știe pe unde mai zbura cîntăreața nechează!

Dar Pasărea chiar că nu zbura, stătea pe o creangă a Fagului Uriaș și privea bucuroasă spre Luminiș. Nu era bucuroasă de liniștea ce se lăsase de cînd Vîntul se oprise — sforăitul plin de încredere temeinică în sine al Afonului nu răzbătea pînă la ea! — și nici nu se bucura de necazul piticului, ea nu se bucura niciodată de necazul altcuiva. Era bucuroasă de ce vedea. Numai că tot ce se petrecea sub ochii ei, Cipi nu putea nici măcar bănui, dar să mai și vadă!

El stătea ghemuit pe o coajă de alună, în căsuța lui. Cipi ar fi vrut să se ducă în Luminiș, și nu s-ar fi dus. Îi era dor să dea o raită prin împrejurimi, să mîngîie pălăria Ciupercii Otrăvitoare, pe care aterizase Scînteioara, în zori, dar se și temea de locurile acelea. Îi era frică să le vadă pustii, fără Scînteioara! Fiindcă Vîntul cu siguranță n-a plecat singur! A cuprins mijlocul subțire al lilioarei... ea s-a agățat de umbreluță și... sus! Spre alte zări mai calde...

Oftă atît de greu, că Surzilă fu gata-gata să se trezească. Cipi îl privi pe

domnul Clanță-Cotoroanță.

— Am rămas singuri pe lume, domnule Clanță, îi șopti, să nu-l deranjeze pe Surzilă. Ne-a părăsit.

Domnul Clanță-Cotoroanță — după vechiul obicei — nu răspunse. Tăcu. Sfinx! Cu toate acestea, lui Cipi i se păru că și Sfinxul este trist.

— Văd că suferi în tăcere — îi spuse — deși de la tine nici nu și-a luat rămas bun!

Și gîndindu-se la scena despărțirii de Scînteioara, Cipi oftă oh! oh! tare, dar atît de tare! că se trezi și Afonul.

— Tu ce faci aici? îl privi Surzilă uimit. Căci în timpul zilei, și mai ales vara, și cînd era timp frumos, Cipi nu obișnuia să stea în casă. Ce faci aici?

— Stau, răspunse Cipi, apăsat.

— Dar cealaltă unde e?

— Ce fel de cealaltă? Ce însemnează cealaltă? îl privi Cipi furios.

— Păi aia mică, cum îi zice, Junioara, Inimioara...

— Nu Inimioara, ci Scînteioara. A plecat. Ne-a lăsat...

Somnorosul Surzilă se trezi dintr-o dată, de parcă cineva ar fi aruncat pe el o găleată cu apă rece.

— A plecat?! N-aș fi crezut niciodată. Cum?

— Așa precum a venit. A sosit... știi tu cine. Logodnicul. Fluieră vînt ăla! Scînteioara și-a ridicat umbreluța și... sus! Au zburat împreună în țara de unde au venit.

Surzilă își ascultă plin de nedumerire prietenul, scărpinîndu-se după ureche, nervos.

— Și tu i-ai zis: Pa! I-ai făcut semne cu mîna?

— I-aș fi făcut, dar...

Cipi de-abea acuma își dădu seama cît a fost de nepoliticos cu Scînteioara... și chiar cu Vîntul! Nu i-a salutat la plecare, după datini, dorindu-le... Deși Vîntului i-ar fi spus mai bine: «Călătorie sprîncenată!» Însă era imposibil să-i spună așa... și ea să cadă din cer! buf!

— Iar n-ai avut batistă curată!

— Nu de asta! Aș fi putut să-i salut și cu pălăria, dar n-am avut pe cine.

— Atît de repede a răpit-o Vîntul de toamnă?

— Nu de toamnă, de vară. Și nu pot să știu cît de repede a dus-o, cu ce viteză

a bătut...

— Păi n-ai văzut?

— Nu! N-am vrut să văd cum o îmbrățișează Vîntul și cum o duce... Ne-am luat rămas bun înainte de... a veni el... Ne-am luat rămas bun... cu emoția în piept... ne-am sărutat, oh! și deodată m-am trezit că sînt aici, acasă. Am auzit apoi șuieratul Vîntului. Și mai tîrziu s-a făcut deodată liniște. Cui era să-i fac cu mîna? Ție?

— Mie poți să-mi faci semn cu mîna chiar acum, că tot mă duc să dau o raită prin prejur...

Minunea minunilor, nu s-a dus să dea o raită prin cămară! E de scris în grindă! A ieșit din scorbură și după o secundă s-a întors înapoi.

— Gata, ai și dat o raită?! se miră Cipi.

— N-am dat nici o raită, doar am aruncat o rapidă privire... Poți să-ți scoți batista din buzunar, ori să faci semne cu pălăria...

— Ție?

— Scînteioarei. Stă în Luminiș. Dar fii atent! și-a rupt umbrela. Vezi să n-o arunce după tine!

Cipi sări în sus și alergă cît putu de repede în Luminiș. Ființa lilială cu pieptăraș din petale de mac stătea acolo unde o lăsase...

— Scînteioaraaa! strigă. Așteaptă-mă, sosesc!

Și cu toată viteza sa piticească ajunse în cîteva clipe lîngă ea.

— N-ai plecat?! se bucură Cipi. Ai rămas la noi?

Dar Scînteioara îi întoarse ceafa.

Afonul se apropie curios.

— Ești supărată pe mine? o întrebă Cipi, speriat. Ea nu-i răspunse. Zău, pe mine ești supărată?! o întrebă din nou. Dar în locul Scînteioarei răspunse Surzilă, liniștitor:

— Sigur că pe tine. Casăzicașa... Nu observi? zise și se apropie de Scînteioara. Ce s-a întîmplat, casăzicașa, dragă Scînteioara? Mie poți să-mi spui, doar mă cunoști.

— Ție îți spun, începu ea cu o voce tremurată, gata să plîngă. Fiindcă tu ești drăguț cu mine, și bun, nu ca... alții.

Pe Cipi — să-l lovească damblaua. Afonul e drăguț?! E bun?!... să te lovească damblaua, nu alta!

— Așa sînt eu, casăzicașa — privi Surzilă chiorîș chiondorîș spre Cipi. Spune-mi, ce s-a întîmplat?

— M-a lăsat, zise Scînteioara și gura i se strîmbă, gata de plîns.

— Cine? Ăla... zăpăcitul? falșul? superficialul? întrebă Afonul revoltat.

— Ce fel de... superficial? îl privi fata, neînțelegînd.

— Păi, Vîntul... logodnicul!

— Ăla, a venit și... A fost! își ridică ea mîndră capul. I-am făcut vînt, Vîntului.

Surzilă clipi nelămurit:

— Eu sînt prea prost și pentru tine, nu numai pentru Cipi, dragă Scînteioară. Adineaori mi-ai zis că te-a lăsat!

— Nu el! dădu fata din picior, enervată. Altul! A venit să ne despărțim, și eu mi-am luat rămas bun, și mi-a plăcut așa de mult cum e rămasul bun încît am așteptat ca și el să-și ia rămas bun! mă gîndeam că ne vom lua rămas bun mereu, toată viața, stînd de gît, dar el m-a părăsit. Și eu am început să plîng: și atunci a venit Vîntul, căruia i-am spus că din partea mea poate să vină și să

plecc cît o pofti, fiindcă el nu știe să-și ia rămas bun! Și mi-am rupt umbreluța, ca să rămîn, iar Vîntul a plecat vuind, vînăt ca o vîlvă.

— Ai auzit?! îl privi Afonul plin de indignare pe pitìcul cel fericit și rușinat... Și cu o voce neobișnuit de hotărîtă pentru el, Surzilă continuă: I-ai sucit mințile, amăgitorule! Ai despărțit-o de logodnicul ei, seducătorule! Acum știi care îți este datoria!

— Așa e bine! Așa e bine! — îl aprobă bucuroasă Pasărea ce stătea pe-o creangă a Fagului Uriaș.

IX

IUBIREA ÎNVINGE

Cipi socoti că pentru realizarea obligației asumate în urma celor întîmplate, prezența lui Surzilă nu mai era necesară.

— Surzilă, mai adă-ne niște rouă proaspătă, găleata e acolo, lîngă Brusture.

— N-am adus de dimineață o găleată plină?! încercă Surzilă să scape...

— De adus, ai adus, dar în necazul ce ne-a lovit, am răsturnat găleata și s-a vărsat roua... Hai, du-te, te rog.

— Du-te, Surzilă, nu mi-e frică de el! îl liniști Scînteioara, după care, vrînd-nevrînd, Afonul o porni după rouă.

— Păi tocmai aici e necazul, că nu ți-e frică, mormăi Surzilă de unul singur. Și continuă cu voce tare. Mă întorc numaidecît!

Se grăbi cu adevărat. Neajutoraţii ăştia puteau să strice totul.

— Dragă Scînteioară, îndrăzni Cipi, ceremonios, cu miere în glas, dacă vrei, de azi înainte vei avea tot timpul la dispoziție apă de vară.

— Și vrei să te cred? zise tot îmbufnată Scînteioara. Apa Izvorului de vară e rece ca gheața. Eu vreau apă de vară. Adevărată.

— Adevărată îți și aduc! zise Cipi și o luă la sănătoasa spre scorbură. De acolo, în mîini cu două găleți din scoarță de brad, alergă spre Izvor. Știa deja ce are de făcut. Găleţile cu

apa de Izvor le va pune la soare: și apa se va încălzi și va deveni apă de vară. Ba va face și un jgheab tot din coajă de brad: îl va umple ochi cu apă caldă, să aibă Scînteioara și la iarnă apă de vară.

Scînteioara îl privea pe furiș. Nu se știe de ce zîmbea, dar îi stătea bine zîmbind. Arăta atît de frumoasă, încît Pasărea, de bucurie, compuse pentru frumusețea ei un cîntec nou. Tangou.

Ajuns la Izvor, ce vede Cipi?

Surzilă tocmai umplea găleata cu apă de Izvor! Găleata pe care trebuia s-o umple cu luminoasa rouă!

— Deci de aici iei tu roua aceea specială de alune?! își puse Piticul mîinile în șolduri. Coțcarule!

Afonul se sperie...

— Ssst! Liniște... și-i făcu semn lui Cipi să se apropie. Nu mă trăda! În acest fel, de! găleata se umple mult mai repede, și precum ai văzut îi place și Scînteioarei! Mai bine s-o afli de la mine... O să-ți prindă în viitor bine, te afli în fața unor vremuri grele... Dar nu spune nimănui!... Bine?

— Va veni vremea să discutăm și această spinoasă problemă, îi aruncă Cipi o privire distrugătoare. Nu avea timp să-i spună Afonului mai multe! Își umplu repede gălețile și se grăbi să ajungă în Luminiș.

— Rouă de alune... o să-ți arăt eu ție!... mormăi. Așează gălețile în Luminiș, așa ca să le bată bine soarele!

— Asta este mult lăudata și renumita apă de vară? îl întrebă Scînteioara alintîndu-se...

— Încă nu este, dar imediat va fi... ...după ce se va încălzi. Eu o să adun multă, foarte multă apă, și-o s-o punem bine, pentru la iarnă.

Inspiră adînc, își îndreptă șalele și spuse:

— Soția mea va avea tot ce-i trebuie!...

— Soția ta?!... își ridică ușor sprînceana dreaptă și zîmbi din nou atît de frumos, că bietul Cipi de-abia putu să-și continue discursul de cerere în căsătorie...

— Da, fiindcă eu pe tine... de atunci încolo... te cer... de-acolo în colo... de-acolo încoace...

Scînteioara își pierdu răbdarea, nu mai aștepta sfîrșitul bîlbîielii lui:

— Dacă tu pe mine de... atunci încolo, eu pe tine de-acum încolo! — zise și-l îmbrățișă pe Cipi și începu să-și ia rămas bun de la el... atît de drăgăstos că Pasărea izbucni în lacrimi de bucurie.

Surzilă îi găsi ținîndu-se de mînă. Oftînd din greu, puse găleata pe pămînt, lîngă ei. De nu mi-ar fi trădat Cipi secretul cu așa-zisa, casăzicașa... rouă de alune! se gîndi.

— În sfîrșit! Mi-era teamă c-o să vă găsesc certați.

— Ce spui?! se miră nevinovată Scînteioara. Ne-am certat noi vreodată? Eu cu Cipi? Ce zici, Cipi?

— Nu, niciodată! Noi, niciodată! Nevermore!

— Așa e bine! Așa e bine! îi reveni Pasărei glasul.

— Păsărico! o chemă Cipi colegial. Te rog anunță în toate zările, și pe toată lumea! Peste puțin timp va începe nunta cea mare, Marea Nuntă! De la nord pînă la sud, să curgă mierea! Toți să fie prezenți! Mic și mare! M-am însurat! În lupta dintre intrigă și iubire, Iubirea a învins intriga!

— Ce frumos le spui, îl lăudă fără să vrea Afonul. Scînteioara bătea din palme fericită.

X

FERICIRE ȘI LINIȘTE

Ce-i adevărat, e adevărat. A fost o nuntă mare ca în poveşti. Mai ales Albinele sălbatice au fost la înălțime! Atîta miere au adus la masă, că bietul Bondar s-a și lipit cu miere și... Erau toate bunătățurile pămîntului: frăguțe, zmeură de primăvară, alune de anul trecut (prin bunăvoința veveriților), și atîtea rădăcini dulci, că au mai rămas și pentru alte nunți. N-a lipsit nimeni. Au apărut și Cerbii la un moment dat, la marginea Luminișului, cîntînd «Hai să ne iubim, copii, Că și florile sînt vii». Iar după cîntec

nici nu s-au luat în coarne, doar s-au înțeles asupra locului unde se vor întîlni la toamnă în acest scop. Broasca Rîioasă n-a venit personal, dar și-a trimis nepotul, pe Oac-Oac, care era într-un frac verde și de baltă... Ospățul, muzica și dansul au ținut pînă spre înserat.

Apoi mesenii, după ce le-au urat tinerilor căsătoriți cele mai bune urări de sănătate și fericire, au plecat pe la casele lor. Surzilă i-a condus pe toți pînă la marginea Luminișului, iar pe Furnicile Roșii, pînă la mușuroiul lor personal.

— N-ar strica să pregătim ceva pentru cină, a zis Cipi, după ce au rămas doar ei trei. Miere mai avem, rădăcini dulci sînt destule, doar frăgușele au trecut!

— Corect, aprobă Surzilă. Tu te duci să culegi fragi, iar eu mă reped după niște rouă, că tinerii dansatori au băut-o toată...

Dar Surzilă tăcu dintr-o dată, sub privirea piezișă a lui Cipi.

— Lasă tu roua, Afonule, și culege fragi; și dacă poți, să nu cumva să-i confunzi cu cireșele-lupului...

— Vai ce bine, tare-mi plac frăgușele, se bucură Scînteioara. La masă. Pasărea le-a ciugulit pe toate, șopti ea să n-o audă Pasărea, dacă se mai afla cumva pe creanga Fagului cel Uriaș.

Surzilă privea gînditor spre depărtări.

Cuprins

PITICUL CEL FIOROS 5

I Cipi 6
II Cipi e cuprins de îndoieli . . 12
III Cipi hotărăşte: «Asta-i culmea!» 17
IV Purcelul sălbatic — Ticălosul . 24
V Cipi, spaima pădurii 29
VI Unde este Domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă? 34
VII Cine este Domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă 38
VIII Cipi, povestitorul... 41

PITICUL ŞI SURZILĂ 45

I A sosit un musafir 46
II Nemaipomenita harababură . 51
III Chiorîş-Chiondorîş, zis Afonul 54
IV Adevărul învinge! 58
V Atenţie, ne scufundăm! . . . 62
VI Realitatea nemiloasă! 66
VII Să ne bucurăm! 68
VIII Păreri de rău 72
IX Groaznic — îngrozitor! . . . 75
X Spune adevărul şi n-o să-ţi pară rău 79
XI Cipi e bănuitor 82
XII Cel mai mare vrăjitor 85

PITICUL CIPI, ACEST URIAŞ FERICIT 89

I O noapte deosebită 90
II Praful Goliat 94
III Beţia 98
IV Cipi, alesul 101
V Singur 107
VI O dimineaţă extraordinară . . . 111
VII Steaua speranţei 116

CIPI ŞI SCÎNTEIOARA 121
I Marea neliniște 122
II Și în cămară, și afară 126
III Cugetările Afonului 133
IV Scînteioara 137
V Apa de vară 143
VI Logodnicul 149
VII Despărțirea 154
VIII Seducătorul 159
IX Iubirea învinge 165
X Fericire și liniște 168
XI Dezvinovățire 174

Lector : IOANA RICUS
Tehnoredactor : CONSTANTIN GOSAV

Bun de tipar : 31.X.1983. Apărut 1983.
Coli de tipar : 14,66.

ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ „OLTENIA"
CRAIOVA — Cd. 187/1983.

EDITURA ION CREANGĂ - BUCUREȘTI

Lei 23